POVESTEA
LUI SLITHER
Joseph Delaney

Cronicile Wardstone

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Cartea a patra: *Bătălia Vraciului*

Cartea a cincea: *Greşeala Vraciului*

Cartea a şasea: *Sacrificiul Vraciului*

Cartea a şaptea: *Coşmarul Vraciului*

Cartea a opta: *Destinul Vraciului*

Cartea a noua: *Aliata Vraciului*

Cartea a zecea: *Sângele Vraciului*

Cartea a unsprezecea: *Povestea lui Slither*

Vizitează site-ul:
www.cronicilewardstone.ro

JOSEPH DELANEY

POVESTEA LUI SLITHER

Cronicile Wardstone 11

Departe de WARDSTONE...

Înapoi, în Comitat, parcă niciodată lucrurile n-au fost mai amenințătoare pentru Tom Ward. Magistrul său,
Vraciul, este slăbit de îndelungații ani de bătălie, cea mai bună prietenă a lui, Alice, a dispărut într-o misiune periculoasă, aşa că Tom s-ar putea să fi rămas ultimul care să-l împiedice pe Cel Rău să se întoarcă şi să aducă din nou teroarea în lume.
Însă, dacă izbânda bătăliei e sub semnul întrebării,
Întunericul nu se odihneşte niciodată – nici în Comitat, nici în altă parte. Iar departe, în Nord, la mare distanță de ținuturile lui Tom, o nouă primejdie demonică se arată.
Faptele din această carte au loc la scurt timp după evenimentele din *Sângele Vraciului* şi înfățişează noi monştri, noi pământuri şi noi grozăvii mai presus de imaginație...

Aceasta este Povestea lui Slither.

Pentru Marie

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

PROLOG
COȘMARU NESSEI

Este întuneric beznă în odaia mea de dormit. Lumânarea s-a topit, flacăra a pâlpâit şi s-a stins. Este şi frig, în pofida păturilor în plus. A fost o iarnă lungă, una dintre cele mai crunte. Acum e primăvară, dar a mai rămas o crustă de zăpadă înghețată peste câmpuri, iar pe geamurile odăii mele s-au desenat flori de gheață.

Însă mâine este ziua mea. Împlinesc zece ani. Abia aştept tortul. Va trebui să sting toate lumânările de pe el dintr-o singură suflare, una cât pot eu de tare. Dacă reuşesc, tata o să-mi dea cadoul. E o rochie – o rochie roşie, cu dantelă albă la gât şi pe poale.

Vreau să dorm. Închid ochii strâns şi încerc. E mai bine să dorm, pentru că aşa trece noaptea mai repede. Când o să deschid ochii, o să văd lumina soarelui pătrunzând pe fereastră, cu firişoarele de praf sclipind în razele lui ca nişte sori mici.

Deodată, aud un zgomot. Ce să fie? Parcă râcâie cineva pe podea, lângă perete. Să fie un şobolan? Mi-e frică de şobolanii mari şi cenuşii, cu ochii lor mici şi mustățile lungi. Spaima mea cea mare e că vreunul ar putea urca în patul meu.

Inima începe să-mi bată năvalnic de frică şi mă gândesc să-l strig pe tata. Mama a murit acum doi ani, iar el îngrijeşte de fermă de unul singur. Trudeşte toată ziua până se istoveşte şi are nevoie

de somn. Nu, trebuie să fiu curajoasă. Şobolanul o să plece curând. De ce s-ar sui în patul meu? Nu e nimic de mâncare aici.

Iar se aude râcâitul de gheare ascuțite pe lemn. Inima îmi sare din piept. Zgomotul e mai aproape acum, cam pe la jumătatea distanței dintre fereastră şi patul meu. Îmi țin respirația, ciulind urechea să aud dacă o să se repete zgomotul. Oh, se repetă! Şi acum e mult mai aproape, chiar lângă pat. Dacă ar fi să arunc o privire peste marginea patului, şobolanul s-ar putea uita drept la mine cu ochii lui mici şi vioi.

Trebuie să mă ridic. O să fug în odaia tatei. Dar dacă şobolanul îmi atinge piciorul cu mustățile? Dacă o să calc pe coada lui subțire şi lungă?

Acum zgomotul e şi mai puternic. Simt că trage cineva de aşternuturile patului şi tremur de frică. Şobolanul urcă în patul meu, ajutându-se de gheare ca să se cațere peste pături. Înnebunită, încerc să mă ridic în capul oaselor. Dar nu pot. Parcă sunt paralizată. Pot să deschid gura, dar, când țip, niciun sunet nu-mi iese de pe buze.

Şobolanul se urcă acum pe mine. Îi pot simți ghearele mici şi ascuțite înțepându-mi pielea prin pături. Stă pe pieptul meu. Coada îi face *vâşti-vâşti,* din ce în ce mai repede, exact în ritmul bătăilor inimii mele.

Iar acum urmează ceva nou, încă şi mai înfricoşător. Şobolanul pare să crească şi să devină din ce în ce mai greu, cu fiece secundă.

Greutatea lui îmi apasă pe piept, împiedicându-mă să respir. Cum se poate? Cum poate un şobolan să fie atât de mare şi de greu?

Acum, în întuneric, simt că-şi apropie faţa de a mea. E o faţă mare şi îi pot simţi căldura răsuflării pe piele. Dar e ceva chiar şi mai ciudat decât mărimea şi greutatea lui. Ochii îi luminează în întuneric. Sunt mari şi roşii, iar la lumina lor ca de jar îi pot desluşi faţa.

Nu e un şobolan, de fapt. Faţa e a unei vulpi sau a unui lup, cu bot lung şi colţi mari şi ascuţiţi. Iar colţii aceia se înfig în gâtul meu. Ace lungi, subţiri şi fierbinţi îmi străpung pielea dureros.

Ţip. Şi ţip din nou şi din nou, ţip fără sunet. Mă simt de parc-aş muri, cufundându-mă în cea mai adâncă beznă, departe de lumea asta.

Apoi mă trezesc şi nu mai simt nicio povară pe piept. Acum mă pot mişca şi mă ridic în pat, în capul oaselor, şi încep să plâng. Curând, aud zgomotul de ghete grele bufnind pe duşumelele culoarului. Uşa se deschide de perete şi tata intră cu o lumânare.

O aşază pe măsuţa de la capul patului meu şi, peste câteva clipe, sunt în braţele lui. Plâng amarnic, cu suspine, iar el mă mângâie pe păr şi mă bate uşurel pe spate, liniştitor.

— E în regulă, totul e-n regulă, fiica mea, murmură el. A fost doar un vis – doar un coşmar oribil.

Dar apoi mă ţine la o lungime de braţ şi-mi

cercetează fața, gâtul şi umerii, cu atenție. După aceea scoate o batistă din buzunarul cămăşii lui de noapte şi mi-o apasă uşurel pe gât. O strânge în pumn şi o vâră iute la loc în buzunar. Dar nu destul de repede cât să nu văd pete de sânge.

S-a terminat coşmarul?

Sunt trează?

Sau mai visez încă?

CAPITOLUL 01
AVEM UN TÂRG?

Mă trezesc foarte însetat.

Întotdeauna mi-e sete când mă trezesc, deci nu-i nimic deosebit în asta, niciun semn că asta ar fi o zi de care să-mi amintesc.

Am ieşit prin crăpătura aflată sus, în trunchiul bătrânului meu copac ghanbala, şi m-am uitat la pământul alb, înghețat, de dedesubt.

Soarele avea să răsară abia peste vreo jumătate de oră, se mai vedeau încă stelele. Le ştiam pe toate cinci mii după nume, dar Cougis, Steaua Câinelui, era preferata mea. Era roşie, ca un ochi injectat spionând prin cortina de catifea neagră pe care Stăpânul Nopții o întinde peste cer.

Dormisem aproape trei luni. Întotdeauna dorm în perioada asta – cea mai întunecată şi cea mai geroasă parte a iernii, pe care noi o numim *shudru.* Acum eram treaz şi însetat.

Zorii erau prea aproape ca să fi luat sânge de la

oamenii din haizda mea – cei pe care îi cultiv. Acolo nu era nimic care să-mi ostoiască setea – dar exista şi o altă cale. Aş fi putut să mă duc să-l iau tare pe bătrânul Rowler şi să-l silesc să facă un târg.

M-am strecurat înapoi în copac şi mi-am vârât cele două săbii scurte, foarte ascuțite, în tecile de la piept. Apoi mi-am îmbrăcat mantaua neagră, lungă şi groasă, cu treisprezece nasturi făcuți din os de cea mai bună calitate. Mantaua îmi ajunge până la ghetele de piele cafenie, iar mânecile îi sunt destul de lungi cât să-mi acopere brațele păroase.

Am păr peste tot – şi mai există un lucru pe care ar trebui să-l precizez. Ceva care mă face diferit de voi.

Am coadă.

Nu râdeți – nu vă strâmbați şi nu clătinați din cap. Dați dovadă de bun-simț şi să vă pară rău că voi nu aveți una. Ca să înțelegeți, coada mea e lungă şi puternică, mai bună decât un braț în plus.

Şi încă ceva – mă numesc Slither şi, înainte ca povestea mea să se încheie, o să aflați de ce.

În cele din urmă, mi-am legat şireturile ghetelor şi am ieşit iarăşi prin despicătură şi pe creangă.

Apoi am păşit în gol.

Am numărat până la doi înainte să-mi ridic coada. S-a încolăcit şi s-a strâns bine de creanga cea mai de jos, pielea s-a râcâit de creangă,

desprinzând bucățele de coajă, care au căzut ca nişte fulgi negri de zăpadă. Am stat atârnat aşa, în coadă, vreo câteva secunde, în timp ce ochii mei pătrunzători cercetau pământul de dedesubt. Nu exista nicio urmă vizibilă pe crusta de gheață. Nu că m-aş fi aşteptat să văd vreuna. Auzul meu e ascuțit şi mă trezesc la cel mai mic zgomot, dar întotdeauna e mai bine să-ți iei măsuri de precauție decât să-ți pară rău.

Mi-am dat drumul din nou, aterizând pe solul înghețat bocnă. Apoi am început să alerg, privind pământul care prindea viteză sub picioarele mele, până ce a devenit nedesluşit. În câteva minute aveam să fiu la ferma bătrânului Rowler.

Îl respectam pe bătrânul Rowler.

Îl respectam destul cât să schimb ceea ce ar fi putut fi o recoltare crudă într-o învoială păstrată cu sfințenie. Bătrânul era foarte curajos pentru un om. Destul de curajos încât să locuiască aproape de copacul meu, când mulți alții fugiseră care-ncotro. Destul de curajos să încheie târgul.

Am trecut tacticos dincolo de gardul lui de hotar, dar când am ajuns la flamurile din curtea fermei m-am umflat la mărimea care are cel mai mare efect asupra ființelor omeneşti. Nu prea mare cât să par prea înfricoşător, dar nici prea mic, cât bătrânului Rowler să-i vină vreo idee. De fapt, exact mărimea pe care o avusese fermierul înainte ca bătrânele lui oase să înceapă să slăbească şi spinarea să i se încovoieze.

Am ciocănit repede şi uşor în uşă. Era bătaia mea ritmată specială. Nu prea tare, ca să nu le trezească pe cele trei fiice ale lui, dar destul cât să fie auzită şi să-l facă pe fermier să coboare, oftând şi pufnind, pe scară.

A crăpat uşa doar de un lat de palmă bătătorită de-a lui. Apoi a ridicat o lumânare în dreptul crăpăturii, ca să-mi vadă faţa.

— Ce mai e, de data asta? A întrebat el, cu arţag. Sperasem să nu te mai văd. Au trecut luni de când m-ai necăjit ultima oară. Sperasem că n-o să mă mai trezeşti niciodată în toiul nopţii!

— Sunt însetat, am zis, şi e prea devreme să vânez. Am nevoie de un strop, doar puţin, ca să-mi încălzească măruntaiele câteva ore.

Apoi am zâmbit, arătându-mi colţii ascuţiţi şi îngăduind ca răsuflarea mea fierbinte să scoată aburi în aerul îngheţat.

— N-am nimic de dat. Vremurile sunt grele, a protestat fermierul. A fost una dintre cele mai aspre ierni din câte îmi pot aminti. Am pierdut vite, am pierdut şi oi.

— Ce mai fac cele trei fiice ale tale? Sper că sunt bine, am spus, deschizând gura un pic mai larg.

Lumânarea a început să joace şi să tremure în mâna bătrânului Rowler, exact cum mă aşteptam.

— Ţine-te departe de fiicele mele, Slither. Mă auzi? Ţine-te departe.

— Mă interesam, doar, de sănătatea lor.

Mi-am îndulcit glasul.

— Ce mai face mezina? Sper că e mai bine acum, cu tusea ei.

— Nu mai trage de timp! S-a răstit el. Pentru ce ai venit?

— Am nevoie de sânge. Crestează un tăuraş pentru mine – doar un pic de sânge, cât să mă pună pe picioare. Poți să renunți la o jumătate de cană.

— Ți-am mai spus, a fost o iarnă lungă şi aspră, a răspuns el. E o perioadă de grea încercare, iar animalele care au supraviețuit au nevoie de toate puterile ca să treacă de ea.

Văzând că n-o scot la capăt cu vorbe, am luat o monedă din buzunarul mantalei şi am ridicat-o, ca să sclipească în lumina lumânării.

Bătrânul Rowler a privit cum scuip pe crupa taurului ca să-i amorțesc simțurile în locul acela, astfel încât, atunci când am făcut o tăietură mică, precisă, în şoldul lui, n-a simțit nimic. Sângele a început curând să şiroiască şi l-am colectat în cana de metal pe care mi-o adusese fermierul, fără să pierd niciun strop.

— Nu le-aş face vreun rău fiicelor tale, ştii bine, am zis eu. Au devenit aproape ca familia mea.

— Nu ştii nimic despre familii, a mormăit el. Tu ți-ai mânca şi propria mamă, dacă ți-ar fi prea foame. Cum a fost cu fiica lui Brian Jenson, de la ferma de peste râu? A dispărut la începutul primăverii trecute şi n-a mai fost văzută de atunci.

Prea mulți dintre vecinii mei au suferit de pe urma ta.

N-am catadicsit să-i contrazic acuzațiile, dar nici nu i le-am confirmat. Se mai întâmplă şi accidente. De cele mai multe ori, îmi controlez recoltările, economisind resursele haizdei mele, dar, când şi când, nevoia mă copleşeşte şi iau prea mult sânge.

— Hei! Stai puțin – ne-am înțeles pentru o jumătate de cană! A protestat bătrânul Rowler.

Am zâmbit şi mi-am apăsat degetele pe rană, iar sângele s-a oprit imediat.

— Aşa este, am încuviințat. Uite, vezi, trei sferturi de cană nu e prea rău. E un bun compromis.

Am luat o înghițitură lungă, fără să-mi dezlipesc ochii de la fața fermierului. Purta o mantie lungă şi ştiam că în căptuşeală ascundea o sabie periculos de ascuțită. Dacă s-ar fi simțit suficient de amenințat sau provocat, bătrânul n-ar fi şovăit s-o folosească. Nu că Rowler, chiar şi înarmat cu sabia lui, ar fi însemnat vreo primejdie adevărată pentru mine, dar ar fi pus punct târgului nostru. Şi ar fi fost păcat, pentru că-mi erau folositori oamenii ca el. Îmi plăcea mai mult să vânez, evident, dar întreținerea unor rezerve de sânge – mai ales de taur, preferatul meu – uşura lucrurile, când vremurile erau nefavorabile. Nu eram pregătit să am personal grijă de rezerve, dar apreciam rolul acestui fermier în schema

lucrurilor. El era singurul din haizda mea cu care făcusem vreodată un târg.

Poate că îmbătrâneam? Odinioară, i-aş fi sfârtecat gâtlejul unui om ca Rowler – i l-aş fi sfârtecat fără să stau nicio clipă pe gânduri. Dar eram trecut de prima înflăcărare a tinereții şi înaintat bine în meşteşugul de mag al haizdei. Deja eram specialist.

Însă urma a doua sută vară a mea, iar aceasta era o perioadă primejdioasă pentru un mag haizda – perioada când noi cădem, uneori, pradă a ceea numim *skaiium.* Vedeți voi, când trăieşti atât de mult, ți se schimbă modul în care gândeşti. Îți pierzi asprimea, devii mai înțelegător la ce simt ceilalți şi mai sensibil la nevoile lor. Asta e rău pentru un mag haizda şi mulți dintre noi nu supraviețuiesc acestor ani primejdioşi, fiindcă ei duc la o îmblânzire a poftei de sânge, la o tocire a dinților.

Aşadar ştiam că trebuia să fiu cu băgare de seamă.

Sângele cald a curs pe gâtlejul meu până în stomac, umplându-mă cu noi puteri. Am zâmbit şi mi-am lins buzele.

Nu mai aveam nevoie să vânez cel puțin încă o zi, aşa că i-am dat cana înapoi bătrânului Rowler şi am plecat drept spre culcuşul meu preferat. Se afla într-un luminiş din crâng, pe coastele de sud, cu vedere la fermă. Acolo m-am strâns, cu tot cu manta şi ghete, până la cea mai mică dimensiune

a mea, cea pe care o folosesc de obicei pentru somn. Acum nu eram mai mare ca un şobolan cenuşiu cu mustăți, şobolan de canal.

Totuşi volumul sângelui de taur rămăsese exact acelaşi, astfel încât îmi simțeam burta plină, gata să plesnească. În pofida faptului că de-abia mă trezisem, combinația dintre un stomac plin şi soarele proaspăt răsărit mă trăgea într-adevăr irezistibil la somn.

Aşa că m-am culcat pe spate şi m-am întins. Mantaua mea are o despicătură specială, ca o mânecă foarte scurtă, pentru a permite cozii să se mişte liber. Când alerg, când vânez sau când lupt, coada mi se încolăceşte pe spinare foarte strâns, dar câteodată, vara, când soarele dogoreşte şi mi se face somn, mă culc în iarba încinsă şi o las liberă pe lângă mine. Mulțumit şi relaxat, asta am făcut şi acum şi, cât ai zice peşte, am adormit dus.

În mod obişnuit, cu o burtă atât de plină, aş fi dormit buştean o zi şi o noapte, dar, cu puțin înainte de zori, un țipăt a spintecat aerul ca o sabie, deşteptându-mă brusc.

M-am ridicat în capul oaselor şi am rămas nemişcat. Nările mi s-au dilatat şi mi-au fremătat, adulmecând aerul.

Sânge…

Mi-am ridicat coada, folosindu-mă de ea să adun mai multe informații. Lucrurile nici c-ar fi putut fi mai plăcute şi mi-a lăsat gura apă. Sângele de taur fusese dulce şi delicios, dar acum adulmecam cel

mai gustos sânge dintre toate. Era sânge de om proaspăt vărsat şi venea din direcția fermei bătrânului Rowler.

Într-o clipă setea mi s-a întors; m-am ridicat iute în picioare şi-am luat-o la fugă spre gardul din depărtare. Salturile mele lungi m-au adus curând la hotar şi, de cum am trecut pe sub gard, mi-am reluat dimensiunea de un stat de om. Mi-am folosit din nou coada, căutând sursa sângelui. Venea dinspre Păşunea de Nord, iar acum ştiam exact al cui era.

Fusesem destul de aproape de bătrân ca să i-l adulmec prin pielea lui zbârcită, ca să i-l aud pulsând prin venele chircite. Sânge bătrân, fie, dar când era vorba despre sânge de om, nu puteam face nazuri.

Da, era bătrânul Rowler. El sângera.

Apoi am depistat o altă sursă de sânge, deşi aceasta era mult mai slabă. Era mirosul unei femei tinere.

Am început din nou să fug, cu inima bătându-mi de entuziasm.

Când am ajuns la Păşunea de Nord, soarele era ca un glob portocaliu stând fix în vârful orizontului. O privire şi-am înțeles totul.

Bătrânul Rowler zăcea prăbuşit ca o marionetă stricată, aproape de trunchiul unei tise. Chiar şi de la distanța aceea îi puteam vedea sângele în iarbă. O siluetă stătea aplecată asupra lui. Era o fată într-o rochie cafenie, o fată cu păr lung, de

culoarea miezului nopții. I-am simțit şi ei sângele tânăr. Era mai dulce şi mai îmbietor ca al bătrânului Rowler.

Ea era Nessa, fiica lui mai mare. Îi auzeam plânsul cu suspine, în timp ce încerca să-l ajute pe bătrân. Apoi am văzut taurul, în pajiştea de alături. Bătea din picioare furios şi îşi scutura coarnele. El trebuie să-l fi luat în coarne pe fermierul care, deşi rănit, izbutise să se împleticească afară pe poartă şi s-o închidă în urma lui.

Deodată, fata s-a uitat peste umăr şi m-a văzut. Cu un mic țipăt de groază a sărit în picioare, şi-a ridicat fustele lungi deasupra genunchilor şi-a rupt-o la fugă spre casă. Aş fi putut s-o prind cu uşurință, dar de acum aveam tot timpul din lume, aşa că m-am îndreptat liniştit spre corpul prăbuşit.

La început, am crezut că bătrânul era mort, dar urechile mele ascuțite au desluşit ritmul şovăielnic al inimii slăbite. Bătrânul Rowler murea, fără îndoială: sub coaste avea o ditamai rana, iar sângele încă îi curgea gâlgâind în iarbă.

Când am îngenuncheat lângă el, a deschis ochii. Fața i s-a schimonosit de durere, dar a încercat să vorbească. A trebuit să mă aplec mai mult, până ce aproape c-am atins cu urechea stângă buzele bătrânului stropite de sânge.

— Fiicele mele… a şoptit el.

— Nu-ți face acuma griji de fiicele tale, am zis eu.

— Dar îmi fac griji, a zis fermierul muribund. Îți mai aduci aminte cum ne-am învoit la primul nostru târg?

Nu i-am răspuns, dar îmi aminteam foarte bine. Încheiaserăm târgul în urmă cu şapte ierni, când Nessa tocmai împlinise zece ani.

— Cât trăiesc, să te ții departe de cele trei fiice ale mele! Mă avertizase el. Dar dacă mie mi se întâmplă ceva, o poți lua pe cea mare, Nessa, în schimbul ostenelii de a le duce pe celelalte două în sud, la mătuşa şi unchiul lor din Pwodente. Locuiesc în satul Stoneleigh, aproape de ultimul pod înainte de Marea de Vest…

— O să am grijă de ele, i-am făgăduit, dându-mi seama că acesta ar putea fi începutul anilor de foloase de pe urma învoielii mele cu fermierul. O să le tratez ca pe familia mea.

— Un târg, insistase bătrânul. Avem un târg?

— Da, am încuviințat. Avem un târg.

Fusese un târg avantajos, pentru că, potrivit legii Bindos, fiecare cetățean Kobalos era obligat să vândă pe piața de sclavi cel puțin o purra – sau fată de om – la fiecare patruzeci de ani. Dacă nu, devenea un proscris, evitat de semenii lui şi ucis cu prima ocazie. Ca mag haizda, de regulă nu mă ocupam cu pieţele şi nu voiam să dețin sclave în modul uzual. Dar ştiam că avea să vină timpul când trebuia să-mi îndeplinesc obligația sau să sufăr consecințele. Dacă n-aş fi făcut-o, aş fi devenit un proscris, vânat de semenii mei. Rowler

era bătrân; odată ce avea să moară, o puteam vinde pe Nessa.

Şi acum, iată-l în fața mea, murind, ceea ce însemna că Nessa era a mea.

Fermierul a început să tuşească cheaguri negre de flegmă şi sânge. Nu mai avea mult. În câteva clipe avea să fie mort.

Urma să-mi ia o săptămână, cel mult, ca să duc fetele mai mici la rudele lor. După care Nessa avea să-mi aparțină. Aş fi putut s-o duc cu forța în nord, la piața de sclave, fără să mă grăbesc, ca să pot gusta din sângele ei pe drum.

Deodată, bătrânul a început să se caute prin buzunarul mantalei. Probabil după vreo armă, m-am gândit eu.

Însă el a scos un carnețel cafeniu şi un creion. Cu mâini tremurătoare, fără nici măcar să se uite la pagină, a început să scrie. Şi a scris o mulțime de cuvinte pentru cineva în prag de moarte. Când a terminat, a rupt pagina şi mi-a întins-o. Cu precauție, m-am apropiat şi am acceptat să iau biletul.

— E pentru Nessa, a şoptit Rowler. I-am spus ce are de făcut. Poți să iei tu totul – ferma, animalele şi pe Nessa. Mai ții minte cum ne-am înțeles? Tot ce trebuie să faci este să le duci pe Susan şi pe Bryony la mătuşa şi la unchiul lor. Ai să-ți ții cuvântul? Ai să faci ce-ai promis?

Am citit repede biletul. Când am terminat, l-am împăturit şi l-am vârât în buzunarul mantalei

mele. Apoi i-am zâmbit, arătându-mi doar puțin colții.

— Am făcut împreună un târg şi onoarea mă sileşte să-l țin, am spus eu.

Am stat lângă bătrânul Rowler până când a murit. A durat mai mult decât m-am aşteptat. Se chinuia să respire şi părea să se împotrivească morții, deşi avea dureri mari. Soarele coborâse mult dincolo de orizont înainte ca el să se cutremure ultima oară.

L-am privit foarte atent, îmi stârnise curiozitatea. Făcusem tranzacții cu bătrânul Rowler şapte ani, dar carnea şi sângele sunt opace şi ascund adevărata natură a sufletului dinăuntru. Mă întrebasem deseori cum o fi al acestui încăpățânat, viteaz, dar uneori prea supărăcios bătrân fermier. Acum, în sfârşit, aveam să aflu exact din ce plămadă fusese făcut.

Am aşteptat să-i văd sufletul părăsindu-i corpul şi n-am fost dezamăgit.

O formă cenuşie a început să prindă contur pe deasupra mantalei mototolite. Era foarte slabă şi aproape imperceptibil luminoasă. Avea formă elicoidală, o spirală străvezie şi mult, mult mai mică decât corpul bătrânului Rowler. Privisem adesea sufletele oamenilor plecând şi îmi plăcea să aştept să văd în ce parte aveau s-o ia.

Aşadar, ce era bătrânul Rowler?

Era un „ascendent” sau un „descendent”?

Eu recoltez sufletele şi extrag putere din ele,

absorbindu-le în propriul meu spirit. Deci m-am pregătit să intervin şi să smulg sufletul fermierului. Era un lucru dificil şi, cu toată forța concentrării mele, se putea face numai dacă sufletul mai zăbovea puțin. Însă al lui n-a pierdut vremea.

Cu un fluierat uşor, spirala a început să se desfăşoare, suind drept la cer. Nu multe suflete făceau astfel. De regulă, scoteau un soi de geamăt sau un urlet şi se aruncau în pământ. Aşadar, bătrânul Rowler fusese în mod clar un „ascendent”. Scăpasem prilejul să mă îmbogățesc cu un nou suflet, dar ce conta? El se dusese acum, iar curiozitatea mea fusese satisfăcută.

Am început să percheziționez mortul. N-avea decât o singură monedă. Probabil aceeaşi pe care i-o dădusem eu mai devreme pentru sângele taurului. Apoi i-am scos sabia. Mânerul era un pic ruginit, dar îmi plăcea cum era echilibrată şi că avea lama ascuțită.

Am tăiat aerul cu ea în dreapta şi-n stânga, de vreo câteva ori. Îmi plăcea cum se simțea în mână, aşa că am pus-o bine, în căptuşeala mantiei mele.

Cu aceasta, eram liber să-mi încep principala activitate a nopții.

Fiicele bătrânului Rowler…

CAPITOLUL 02
NICI UN PIC DE MANIERE

Se întunecase când am ajuns la casa fermei. În noaptea aceea nu avea să fie lună şi numai o singură lumină venea dinspre casă – pâlpâirea slabă şi nervoasă a unei lumânări din spatele perdelelor zdrenţuite ale dormitorului din faţă.

Am cotit către uşă şi am bătut tare, de trei ori. Am folosit ciocănelul negru, cel decorat cu capul unui gurgui ciclop, care se presupunea că sperie şi că alungă orice s-ar fi apropiat ameninţător în timpul nopţii. Bineînţeles, asta era doar o superstiţie prosteasc㠚i tripla mea bătaie a răsunat cu ecou prin toată casa.

Niciun răspuns. Fetele astea trei n-au maniere, am gândit. Niciun pic de maniere.

Mânios, m-am lăsat în patru labe şi am înconjurat în fugă de trei ori casa în direcţie widdershins, opusă acelor de ceasornic şi, de fiecare dată când am trecut pe Lângă uşa din faţă, am scos un urlet lung, intimidant.

Apoi m-am întors la intrare şi mi-am schimbat înfăţişarea, crescând de trei ori cât un om. Mi-am lipit fruntea de geamul rece al ferestrei dormitorului şi am închis un ochi.

Cu ochiul stâng puteam zări prin mica deschizătură din mijloc, dintre cele două perdele. Am zărit-o pe Nessa, moştenirea mea, şi pe cele două surori ale sale, strânse una într-alta pe pat.

Nessa era în mijloc, cu braţele peste umerii

surorilor ei mai mici, Susan şi Bryony. Mă uitasem la ele de multe ori, înainte. Nu erau multe lucruri pe care să nu le ştiu despre fetele astea.

Nessa avea şaptesprezece ani, Susan era cu un an mai mică. Susan era mai grăsuță decât Nessa, cu părul de culoarea porumbului copt. Cât despre Bryony, era încă o copilă, în vârstă de vreo opt veri, cel mult; gătită la foc mic, carnea ei ar fi fost suculentă, chiar mai gustoasă decât a puilor de găină de o zi – deşi mulți Kobalos ar fi preferat crudă o astfel de carne tânără.

Adevărul era că Nessa valora cel mai puțin dintre toate, însă vânzarea ei avea să-mi permită să-mi îndeplinesc îndatoririle după legea Bindos. Un târg e un târg şi m-am ținut întotdeauna de cuvânt, aşa că m-am micşorat până la dimensiunea omenească şi, lovind cu toată puterea mâinii stângi, am izbit în uşa de la intrare.

Lemnul s-a sfărâmat, casa s-a zgâlțâit din temelii, încuietoarea s-a spart şi, cu un geamăt, uşa veche s-a dat de perete, pivotând în balamalele ei. Apoi, fără să mai aştept vreo invitație, am păşit peste prag şi am urcat scara de lemn.

«NESSA»

Mi-era ruşine că îl părăsisem aşa pe tata. Îl lăsasem să moară singur. Dar groaza la vederea bestiei atât de aproape mă copleşise.

Odată ajunsă la adăpostul casei, am zăvorât toate uşile şi le-am dus pe Susan şi pe Bryony în

camera mea. Durerea şi groaza mă lăsaseră aproape fără grai, dar odată ce-am ajuns acolo, n-am mai putut tăcea.

— Tata e mort! Am strigat. A murit – împuns de taur!

Surorile mele au scos vaiete de mâhnire. Ne-am urcat pe pat şi eu mi-am pus braţele în jurul lor, încercând să le mângâi pe cât puteam. Dar apoi am auzit zgomotele înfiorătoare în jurul casei. Au început cu trei bătăi răsunătoare în uşă, urmate la scurt timp de o serie de urlete fioroase care-ţi îngheţau sângele în vine şi-ţi făceau părul măciucă.

— Acoperiţi-vă urechile! Nu ascultaţi! Le-am îndemnat pe surorile mele.

Bineînţeles, braţele mele erau în continuare în jurul lor, deci am fost silită să îndur urletele înfiorătoare. Mi s-a părut că aud o respiraţie grea în faţa ferestrei şi, pentru o clipă de spaimă, parcă un ochi imens s-a uitat printre perdele.

Dar cum să fie cu putinţă? Fiara nu era chiar atât de mare. O mai zărisem când ne vizitase ferma şi părea doar cu puţin mai înaltă decât bietul tata.

Apoi a urmat o bubuitură înspăimântătoare la parter. Ştiam exact ce se întâmplase şi inima a început să-mi bată şi mai repede. Fiara spărsese uşa de la intrare.

Am auzit bufnetul picioarelor grele urcând scara şi apropiindu-se de uşa dormitorului. Era încuiată, dar uşa asta nu era nici pe departe la fel

de zdravănă ca aceea pe care fiara o spărsese deja – n-avea să fie niciun fel de piedică. Am început să tremur din cap până-n picioare.

Clanța uşii a coborât încet, în timp ce mă uitam la ea cu gura căscată de groază.

— Nessa, a mârâit bestia. Deschide uşa şi lasă-mă să intru. Eu sunt noul tău tată, de acum. Fii fată ascultătoare şi lasă-mă să intru.

M-a îngrozit ce spusese. Cum putea un monstru ca ăsta să susțină că era tatăl meu?

— Bunul şi bătrânul tău tată mort mi-a lăsat mie ferma, Nessa, a continuat fiara. Şi pe tine mi te-a dat mie. Iar dacă te porți frumos cu mine, Nessa, atunci o să mă port şi eu frumos cu surioarele tale grăsuțe. El mi-a cerut să le duc pe surorile tale într-o lungă călătorie, ca să trăiască fericite cu mătuşa şi unchiul vostru. I-am făgăduit c-am să fac asta, pentru că eu îmi țin întotdeauna promisiunile față de morți. Însă tu eşti a mea, Nessa. Aşa că trebuie să fii ascultătoare. De ce nu răspunzi? Nu mă crezi? Ei bine, atunci citeşte asta. E testamentul tatălui tău.

Nu-mi venea să cred ce auzeam de la el. Surorile mele scânceau, şocate. Cum putuse tata să se învoiască la o asemenea grozăvie? Mă întrebam. Crezusem că mă iubea. Chiar nu-i păsase deloc de mine?

Bestia a vârât o bucată de hârtie pe sub uşă, iar eu m-am dat jos din pat, am luat-o şi am început să citesc ce scria.

Pentru Nessa

I-am promis fiarei că poate avea ferma și pe tine. În schimb, el a promis să le ducă pe Bryony și pe Susan la mătușa și unchiul vostru. Am încercat să fiu un tată bun și, dacă ar fi fost vreodată nevoie, m-aș fi jertfit pentru tine. Acum trebuie să te jertfești tu pentru surorile tale mai mici.

Tatăl tău iubitor

În pofida literelor tremurate, era fără îndoială scrisul tatălui meu, dar a fost nevoie să citesc de trei ori până când înțelesul cuvintelor să pătrundă în mintea mea tulburată. Erau pete de sânge pe hârtie – trebuie s-o fi scris în ultimele clipe ale vieții.

Nu puteam gândi cum trebuie, dar ştiam că trebuia să scot fiara din casă. Dacă nu m-aş fi supus la ceea ce scrisese tata, monstruoasa creatură ar fi pus la pământ uşa dormitorului şi probabil ne-ar fi omorât pe toate trei. Aşa că am tras adânc aer în piept să mă liniştesc, înainte de a vorbi.

— Primesc condițiile testamentului tatei, am zis eu. Dar surorile mele sunt foarte speriate. Vreau să pleci şi să ne laşi singure, un timp. Te rog, stai departe de fermă.

— Aşa o să fac, Nessa, a răspuns fiara şi m-a surprins că era de acord. Fără îndoială că o să aveți nevoie de nişte timp ca să treceți peste

moartea tatălui vostru. Dar trebuie să vii să-mi faci o vizită, mâine, chiar înainte de apusul soarelui. Locuiesc în cel mai mare copac ghanbala, aproape de malul râului. N-ai cum să nu-l găseşti. Acolo o să stăm de vorbă despre ce e de făcut.

În ziua următoare am pornit la drum, ca să-mi țin promisiunea. Eram îngrozită şi faptul că trebuia să vizitez fiara în amurg mă îngrozea şi mai tare. Petrecusem ziua ocupându-mă de corvezile obişnuite de la fermă şi, în plus, de treburile pe care de obicei le făcea tata. În pofida muncii, nu izbutisem să-mi țin în frâu frica de ceea ce avea să urmeze. Curând avea să se întunece şi urma să fiu singură cu monstrul, complet la bunul lui plac.

Vecinii mai dispăreau, din când în când – un lucru despre care tata nu vorbise niciodată. Odată, îl întrebasem dacă el credea că fiara era de vină.

— Să nu mai vorbeşti niciodată despre lucrurile astea, fato! Mă prevenise el. Suntem în siguranță, în casa noastră, aşa că ar trebui să fim recunoscători pentru asta.

Însă acum nu mai eram în siguranță în casa noastră. Dacă nu aş fi venit eu la bârlogul fiarei, s-ar fi întors ea la ferma noastră. Ce-ar fi putut fi mai înfricoşător de atât?

Probabil avea să mă mănânce pe loc. La urma urmelor, tata mă dăduse în stăpânirea ei în schimbul siguranței celor două surori ale mele.

Le spusesem lui Bryony şi lui Susan că, dacă nu aveam să mă întorc până în zori, ele să fugă la casa unui vecin de pe partea cealaltă a văii. Însă nici acolo n-ar fi fost în siguranță, dacă era ca fiara să-şi calce cuvântul.

Am ajuns la malul râului şi m-am apropiat de vad. Nu mă puteam înşela în privința bârlogului său. Avusese dreptate: n-aş fi avut cum să nu-l găsesc. Era de două ori mai mare ca oricare alt copac din jur – un ghanbala uriaş, cu un trunchi nemaivăzut de gros şi crengi răsucite, bine conturate pe fundalul cerului palid.

M-am apropiat de copac şi, când am păşit mai aproape de trunchiul lui imens, s-a făcut mai întuneric, crengile îndesindu-se deasupra capului meu şi blocând şi ultimele raze de lumină ale cerului. Deodată am auzit o bufnitură uşoară în spatele meu şi m-am răsucit speriată, trezindu-mă drept în fața monstrului.

— Bine-ai venit, Nessa, a zis el, dăruindu-mi un rânjet hidos, care i-a dezvelit colții ascuțiți. Ce fiică bună şi ascultătoare eşti, că te-ai ținut de promisiune. Mâine, doar ca să-ți arăt cât de recunoscător sunt, o să îngrop leşul bietului tău tată mai înainte ca şobolanii să-l strice prea tare. Mă tem că ochii s-au dus deja, deşi n-o să mai aibă nevoie de ei acum. Din păcate, nu sunt singurele lucruri care-i lipsesc: şobolanii deja i-au ronțăit două dintre degetele de la picioare şi trei de la mâini. Totuşi leşul va fi curând în pământ şi o să-

i acopăr mormântul cu pietroaie, ca să nu poată fi dezgropat de vreun animal flămând, nu-ți face griji. O să fie în siguranță şi la adăpost în întuneric, mâncat încet-încet de viermi, aşa cum se cuvine.

Această referință crudă, nemiloasă, la tatăl meu mi-a ridicat un nod în gât şi abia mai puteam respira. Mi-am plecat capul, neputând să-i susțin privirea monstrului, ruşinată că nu-mi adunasem curajul ca să ies în câmp şi să-l îngrop eu însămi pe tata. Când mi-am ridicat privirea, el mi-a dăruit un alt rânjet grotesc, a scos o cheie din buzunar, a scuipat pe ea de trei ori şi a vârât-o într-o încuietoare din trunchiul copacului.

— Asta-i o uşă pe care-o folosesc rareori, a zis el, dar e singura cale să te aduc în copac întreagă. Intră tu prima. Eşti invitata mea!

Temându-mă că m-ar putea doborî lovindu-mă din spate, m-am întors totuşi cu spatele la el şi am intrat pe uşa deschisă în copac.

— Cei mai mulți oaspeți sunt, de regulă, morți când îi târăsc aici, dar tu eşti deosebită pentru mine, Nessa, şi am făcut tot ce-am putut să înveselesc locul pentru tine.

Cuvintele lui m-au îngrozit şi inima a început să-mi bată cu putere, dar m-am uitat în jur, uluită. Era incredibil să dai peste o încăpere atât de bine mobilată într-un copac. Erau treisprezece lumânări, fiecare într-un sfeşnic ornat, aşezate pe o masă atât de bine lustruită încât îmi puteam

vedea chipul în ea.

— Ai vrea un pahar de vin, Nessa? A întrebat bestia cu glas răguşit. Lucrurile întotdeauna arată mai bine privite prin fundul unui pahar.

Am încercat să-l refuz, dar, când am deschis gura, n-am izbutit să scot decât un icnet speriat. Cuvintele lui m-au făcut să mă înfior, pentru că era una dintre vorbele tatei. De fapt, puteam vedea că era şi vinul tatei. Ştiam că-i vânduse zece sticle fiarei, în toamna trecută: toate erau aliniate pe masă, în spatele a două pahare.

— Vinul este al doilea lucru bun după sânge! A zis el, arătându-mi din nou colții.

Deschisese deja toate sticlele şi dopurile erau puse doar de formă.

— Mă simt foarte însetat şi sper că nu te-aştepți la mai mult decât la partea ta. Patru sticle ar trebui să fie de ajuns pentru o ființă omenească, nu eşti de acord?

Am clătinat din cap, refuzând vinul. Dar deodată mi s-a aprins o scânteie de speranță. Dacă-mi oferea vin, poate că totuşi nu avea să mă omoare acum, nu?

— E un vin bun, a comentat bestia. Bătrânul tău tată l-a făcut cu mâinile lui. Aşa că mă voi bucura să beau şi partea ta. N-am vrea să se piardă ceva, nu-i aşa, Nessa?

Din nou n-am scos niciun cuvânt, dar am început să mă uit mai atentă la încăpere, ochii mei înregistrând fiecare detaliu: sticlele şi borcanele

stând rânduri-rânduri pe rafturi; masa lungă din colțul încăperii, împodobită cu ceea ce păreau să fie cranii de animale mici şi de păsări. Ochii mi s-au oprit pe trei piei de miel care acopereau podeaua, în chip de covoare. Fiecare era de un roşu aprins. Sigur nu era numai vopsea… să fi fost şi sânge?

— Văd că îmi admiri covoarele, mica mea Nessa. Îți trebuie multă îndemânare să le păstrezi de culoarea asta. Sângele nu vrea să rămână roşu prea mult timp în afara unui corp.

La aceste cuvinte, am început să tremur din cap până-n picioare.

— Adevărul este, Nessa, că mi-ar plăcea să gust puțin din sângele tău acum.

M-am tras la o parte de bestie, înfricoşată, dar a continuat:

— Cu toate acestea, ai arătat bună-credință venind să mă vezi, făcându-mă să sper că o să respecți târgul pe care l-am încheiat cu tatăl tău. De aceea te-am chemat aici. Şi ai trecut testul, încredințându-mă că eşti o persoană de cuvânt, care poate să țină o învoială. Ai fost, de asemenea, destul de amabilă să refuzi vinul, aşa că acum mi-au rămas mie toate cele zece sticle. Prin urmare, o să te las să te duci acasă.

— Fii gata la apusul soarelui, mâine, mi-a spus, când începusem să respir mai uşurată. Taie trei porci şi sărează carnea, dar să strângi sângele până la ultima picătură şi să umpli un putinei de

lapte cu el – o să mi se facă foarte sete în călătorie. Pune într-o boccea brânză şi pâine, lumânări şi două ceaune mari de gătit.

Unge roțile carului cel mai mare. Eu o să aduc caii, dar tu trebuie să faci rost de ovăz. Şi ia multe haine călduroase şi pături. S-ar putea să mai ningă, în mai puțin de o săptămână. O să le ducem pe surorile tale la rudele lor, cum am promis. După aceea, pe tine o să te duc în nord şi o să te vând pe piața de sclave. Viața ta o să fie scurtă, dar folositoare poporului meu.

M-am întors încet către casă, amorțită de ceea ce aflasem. Dar trebuia să mă gândesc la lucruri practice, cum ar fi să mă ocup de animalele fermei. Cel mai bine ar fi fost să le dăruiesc unuia dintre vecini. Aveam multe de rânduit înainte ca viața mea să se schimbe complet. Urma să devin sclava bestiilor şi, de bună seamă, n-aveam să supraviețuiesc multă vreme.

CAPITOLUL 03
TURNUL ÎNTUNECAT

Am ajuns la fermă la apusul soarelui, cum promisesem, şi am fost mulțumit să le găsesc pe cele trei surori Rowler gata de călătorie.

Trei cufere zdravene aşteptau în curte, iar pe cel mai mic şedea Bryony, trăgând agitată de firele ieşite din mănuşile ei de lână. Susan stătea în picioare, în spatele lui Bryony, cu colțurile gurii

lăsate în jos, bosumflată, în vreme ce Nessa se plimba în sus şi-n jos, nerăbdătoare. Se făcea din ce în ce mai frig. Aleseseră, cu judecată, să se îmbrace cu cele mai groase rochii de lână ale lor, dar paltoanele lor erau subțiri şi roase, apărându-le prea puțin de ger.

M-am oprit la poarta deschisă şi m-am uitat lung la fete, aproape curgându-mi balele de poftă. Privind mai bine, mi-am dat seama că, la cât de fragedă era carnea surorii celei mai mici, mergea cel mai bine mâncată crudă, negătită; chiar şi aşa, s-ar fi topit de pe oase. Cât despre Susan, era destulă carne pe oasele ei mai coapte, dar ştiam că sângele ei ar fi fost şi mai bun. Trebuia să-mi impun toată disciplina de care eram în stare ca să pot menține termenii învoielii mele cu fermierul mort.

Alungându-mi asemenea gânduri din minte, am mânat armăsarul negru în curte, iar copitele lui au tropăit răsunător pe dalele de piatră. În urma mea aduceam o iapă albă şi un cal de tracțiune solid, ca să tragă o căruță în care puteau călători cele două surori mai mici. Furasem tustrei caii chiar în ziua aceea.

Am dat ocol curții de trei ori, înainte de a mă opri, apoi m-am aplecat şi mi-am arătat colții într-un zâmbet larg. Groaza a fulgerat pe fețele lui Bryony şi Susan, dar Nessa a venit îndrăzneață la mine şi mi-a făcut semn spre şura de lângă grajduri.

— Căruța e acolo, a zis ea, cu bărbia înălțată sfidător. E deja încărcată cu provizii, dar cuferele au fost prea grele pentru noi ca să…

Am sărit jos de pe cal şi mi-am flexat degetele păroase aproape de fața Nessei, trosnindu-mi oasele. Apoi, cât ai clipi, am înhămat calul de tracțiune la căruță, înainte de a arunca în ea cele trei cufere – ființe omeneşti nevolnice; cuferele erau uşoare ca fulgii.

Am zâmbit superior când Nessa a observat sabia proaspăt ascuțită de la brâul meu, cea care aparținuse tatălui ei.

— Aia e sabia tatei! A protestat ea, cu ochii mari.

— N-o să mai aibă nevoie de ea, micuță Nessa, i-am răspuns eu. Oricum, n-avem timp de pierdut gândindu-ne la ce-a fost odată. Iapa asta albă e pentru tine. Am ales-o special, pe cuvânt.

— Surorile mele or să meargă în căruță? A întrebat ea.

— Firește – o să le placă mai mult aşa decât să meargă pe jos, am declarat eu.

— Dar Susan nu ştie să mâne calul, iar drumul s-ar putea să fie dificil, a protestat Nessa.

— Nicio teamă, Nessa, calul o să fie supus voinței mele, iar surorilor tale n-o să li se întâmple nimic rău. Pot să stea pur şi simplu în căruță.

Fusese o treabă de niciun minut ca să suflu zdravăn în nările calului şi să-mi folosesc magia pentru a-l face obedient. Avea să mă urmeze pas cu pas, mişcându-se doar când mă mişcăm eu şi

oprindu-se când mi-aş fi oprit propriul cal.

— Ai zis că o să-l îngropi pe tata, m-a acuzat Nessa deodată, dar corpul lui încă zăcea pe câmp. Lasă, nu-ți face griji, l-am îngropat eu însămi, cu ajutorul surorilor mele. Totuşi asta îmi spune că tu nu-ți ții promisiunile, la urma urmelor.

— Întotdeauna respect un târg încheiat, Nessa – dar cu îngropatul n-a fost vorba despre un târg, ci mai degrabă mă ofeream, din bunătate, să-l îndeplinesc eu. Din păcate, am fost ocupat să fac rost de caii ăştia şi n-am avut răgaz. A fost mai bine că a trebuit să-l îngropi tu totuşi. Asta ar putea compensa faptul c-ai fugit şi l-ai lăsat să moară singur.

Nessa n-a răspuns, dar câte o lacrimă i-a şiroit pe fiecare obraz şi s-a întors repede cu spatele la mine, căznindu-se să se suie în şa, în timp ce surorile ei se urcau în căruță. Când am pornit pe drum spre răscruce, gerul a devenit şi mai tăios şi chiciura a început să albească iarba.

Fusese greu să fac rost de trei cai într-un timp atât de scurt. De regulă, evit să ucid sau să fur în haizda mea, aşa că fusesem silit să merg departe ca să obțin animalele.

Sperasem ca Nessa să nu observe pata de sânge întunecat de pe crupa dreaptă a iepei albe.

Conflictul dintre poporul meu şi oameni dura de cel puțin cinci mii de ani. Uneori, în timpul expansiunii Kobalos, se încinsese până la război deschis. Acum era doar o ostilitate mocnită.

Domeniul meu privat, haizda mea, este mare, cuprinzând multe ferme şi mai multe aşezări micuțe, pe care eu le gospodăresc şi le controlez. Însă, odată ce-am ieşit dincolo de hotarele sale, devin un duşman singuratic şi e foarte probabil să atrag tot soiul de atenții nedorite. Fără îndoială, văzând cele trei purrai din posesia mea, oamenii aveau să se unească şi să încerce să mi le ia cu forța. Din această pricină ura necesar să fiu prudent şi să călătoresc mai mult noaptea.

Chiar înainte de zorii celei de-a treia zile, a început să ningă.

La început, fulguia uşor, abia îngroşând promoroaca albă. Dar ninsoarea a continuat şi s-a întețit, iar vântul a început să sufle tare dinspre vest.

— Nu putem călători în condițiile astea, a protestat Nessa. O să rămânem înzăpeziți şi-o să murim înghețați!

— N-avem de ales, am insistat. Trebuie să mergem mai departe. Eu sunt călit şi pot să rabd, dar, dacă ne oprim acum, bietele tale surioare vor muri!

În pofida vorbelor mele, ştiam că vremea avea să ne silească să ne oprim curând. Fetele n-ar fi putut supraviețui decât vreo câteva zile în condițiile astea, aşa că eram nevoit să-mi schimb planurile.

Deşi cerurile erau acum luminate de cenuşiul zorilor, am hotărât să risc şi, după o scurtă

odihnă, ne-am continuat drumul. Ne îndreptam spre vest acum, în loc de sud, chiar în colții a ceea ce devenise viscol în toată puterea cuvântului.

La început, Susan şi Bryony au stat ascunse sub prelata din spatele căruței deschise; amândouă se văitau încontinuu de frig, dar nu le puteam învinui pentru asta. Apoi, după vreun ceas, au zis că, dacă se piteau de vânt sub prelată, li se făcea rău de la hurducăturile căruței, aşa că, pentru restul zilei, şi-au ținut capetele afară, expuse frigului tăios şi umed al viscolului. Era doar o chestiune de timp până aveau să moară înghețate bocnă.

Când lumina a început să scadă, am trecut printr-o pădure deasă de brazi şi pini, coborând o pantă către un pârâu înghețat, dincolo de care se ridica o pantă mai abruptă.

— N-o să urcăm niciodată cu caii panta aia! A strigat Nessa.

Avea dreptate.

În vale, pe partea stângă, era o poartă cu cinci bârne. Acolo, rânjind feroce spre purra, am coborât din şa. După ce-am muncit să dau zăpada la o parte, mai împingând, mai smucind, am izbutit s-o deschid cât să poată trece calul şi căruța.

O cărare de zgură se întindea pe lângă pârâu şi, peste aceasta, zăpada nu fusese în stare să se înstăpânească: fiecare fulg se topea imediat ce o atingea. Cărarea scotea la propriu aburi.

Am privit-o pe Nessa coborând şi intrând cu iapa

pe poartă. S-a aplecat şi a atins zgura cu degetele, cercetând-o.

— E fierbinte! A țipat ea, trăgându-şi iute degetele înapoi.

— Bineînțeles că e! Am zis eu, râzând. Altminteri cum era să rămână neacoperită de zăpadă?

Nessa s-a întors la căruță şi a vorbit cu surorile ei.

— Sunteți bine? A întrebat.

— Mi-e atât de frig, s-a plâns Susan, că nici nu-mi mai simt mâinile sau nasul.

— Mi-e rău, Nessa. Mai e mult până facem popas? A întrebat Bryony.

Nessa nu i-a răspuns, ci s-a uitat la mine.

— Unde mergem?

— La un han, am zis şi, fără să catadicsesc să-i dau amănunte, am sărit iar în şaua calului şi am luat-o înainte.

Brazii şi pinii au fost înlocuiți de foioase, sicomori, stejari şi frasini, care aşteptau, lipsiți de frunze, venirea scurtei veri. Aceşti copaci se îndeseau în jurul nostru, în rânduri strânse şi întunecate, cu crengile negre răşchirate ca ghearele spre cerul cenuşiu. Era ciudat să vezi copaci de soiul ăsta atât de departe în nord.

Curând, s-a lăsat o linişte ciudată: vântul a încetat subit şi până şi tropotul copitelor şi huruitul roților căruței păreau înăbuşite de cenuşă şi zgură.

Bryony, cea mai mică dintre fete, a început să

plângă de frig. Mai înainte ca Nessa să se poată apropia călare ca să-i spună cuvinte de îmbărbătare, m-am răsucit şi i-am şuierat să tacă, punându-mi un deget vertical peste buze.

După alte câteva momente, am văzut printre copaci un licăr slab purpuriu, care ba se aprindea, ba se stingea, ca un ochi uriaş ce clipea. În cele din urmă, o clădire a apărut la vedere.

Era un turn întunecat, înconjurat de un zid înalt, circular, cu tot cu creneluri şi poartă mobilă, la care nu se putea ajunge decât pe un pod mobil, coborât peste un şanț: lat cu apă.

— Asta numeşti tu han? A întrebat Nessa, mânioasă. Eu sperasem un han cu foc în vetre de bună întâmpinare şi odăi curate, în care să ne putem refugia de viscol şi să dormim confortabil. Surorile mele sunt pe jumătate moarte de frig. Ce e turnul ăsta ciudat şi respingător? Pare să fi fost construit de altceva decât de mâna omului.

Turnul era înalt cam de vreo nouă caturi şi gros cam cât vreo trei case de fermă laolaltă. Era construit dintr-o piatră purpurie, întunecată, şi întregul edificiu sclipea din pricina şiroaielor de apă ce curgeau în cascadă pe laturile lui. Căci, deşi ningea de rupea din cerul tot mai întunecat, de jur-împrejurul turnului pământul era complet gol. Atât zidurile, cât şi solul de dedesubt scoteau aburi, de parcă un foc uriaş ardea adânc în pământ. Fortăreața fusese construită pe un loc fierbinte, un gheizer subteran care încălzea

pietrele turnului.

Petrecusem o noapte în acest turn cu aproape patruzeci de ani în urmă, pe drumul către o piață unde să-mi vând sclava şi să-mi îndeplinesc obligațiile prevăzute de legea Bindos. Însă, la vremea aceea, turnul era stăpânit de cineva care acum murise, ucis de Nunc, Marele Mag, care era deținătorul din prezent al turnului.

I-am zâmbit Nessei.

— Nu e un han pentru neamul tău. Dar când n-ai de niciunele, te mulțumeşti cu ce primeşti. E un *kulad,* un turn-fortăreață construit de neamul meu. Ar fi bine să stai pe lângă mine, dacă vrei să rămâi în viață până mâine.

Când ne-am apropiat, am auzit exclamații dinspre surorile ei mai mici, şi poarta mobilă a început să se ridice. Zgomotul lanțurilor şi al roților cu clichet se putea auzi clar, dar nu se vedea niciun paznic al porții şi nimeni n-a ieşit înaintea noastră, nici să ne întâmpine, nici să ne ceară socoteală.

Le-am călăuzit pe purrai prin curtea interioară circulară spre grajdurile cu fân proaspăt pentru cai şi cu un şopron sub care puteam adăposti căruța de urgia stihiilor. Apoi le-am condus pe o uşă mică spre o scară care urca în spirală widdershins, în sens invers acelor de ceasornic, prin miezul întunecat al turnului. La fiecare zece paşi, erau torțe aprinse în suporturi de fier prinse în zid. Flăcările lor galbene dansau şi fâlfâiau, deşi

aerul era neclintit, însă lumina lor nu era de ajuns ca să risipească umbrele care le împresurau.

— Nu-mi place locul ăsta, a scâncit Byrony. Simt cum ne privesc nişte ochi. Lucruri oribile ascunse în întuneric!

— N-ai de ce să te sperii, i-a spus Nessa. E doar închipuirea ta.

— Dar ar putea fi insecte şi şoareci, s-a plâns Susan.

Oricât de suculentă ar fi fost fata, vocea acestei purra începuse să mă calce pe nervi.

Am urcat treptele; din loc în loc erau nişte uşi din lemn, iar apoi am ajuns la un grup de trei, foarte apropiate între ele, aşa că le-am ales pe acestea pentru surori. Fiecare avea câte o încuietoare de fier ruginită, în care era vârâtă o cheie mare de oțel.

— Iată câte o odaie de dormit încălzită pentru fiecare dintre voi, am zis, şi coada mi s-a ridicat de enervare. O să fiți destul de în siguranță aici dacă o să încui eu uşile. Încercați să dormiți. Nu o să fie nicio cină, dar micul dejun o să fie servit la scurt timp după ce se luminează de ziuă.

— De ce nu putem sta toate într-o cameră? A întrebat Nessa.

— Prea mici, am zis eu, deschizând prima uşă. Şi fiecare nu are decât un pat. Fetele măricele ca voi au nevoie de odihnă cumsecade.

Nessa a aruncat o privire înăuntru şi am citit disperarea pe fața ei. Odaia era într-adevăr mică

şi înghesuită.

— E murdar aici, s-a plâns Susan, bosumflându-se.

Bryony a început să plângă încetişor.

— Eu vreau să stau cu Nessa! Eu vreau să stau cu Nessa!

— Te rog, dă-i voie lui Bryony să vină cu mine în odaie, a zis Nessa, într-un ultim apel disperat. E prea mică să fie lăsată singură într-un loc ca ăsta…

Nu i-am dat atenție şi, schimonosindu-mi fața într-o expresie sălbatică, am îmbrâncit-o fără alte vorbe înăuntru. Apoi am trântit uşa în urma ei şi am răsucit cheia, încuind-o. Am repetat grăbit operațiunea şi cu celelalte două surori.

Deşi cruzimea îmi stă în fire, nu asta m-a făcut să mă port astfel acum. Am făcut-o pentru siguranța lor, închizându-le separat, ca să le marchez ca trei articole distincte ale proprietății mele, potrivit obiceiurilor poporului meu.

Nu avusesem de ales şi le adusesem pe cele trei fete aici – altminteri, ar fi murit în scurt timp, la cum era vremea. Ne aflam la mare depărtare de orice aşezare omenească şi acesta era singurul refugiu disponibil. Era un loc periculos chiar şi pentru un mag haizda şi nu puteam fi sigur că voi fi bine primit. Acum, cum era obiceiul, trebuia să urc până în vârful turnului ca să mă închin stăpânului kuladului, Nunc. Avea o reputație de temut şi domnea prin frică.

El era un Mare Mag, cel mai înalt rang de mag Kobalos. Ca străini de cetate care locuim în teritoriile noastre individuale, departe de Valkarky, noi, magii haizda, nu avem un loc în ierarhia magilor. Nu mi-e frică de un Mare Mag, dar, dacă e necesar, i-aş arăta supunere. Dacă aş fi silit să mă lupt cu el, nu sunt sigur care ar fi rezultatul. Cu toate acestea, eram curios să-l cunosc pe Nunc în persoană şi să văd dacă era la înălțimea poveştilor care circulau despre el. Se zicea că, într-un atac împotriva unui regat uman, îi devorase pe cei şapte fii ai monarhului în fața lui, înainte de a-i smulge capul nefericitului rege cu mâinile goale.

Pe măsură ce urcam scara în spirală, aerul devenea tot mai cald şi mai umed, iar nesiguranța mea creştea. Trăsătura specifică a Marilor Magi era că dinadins căutau un lăcaş neconfortabil ca să-şi dovedească tăria.

Chiar dacă acum eram în capătul scării, pe ultimul palier, nu se vedea nici urmă de paznic. Totuşi coada îmi spunea că o mulțime de servitori de-ai lui Nunc se aflau pe aproape, în încăperile subterane ale turnului.

Pe palierul acesta era o singură uşă şi am deschis-o. M-am trezit în anticameră. Aici erau băile, unde servitorii lui Nunc şi oaspeții îşi puteau curăța corpurile înainte de a merge mai departe. Totuşi nu mai văzusem niciodată unele ca acestea. În încăperea de aici, apa era plăcut de caldă, însă

temperatura aerului era ieşită din comun. Aerul era plin de abur înăbuşitor şi imediat am simțit că mă sufoc.

Toată încăperea, mai puțin un perimetru de piatră goală şi un arc îngust care susținea o punte în capătul îndepărtat, era de fapt un bazin uriaş plin cu apă atât de fierbinte încât scotea aburi, împiedicând vederea.

Nunc, Marele Mag, era cufundat în bazin până la subsuori, dar i se zăreau genunchii şi, pe fiecare dintre ei se odihneau uriaşele-i mâini păroase. Fața plină îi era rasă, potrivit obiceiului magilor Kobalos. Tuleiele de pe obraz erau negre, mai puțin o pată lungă şi cenuşie, situată foarte jos pe frunte – o cicatrice dintr-un duel de care el era foarte mândru.

Cu toate că Nunc era imens – o dată şi jumătate cât mine –, nu m-am simțit nicidecum amenințat de masivitatea lui. Mărimea era relativă şi, în calitate de haizda puteam, într-o clipă, să mă dilat la o dimensiune egală.

— Intră în apă, oaspete, a tunat Nunc. Casa mea o şi casa ta. Sclavele mele purrai sunt şi sclavele tale purrai.

Nunc îmi vorbise în baelică, limba familiară a poporului Kobalos; trecuseră ani mulți de când n-o mai auzisem şi mi se părea ciudată, ca şi când timpul pe care îl petrecusem pe lângă oameni îi făcuse pe cei din neamul meu să mi se pară străini. Numaidecât, am intrat în alertă. Nu-l mai

întâlnisem niciodată pe Nunc şi obiceiul ca un Kobalos să-i vorbească unui necunoscut în baelică implica prietenie şi căldură, însă, în mod îngrijorător, era frecvent folosit înainte de a propune un târg. Nu aveam nimic de oferit la negociere.

Am făcut o plecăciune şi, după ce mi-am scos centura şi sabia, pe care le-am aşezat cu grijă la perete, mi-am descheiat cei treisprezece nasturi ai mantalei şi am atârnat-o de unul dintre cârligele de pe uşă. Haina era cumva mai grea decât de obicei, pentru că în căptuşeală aveam cele trei chei de la odăile fetelor. După aceasta, mi-am scos curelele diagonale şi cele două teci cu săbiile scurte, pe care le-am aşezat lângă sabie.

În cele din urmă, mi-am scos ghetele şi m-am pregătit să intru în apă. Avea să-mi solicite multă concentrare şi voință să îndur o asemenea apă clocotită, dar trebuia să mă cufund, chiar dacă pentru scurt timp, ca să respect obiceiurile ospitalității. Nu trebuia să-i dau lui Nunc niciun pretext de a acționa împotriva mea.

Apa era foarte neplăcută, dar m-am lăsat să lunec în bazin, silindu-mă s-o suport. Însă alte gânduri deja îmi tulburau concentrarea. Mi-am amintit salutul lui Nunc şi am fost imediat îngrozit de referința lui la purrai.

Purrai sunt femelele umane, de regulă crescute în țarcurile skleech din Valkarky – uneori pentru sclavie, dar cel mai adesea ca să fie mâncate.

Termenul se poate aplica, de asemenea, la ființe omeneşti femele precum cele trei surori. Faptul că Nunc ținea purrai în turnul acesta nu reprezenta o surpriză, dar să le ofere atât de prompt unui oaspete era o lipsă de respect. Asta, pe lângă faptul că mi se adresase în baelică, îmi sugera că într-adevăr voia să facă un schimb.

Următoarele cuvinte ale lui Nunc mi-au confirmat că ghicisem corect.

— Îți ofer cele mai valoroase trei purrai ale mele, dar cer ceva de la tine în schimb – un troc. Trebuie să-mi dai mie cele trei purrai ale tale.

— Cu toată politețea şi respectul, trebuie să-ți refuz generoasa ofertă, i-am răspuns eu. Sunt legat de o promisiune făcută. Trebuie să le predau pe cele trei purrai ale mele rudelor pe care le au în Pwodente.

Nunc a mârâit adânc din gâtlej.

— Orice promisiune făcută unui om nu are nicio valabilitate aici – ca Mare Mag îți poruncesc supunere în această privință. Am nevoie de cea mai tânără dintre fete în noaptea asta, la ospățul lui Talkus Nenăscutul. O asemenea carne tânără şi delicioasă va onora ocazia.

— Cu toate că îți stimez rangul, senior Nunc, am spus eu, păstrându-mi vocea politicoasă şi respectuoasă, nu-ți datorez nicio supunere personală. Cele trei purrai sunt proprietatea mea şi am dreptul natural, potrivit legii Kobalos, să dispun de ele cum cred de cuviință. Aşadar, cu

regret, trebuie să-ți resping oferta de troc.

Era adevărat că trebuia să-l respect pe Nunc, el fiind Mare Mag, dar eram perfect îndreptățit să-i refuz cererea. Lucrurile ar fi trebuit să se încheie aici, dar nici n-am terminat bine de vorbit că am simțit o subită durere ascuțită în piciorul stâng, aproape de gleznă. Era ca şi când cineva mi-ar fi înțepat carnea cu vârful unui cuțit şi l-ar fi răsucit.

Mi-am blestemat prostia, dându-mi seama că fusesem muşcat de un soi de şarpe de apă. Fierbințeala şi aburul îmi amorțiseră simțurile; altminteri mi-aş fi dat seama de prezența şarpelui încă de la intrarea în anticameră. Dacă mi-aş fi ridicat coada, l-aş fi detectat sigur, dar un asemenea gest era de negândit; ar fi însemnat o gravă încălcare a etichetei şi o mare insultă față de gazda mea. Nicio clipă nu mă aşteptasem la o asemenea trădare.

Temându-mă pentru viața mea, m-am întors şi am încercat să ies din bazin.

Dar era deja prea târziu. Am alunecat din nou în apă, dându-mi seama că îmi amorțea rapid tot corpul. Îmi era greu să respir şi pieptul mi se încleşta din ce în ce mai tare.

— Mori, a zis Nunc, vocea lui puternică reverberând între ziduri. Ar fi trebuit să-mi accepți oferta. Acum cele trei purrai ale tale sunt ale mele şi nu mai trebuie să-ți dau nimic la schimb.

Cutremurându-mă de durere, am alunecat într-o beznă adâncă. Nu-mi era teamă să mor, dar

simțeam o ruşine copleşitoare de a fi fost învins cu atâta uşurință. Greşisem subapreciindu-l pe Nunc. Skaiium se înstăpânise asupra mea aproape fără să bag de seamă. Cu adevărat mă moleşisem. Nu mai eram potrivit să fiu un mag haizda.

CAPITOLUL 04
BESTIA KOBALOS

«NESSA»

Trebuie să fii curajoasă, Nessa, îmi spuneam mie însămi. ***Acum ai nevoie, de curaj mai mult ca niciodată – pentru binele tău, dar, mai presus de toate, pentru binele surorilor tale!***

Fusesem încuiată într-o odaie mică şi lunguiață, fără ferestre. Era un ciot de lumânare înfipt într-o țepuşă ruginită ieşind din zid şi, la lumina ei pâlpâitoare, m-am uitat bine în jur.

Am simțit o strângere de inimă, căci, de fapt, nu era altceva decât o temniță; nu exista niciun fel de mobilier – doar o grămadă de paie murdare într-un colț.

Am văzut pete întunecate pe pereții de piatră, de parcă un fel de lichid fusese vărsat acolo, şi m-am temut că ar putea fi sânge. M-am cutremurat şi m-am uitat mai îndeaproape şi atunci am simțit căldura radiind din perete. Cel puțin, nu avea să fie frig. Asta era o consolare.

O gaură în podea cu un capac de metal ruginit

servea pentru a-ți face nevoile; şi mai era şi un ulcior cu apă, dar nimic de mâncare.

Pentru o clipă, privind în jurul meu, m-am simțit disperată, dar sentimentul a fost rapid înlocuit de mânie.

De ce trebuia ca viața mea să se încheie înainte de a fi început cu adevărat?

Mâhnirea adâncă pe care o suferisem la moartea neaşteptată a tatei se transformase într-o durere permanentă a pierderii. Îl iubisem, dar eram atât de mânioasă. Nu se gândise la ce simțeam eu? Ce spusese în scrisoare?

Dacă ar fi fost vreodată nevoie, m-aş fi jertfit pentru tine. Acum trebuie să te jertfeşti tu pentru surorile tale mai mici.

Ce obrăznicie din partea lui să-mi poruncească să mă jertfesc pentru surorile mele! Cât de uşor era pentru el să spună asta! O astfel de jertfă lui nu i se ceruse niciodată. Acum era mort şi eliberat din lumea asta îngrozitoare. Suferința mea abia începuse. Aveam să devin o sclavă a bestiilor ăstora. N-aş fi avut niciodată o familie a mea – niciun soț, niciun copil al meu.

Am încercat uşa, dar pe dinăuntru nu exista clanță şi auzisem cheia răsucindu-se în broască. Nu exista nicio cale de scăpare din celulă. Am început să plâng încetişor, dar nu mila de sine mi-a înlocuit mânia; plângeam pentru surorile mele – biata Bryony trebuie că era îngrozită, închisă singură într-o celulă ca asta.

Cât de repede căzuserăm de la o oarece fericire la starea asta nenorocită. Mama noastră murise când o născuse pe Bryony, dar din ziua aceea tristă tata îşi dăduse toată silința să aibă grijă de noi, făcându-ne rost de tot ce aveam nevoie şi negociind curajos cu bestia Kobalos – Slither, cum îl numea el – ca să-l țină la distanță. Nu prea avuseserăm legături cu satul din apropiere şi cu celelalte ferme, dar îmi fusese de ajuns să ştiu de stăpânirea prin teroare a bestiei şi să-mi dau seama că noi fuseserăm scutiți de frica şi suferința pe care ceilalți vecini le îndurau.

Mi s-a părut c-o aud pe Bryony plângând în celula de alături, dar, când mi-am lipit urechea de zid, nu era decât tăcere.

Am strigat-o pe nume cât de tare am putut – şi apoi încă o dată. După fiecare încercare, ascultam cu atenție, cu urechea lipită de zid. Dar n-am auzit niciun răspuns.

După o vreme, lumânarea s-a topit şi s-a stins, aruncându-mă în beznă, şi m-am gândit iarăşi la Bryony. Fără îndoială că şi lumânarea ei se stinsese şi acum era îngrozită. Întotdeauna îi fusese frică de întuneric.

În cele din urmă, am adormit, dar am fost trezită brusc de zgomotul cheii întorcându-se în broască. Uşa a gemut în balamale şi s-a deschis încet, umplând celula de o lumină galbenă.

Mă aşteptam să-l văd pe Slither, de bună seamă, şi m-am încordat, pregătindu-mă pentru ce avea

să urmeze. Însă era o tânără femeie, care rămăsese în pragul uşii, ținând o torță într-o mână şi făcându-mi semn cu cealaltă să mă apropii.

Ea era prima ființă omenească, în afară de surorile mele, pe care o vedeam de când părăsiserăm ferma.

— Oh, mulțumesc! Am exclamat eu. Surorile mele…

Dar zâmbetul meu de uşurare mi-a înghețat pe față când am văzut privirea feroce din ochii ei. Nu venise ca prietenă.

Brațele ei goale erau pline de cicatrice. Unele erau roşii-vineții, foarte recente. Patru alte femei stăteau în spatele ei; două dintre ele aveau mai multe cicatrice pe obraji. De ce oare? Se bătuseră între ele? M-am întrebat eu. Trei aveau ciomege; a patra învârtea un bici. Toate erau foarte tinere, dar ochii lor erau plini de mânie, iar fețele, foarte palide, de parcă nu văzuseră niciodată lumina soarelui.

M-am ridicat în picioare. Femeia mi-a făcut din nou semn să mă apropii şi, când am şovăit, a intrat în celulă, m-a înşfăcat de braț şi m-a târât violent spre uşă. Am țipat şi am încercat să mă împotrivesc, dar era prea puternică.

Unde mă duceau, oare? Nu puteam permite să fiu separată de surorile mele.

— Susan! Bryony! Am strigat.

Afară din celulă, brațele mi-au fost răsucite la spate şi am fost silită să urc treptele înalte de

piatră până când, sus, chiar în capăt, am ajuns la o uşă. Femeile m-au îmbrâncit înăuntru cu putere, făcându-mă să-mi pierd echilibrul şi să cad lată pe podea. Podeaua era netedă şi caldă la atingere. Era acoperită cu plăci de ceramică pictată, fiecare înfăţişând o creatură exotică ce nu se putuse naşte decât din imaginaţia vreunui artist. Înăuntru era foarte cald şi umed, aerul era plin de aburi, iar în faţă, când m-am ridicat în genunchi, am văzut o baie uriaşă îngropată în podea.

Odată ce mă împinseseră înăuntru, femeile se dăduseră înapoi câţiva paşi, încuind uşa în urma mea. M-am ridicat în picioare şi am stat, pe picioare nesigure, întrebându-mă ce urma să se întâmple mai departe? De ce fusesem adusă aici?

Zgâindu-mă prin aburi, am văzut o punte îngustă care trecea peste bazin spre o uşă de fier ruginită din capătul celălalt. Apoi am auzit pe cineva strigând de durere. Uşa aceea m-a umplut de presimţiri negre. Ce era dincolo de ea?

Tremurul meu a devenit mai violent şi mi s-a strâns inima, căci mi se păruse că strigătul fusese al lui Susan. Sigur nu fusese ea? Nu auzisem nimic din camera mea. Însă când strigătul s-a auzit din nou, am fost sigură. Ce se întâmpla cu ea? Cineva îi făcea rău. Femeile trebuie s-o fi târât şi pe ea aici, sus.

Dar de ce, când bestia promisese c-o să ne protejeze? Tata întotdeauna susţinuse că era o

creatură de cuvânt – că Slither credea în ceea ce numea el „târg” şi că întotdeauna onorase ceea ce promisese. Dacă era aşa, atunci cum putuse îngădui să se întâmple asta? Sau poate că minţise – poate că *el* era cel care provoca durerea?

Am înaintat pe lângă marginea bazinului. Apoi m-am oprit şi, pentru prima oară, am observat haina neagră din cârligul de pe uşă şi, sub ea, rezemate de perete, centura şi sabia care odinioară îi aparţinuse tatălui meu. Însemna că Slither se afla acum de partea cealaltă a uşii ruginite, chinuind-o pe Susan?

Trebuia să fac ceva. Ochii mi-au fugit încoace şi încolo, prin toată încăperea, uitându-mă în toate părţile, mai puţin la uşă. Deodată, am văzut ceva întunecat în bazin, aproape de perete, în stânga mea. Ce era? Arăta ca un animal cu blană întunecată, plutind cu faţa în jos în apă.

Creatura părea mult prea mică pentru a fi fost monstrul care îşi zicea Slither – nici pe sfert din el –, dar mi-am amintit că tata îmi spusese odată cum, folosindu-se de magia lui neagră, un mag haizda îşi poate schimba statura. Trăgând cu ochiul printre perdele când ne vizita la fermă, am văzut şi o dovadă a acestui fapt, căci monstrul într-adevăr părea să-şi schimbe mărimea de la o zi la alta. Mi-am amintit, de asemenea, ochiul uriaş pe care îl zărisem printre perdele când Slither venise acasă la noi după moartea tatei. Presupusesem că fusese rodul imaginaţiei mele,

influențată de groază. Dar dacă într-adevăr fusese bestia? Chiar se putea face atât de mare? În cazul ăsta, cu siguranță se putea şi micşora.

Dar dacă acest corp era al lui Slither, atunci cine îi făcuse asta lui? Cum de ajunsese să se înece în baia asta? Deodată mi s-a părut că văd piciorul stâng al bestiei tresărind uşor şi m-am dus mai aproape.

Mai era viu? Dacă era, o parte din mine ar fi vrut să-l împingă mai adânc sub apă şi să-l înece. Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere, iar acum era neajutorat. N-aş fi putut avea un prilej mai nimerit ca ăsta pentru a-l omorî. Însă nu era cu putință. Ne aflam într-un loc periculos, locuit de mai multe bestii de soiul ăsta. Fără protecția lui, am fi murit toate trei aici.

Aşadar, fără să mai stau pe gânduri, am îngenuncheat la marginea apei şi, aplecându-mă, l-am apucat zdravăn de ciuful de pe ceafă.

Exact în clipa aceea am văzut ceva mişcându-se foarte iute prin apă spre mâna mea; instinctiv i-am dat drumul bestiei şi mi-am tras mâna. Era un şarpe mic şi negru, cu trei pete galbene pe cap. Mai văzusem şerpi pe câmp, dar niciunul atât de deosebit ca acesta.

L-am privit îndepărtându-se unduind, mişcându-se mai încet acum, dar era greu să-l văd bine prin aburi. Ştiind că s-ar fi putut întoarce oricând, n-am pierdut nicio clipă şi am apucat acum bestia cu ambele mâini – de ceafă şi de şale,

înfigându-mi degetele în blana lui.

— Haide! Mi-am spus mie însămi.

Şi m-am forțat din toate puterile să-l trag în sus.

Bazinul era plin aproape până-n buză, dar chiar şi aşa am descoperit că îmi era greu să scot creatura din apă. Am mai făcut o ultimă încercare şi am izbutit s-o ridic până pe marginea bazinului, îngenunchind apoi, tremurând de epuizare. Din nou s-a auzit strigătul de dincolo de uşă, iar de data asta am fost foarte sigură că era Susan, care țipa de durere.

— Te rog! Te rog! Striga ea. Nu face asta! Doare prea tare! Ajută-mă! Te rog, ajută-mă că mor!

Am simțit că mă sufoc, panicată. Nu puteam îndura gândul că vreuna dintre creaturile acelea o chinuia.

Slither promisese să ne protejeze, era legat de făgăduiala asta – fără el, am fi fost complet la bunul plac al celorlalți locuitori ai turnului. Dar, când m-am uitat în jos la trupul lui ud leoarcă şi care nu dădea niciun semn de viață, m-a cuprins o amarnică disperare. Din nou s a auzit un strigăt de durere şi de groază de la Susan.

Drept răspuns, plină de mânie din cauza neajutorării mele şi a suferinței surorii mele, am început să-l lovesc cu pumnii pe Slither. Atunci, din gura lui a țâşnit apă, făcând o mică baltă cafenie lângă cap.

Culoarea lichidului mi-a dat o idee. Mi-am dat seama dintr-odată că, de fapt, mai puteam face un

lucru, o ultimă încercare prin care l-aş fi putut probabil readuce la viață.

Sânge! Sânge de om! Tata îmi spusese odată că era principala sursă a puterii lui Slither.

Grăbită, m-am ridicat în picioare şi m-am întors la uşa de care atârna haina lungă şi neagră a bestiei. Acolo, m-am aplecat şi am luat sabia care îi aparținuse înainte tatei şi am adus-o înapoi, lângă creatură. Îngenunchind, am întors-o cu fața în sus.

Mi-am mutat iute ochii de la degetele picioarelor sale, observând dezgustată hățişul de blană neagră. Gura îi era deschisă şi limba îi atârna într-o parte, printre dinți, ajungându-i aproape la urechea stângă. Înfățişarea sa respingătoare mă scârbea.

Emoționată, anticipând durerea, mi-am aşezat brațul imediat deasupra gurii lui Slither şi, luând sabia, am făcut rapid o crestătură în carne. Lama fusese ascuțită de curând şi mi-a pătruns în braț mai adânc decât voisem. A urmat o durere vie şi o senzație de usturime. Apoi sângele meu a început să curgă ca o ploaie întunecată în gura deschisă a monstrului.

CAPITOLUL 05
TREBUIE SĂ MĂ HRĂNESC!

Ceea ce m-a scos din puțul întunecat în care mă prăbuşisem a fost cel de-al cincilea simț al meu,

gustul. Gura îmi era plină de sânge cald şi dulce.

M-am înecat şi am scuipat, dar apoi am izbutit să înghit, iar lichidul bogat s-a strecurat în stomacul meu, readucându-mă la viață. Următorul simț recâştigat a fost cel olfactiv. Mirosul ademenitor al sângelui unei femele de om mi-a umplut nările. Ea era foarte aproape şi plină de acelaşi sânge delicios care, şi acum, îmi umplea gura.

Următorul simț revenit a fost al atingerii. A început cu ace şi săgeți în extremitățile corpului, care au devenit rapid arsură, când am simțit că tot corpul îmi ia foc. Iar când şi simțul meu auditiv a reintrat în funcțiune, am auzit pe cineva plângând şi, deschizând ochii, am văzut-o, uluit, pe Nessa, care stătea aplecată peste mine, cu lacrimile şiroindu-i pe față. Am văzut sabia pe care o ținea în mâna dreaptă. Mintea îmi lucra cu încetineală şi, pentru o clipă, am crezut că voia să mă rănească.

Am încercat să-mi ridic brațele ca să mă apăr, dar eram prea slăbit şi n-am reuşit nici măcar să mă rostogolesc într-o parte. Dar, spre surprinderea mea, ea n-a încercat să mă taie. Am stat aşa, holbându-mă în sus la ea, străduindu-mă să pricep ce se întâmpla.

Încetul cu încetul am început să înțeleg de ce ținea sabia în mână, făcând în sfârşit legătura dintre lama sa ascuțită şi sângele care curgea spre mine din tăietura adâncă a încheieturii ei.

Iar când memoria mi-a revenit, mi-am adus aminte de trădarea lui Nunc… muşcătura şarpelui de apă. Murisem. Sau cel puțin aşa păruse. Sângele încă îmi curgea în gură, dar mai puțin, acum. Am înghițit din nou, apoi am întins mâna, încercând să-i apuc brațul Nessei, ca să-l apropii de gura mea. Aveam nevoie de mai mult sânge, dar m-am mişcat prea încet şi, aruncându-mi o privire dezgustată, ea şi-a tras brațul.

Între timp, sângele îşi făcuse efectul şi am izbutit să mă întorc pe o parte şi să mă ridic în genunchi, scuturându-mă ca un câine şi stropind cu picături de apă în toate direcțiile. Mintea îmi lucra mai rapid. Începusem să gândesc. Începusem să-mi dau seama de extraordinarul lucru pe care-l făcuse Nessa pentru mine.

Îmi dăduse sângele ei. Iar sângele de om îmi întărise magia s*hakamure,* contracarând efectele muşcăturii şarpelui şi aducându-mă înapoi din pragul morții. Dar de ce o făcuse? Şi de ce se afla aici şi nu era încuiată la ea în celulă?

— Sora mea. Cineva o chinuieşte pe sora mea, acolo. Ajut-o, te rog! M-a implorat Nessa, arătându-mi spre uşa din capătul celălalt al punții.

— Ai promis c-o să fim în siguranță…

Am auzit atunci un alt sunet. Era scâncetul îndepărtat al unei fete şi venea de dincolo de uşa spre odăile personale ale lui Nunc.

— A fost dusă acolo! A continuat Nessa, cu vocea

mai înnebunită. Şi unde e Bryony? Nişte femei îngrozitoare m-au aruncat aici şi au încuiat uşa. Tocmai ți-am salvat viața, acum îmi eşti dator! Ajută-ne, te rog!

Am stat tremurând şi mi-am ridicat coada. Cu ajutorul ei l-am simțit pe Nunc şi am înțeles de ce strigase Susan. El îi băuse sângele. Eram indignat că Nunc nesocotea străvechile obiceiuri Kobalos şi îşi permitea să se folosească de bunurile mele în felul acesta. Dar m-am simțit, de asemenea, dator față de Nessa. Avea dreptate, îi datoram viața.

Era ciudat să recunosc lucrul acesta. O femelă umană nu însemna nimic. Între zidurile cetății Valkarky ea era doar un bun. Aşadar, de ce mă simțeam astfel? Dacă, într-adevăr, acesta era skaiium, slăbirea firii mele de prădător? Ar fi fost, ce-i drept, groaznic de îndurat.

M-am întors cu fața spre Nessa. Aveam să-l ucid pe Nunc şi să-mi consolidez cruzimea firii cu aceasta. Nimic nu era mai important.

— Dă-mi sabia! I-am poruncit şi, în aceeaşi clipă, mi-am modificat statura, încât am devenit cu un cap mai înalt decât fata.

Plângând acum de-a binelea, Nessa mi-a întins sabia. Mâna îi tremura, dar am văzut că sângele aproape i se oprise din curs şi începuse să se închege. În loc să iau imediat sabia, m-am întors cu spatele la față şi m-am dus să-mi iau haina şi ghetele.

Mi-am pus mai întâi ghetele în picioare, legându-

le cu atenție şireturile, apoi mi-am prins curelele peste umeri şi piept, verificând dacă săbiile scurte erau corect poziționate în tecile lor. Apoi mi-am îmbrăcat haina, dându-mi seama, cu ocazia asta, că îmi fuseseră luate cele trei chei. Când îmi încheiam cei treisprezece nasturi, Susan a strigat iarăşi din spatele uşii.

— Te rog – te rog, grăbeşte-te! M-a îndemnat Nessa.

Dar eu ştiam că graba strică treaba. În pofida mâniei mele, trebuia să mă mişc cu băgare de seamă, să-mi aleg momentul şi să lovesc numai când prilejul era nimerit. Nunc era singur cu fata, însă ar mai fi putut fi vreo şaizeci de războinici la etajele de mai jos ale turnului, gata să-l apere pe Marele lor Mag.

— Cine ziceai că te-a adus aici? Am întrebat, încheind catarama centurii. Nu erau războinici Kobalos?

— Nu. Erau femei.

— Câte?

— Cinci.

Am întins mâna după sabie. Vasăzică, sclavele purrai i-o aduseseră pe Susan lui Nunc, ca el să-i poată bea sângele foarte încet, savurând fiecare înghițitură. Fără îndoială că ar fi avut alt tip de plăcere în minte când s-ar fi ocupat de Nessa, pentru că ea era prea slabă, iar sângele ei era subțiat. Ar fi folosit-o pentru a-şi exersa loviturile cu sabia, rănind-o de câte ori ar fi fost posibil fără

s-o ucidă. În cele din urmă, ea ar fi murit din cauza şocului şi a pierderii de sânge. Eram sigur că mezina, Bryony, fusese deja dată războinicilor ca să se pregătească pentru ospăț.

Mă simțeam mai bine acum. Eram mai puternic, însă nu destul de puternic. Nişte sânge în plus mi-ar fi prins bine. Ştiam că lucrul cel mai înțelept ar fi fost să-l iau de la Nessa cu forța, însă ceva din mine se împotrivea acestei alternative. Atunci mi-am amintit de şarpe!

M-am apropiat de marginea băii şi am îngenuncheat, cufundându-mi mâna în apa fierbinte.

— Ai grijă! A exclamat Nessa. E un şarpe înăuntru!

— Asta am aflat-o pe pielea mea, micuță Nessa. El a fost de vină pentru starea în care, din fericire, m-ai găsit tu. Acum e rândul şarpelui să sufere!

Fusesem probabil muşcat de micul şarpe negru cunoscut ca skulka, foarte temut din cauză că muşcătura lui produce o paralizie rapidă. Pentru un asasin, prezenta avantajul că veninul din sângele victimei e aproape imposibil de detectat mai târziu. Victima lui devine neajutorată în clipa în care veninul intră în circuitul sângelui. Apoi moare în chinuri. Fără îndoială că Nunc îşi dezvoltase imunitatea expunându-se treptat la toxină – şarpele era probabil animalul lui de casă.

Coada îmi stătea dreaptă pe spinare şi, mai precis decât ochii sau urechile, îmi spunea unde

se afla şarpele. În clipa asta, venea iute, unduindu-se, spre mâna mea.

Dar, exact când skulka şi-a deschis botul, pregătit să-şi înfigă colții, cu o mişcare fulgerătoare l-am înşfăcat din apă. L-am ținut ridicat, strângându-l de sub cap, ca să nu mă poată muşca. Apoi – în icnetele scârbite ale Nessei – i-am retezat capul cu dinții şi l-am scuipat în apă, după care i-am supt sângele.

Nu era nici pe departe de ajuns, aşa că am muşcat o altă bucată din şarpe şi am început s-o mestec, temeinic. Prostănaca de fată se străduia să-şi stăpânească greața. Nu vedea că făceam ceea ce era necesar pentru a-i salva sora? Când înghițeam carnea, Susan a mai strigat o dată de dincolo de uşă.

M-am întors şi i-am zâmbit Nessei.

— Ai răbdare, micuță Nessa. Am nevoie de putere.

Dacă sunt prea slab, murim toți.

Numai după ce am terminat de mâncat tot şarpele am traversat puntea îngustă şi m-am apropiat de uşa de fier ruginită. După cum mă aşteptasem, nu era încuiată, aşa că am deschis-o şi am păşit într-un culoar strâmt, care se sfârşea cu o singură uşă. Am deschis-o şi pe aceasta, cu Nessa imediat în urma mea, şi am intrat cu îndrăzneală în camerele private ale lui Nunc.

Cea dintâi încăpere, spațioasă, funcționa drept cabinet de lucru, arsenal privat şi dormitor al unui

Mare Mag Kobalos şi, ca atare, era un amestec ciudat de spartan şi lux. Pe dalele goale de piatră stătea un birou de stejar ornat, cu marginile împodobite cu cel mai frumos argint, dintr-un soi pe care l-am recunoscut imediat. Era argint de calitate Comber, capturat în urmă cu cincizeci şi trei de ani într-un raid de gherilă îndrăzneț, adânc în inima teritoriului oamenilor, departe, în sud. Isprăvile de vitejie ale lui Nunc erau bine cunoscute. Înfăptuise multe, dar se făcuse remarcat ca egoist şi el se străduise să se asigure că i se duce buhul.

Pe peretele îndepărtat atârnau scuturi, securi, lănci şi săbii de multe feluri, unele foarte exotice, iar dedesubtul lor, se afla o masă mare, acoperită cu hărți şi teancuri de hârtii, ținute în loc de prespapieruri din agate mari, albastre.

Camera din copacul meu ghanbala conținea şi ea vestigii plăcute la vedere, dar, spre deosebire de această etalare ostentativă de hărți şi de arme, ele reprezentau interesele mele: borcane cu ierburi de leac, alifii şi exemplare de faună şi de floră care îmi sporeau cunoştințele despre lumea naturală şi care erau folositoare magiei mele.

Aici, pereții erau într-atât de tapetați cu panouri de expoziție încât nu se mai vedea nicio palmă de loc liber; unii erau sculptați cu reprezentări de războinici în armuri complete de luptă, inclusiv ultimul rege din Valkarky, care fusese ucis de un asasin.

L-am ochit pe Nunc, cu Susan în mâinile lui şi colții înfipți în gâtul ei. Acum, fata îşi pierduse cunoştința şi Nessa a dat deodată un strigăt în spatele meu, alertându-l pe Marele Mag de amenințarea pe care o reprezentam.

El i-a dat imediat drumul copilei şi a făcut un salt înapoi. Când Susan s-a lăsat moale la podea, el a smuls o lance uriaşă de pe perete şi a ridicat-o deasupra capului, îndreptând-o spre mine. Se îmbrăcase de gală, pregătindu-se pentru ospăț, şi, din păcate, purta o armură scumpă de zale, pe care am judecat-o destul de rezistentă cât să îl apere de o lovitură de sabie. Însă se pregătise să mănânce, nu să lupte, prin urmare capul şi gâtul erau neacoperite şi vulnerabile la oțelul ascuțit.

— Senior Nunc! Am strigat, cu voce mânioasă. Ai ceva care-mi aparține şi acum trebuie să mi-l dai înapoi!

În timp ce vorbeam, mi-am ridicat coada în spinare, ca să-mi anunț astfel dinainte intențiile adversarului meu.

Am avut mare noroc că am făcut asta. N-a fost niciun semn vizibil că Nunc avea să atace – nicio tresărire sau încordare a muşchilor dar, în loc de răspuns, el a azvârlit lancea drept spre capul meu. Cum am spus, coada mea deja mă prevenise şi eram pregătit. În timp ce lancea zbura spre mine, mi-am mişcat doar o parte de corp: mi-am ridicat brațul şi, folosind latul sabiei, am deviat cu îndemânare lancea, care a izbit în peretele din

spatele meu, în apropiere de uşă, căzând inofensivă pe dalele de piatră.

Susan a deschis ochii şi a izbutit să se ridice în genunchi, pe podea, Uitându-se cu ochi rătăciți la scena din jur. În clipa în care a început să țipe, Nunc a dat fuga la peretele îndepărtat, a smuls o sabie şi un scut şi s-a întors să mă înfrunte.

Evident, era puternic: muşchii torsului său, deşi cam îngroşat în talie, erau mărturia antrenamentului său zilnic în meşteşugul luptei.

Şi eu mă antrenasem zilnic, în tinerețe, înainte de a deveni un mag haizda. Însă, în prezent, numai vânătoarea mă ținea în formă şi preferam să mă încred în instinctele mele de bătălie decât să urmez deprinderile unui Mare Mag.

Poate că Nunc era trecut de floarea vârstei, dar putea încă să fie primejdios şi eram conştient că vigoarea mea se resimțea în urma a ceea ce suferisem în apă. Aşadar, nu aveam să rezist la o încleştare de durată aici. Ca să învingă, trebuia să-l termin rapid pe Nunc.

Cu mâna stângă, mi-am descheiat primii trei nasturi ai hainei şi am scos dinăuntru o sabie scurtă. Acum, înarmat cu două săbii, am ocolit biroul şi am început să înaintez, încet, spre mag.

Cu colțul ochiului, am văzut-o pe Nessa dând fuga spre Susan. Am crezut că se grăbea să-şi ajute sora, dar, spre uluirea mea, ea a luat lancea de pe podea şi a aruncat-o drept spre Nunc.

În clipa în care lancea a lovit în scutul lui cu un

zăngănit metalic, el l-a folosit pe acesta din urmă ca pe o măciucă, repezindu-l în lateral spre fată. A nimerit-o în umăr şi a azvârlit-o grămadă în peretele cu panouri.

Am văzut în asta ocazia potrivită. Nunc făcuse greşeala care avea să-l omoare. Profitând de prilejul creat de atacul nebunesc al Nessei, am urmat-o iute şi îndeaproape, iar acum, cu o lovitură de sabie, i-am tăiat gâtul lui Nunc.

Văzând atacul meu, încercase să-şi aducă scutul înapoi, ca să-şi acopere trupul, dar prea târziu. Atât de rapidă şi de puternică a fost lovitura mea încât aproape că l-am decapitat. Când s-a prăbuşit pe dalele de piatră, eu mi-am pus sabia şi pumnalul lung deoparte, îngenunchind lângă Marele Mag pe moarte.

Trebuia să mă hrănesc. Sângele lui însemna putere. Îmi făgăduia o şansă de a scăpa din fortăreață.

În timp ce sângele țâşnea din gâtul lui Nunc, am hăpăit cu lăcomie, sorbind lichidul cald şi dulce cu înghițituri mari, simțind forța vitală umplându-mi corpul cu noi puteri.

CAPITOLUL 06
ASASINUL SHAIKSA

Când am terminat, m-am ridicat şi am râgâit zgomotos. Mai bine afară decât înăuntru! Între timp, Nessa se ridicase din nou pe picioare,

ținându-se de umăr şi strâmbându-se de durere. Fusesem impresionat de curajul ei – intervenția ei îmi uşurase misiunea de a-l învinge pe Nunc. Era palidă la față şi vedeam că tremura, dar, în afară de o mică vânătaie, fără îndoială că avea să se refacă deplin. Purrai îşi reveneau foarte uşor. I-am zâmbit, dar ea doar s-a uitat lung la mine, cu o expresie de groază şi repulsie. Atunci mi-am lins buzele, m-am întors în camera băii şi am îngenuncheat la marginea bazinului. M-am aplecat până aproape de suprafața aburindă, apoi, cu ambele mâini, am început să mă stropesc, ca să-mi spăl sângele de pe față şi din păr.

Când am terminat, Nessa şi Susan, braț la braț, au intrat în încăpere, în spatele meu. Mi-am întors fața spre cele două surori şi am zâmbit din nou. Însă ele s-au uitat la mine de parcă le-aş fi făcut vreun rău şi nu le-aş fi salvat de la moarte sigură. Bineînțeles, trebuia să le acord înțelegere pentru starea lor. În afară de umărul lovit, Nessa mai avea şi un obraz julit urât. Probabil trebuie să se fi lovit când Nunc o împinsese la o parte cu scutul. Iar Susan era albă ca hârtia; fusese secătuită de sânge până aproape de moarte.

— O să vă aduc eu hainele, am zis eu. Nişte haine de purrai cum se cuvine, ca să vă țină în viață pe viscol. Apoi o să plecăm din locul ăsta.

Susan a deschis gura, dar n-a zis nimic. Tremura din tot corpul în urma celor prin care trecuse în mâinile lui Nunc. Dar Nessa arăta

mânioasă şi hotărâtă.

— Cum rămâne cu Bryony? A întrebat.

— Bineînțeles, Nessa, o să-i aduc şi ei hainele. Dar acum trebuie să scăpăm din fortăreața asta. Dacă ai vreo speranță să scapi cu viață, o să faci exact cum spun eu.

N-am văzut ce rost ar fi avut să o necăjesc, dezvăluindu-i că Bryony era probabil deja moartă. Avea să afle singură, destul de curând.

Am pornit înaintea lor pe treptele de piatră. În față, țineam sabia lungă şi pe cea scurtă, gata pregătite; în spate, coada ridicată fremăta, pândind cea mai mică urmă de amenințare.

Am luat nişte haine pentru cele două fete dintr-o odaie folosită pentru a păstra veşmintele sclavelor turnului: pantaloni călduroşi de cânepă, veşminte groase de lână pentru partea de sus şi câte o pelerină impermeabilă cu glugă, din acelea pe care le purtau purrai când trebăluiau prin curtea interioară. Cu acestea în brațe, am continuat să cobor.

Nu m-am ostenit să caut vreo haină pentru micuța Bryony – oricum niciuna nu era atât de mică –, dar Nessa acceptase bocceaua cea mare pe care i-o pusesem în brațe fără să bănuiască nimic.

În sfârşit, am ajuns la cele trei odăi. Cheile erau la loc în încuietori, dar toate uşile erau larg deschise. M-am oprit când, cu un strigăt, Nessa a alergat prin toate trei încăperile, una după alta, căutând-o pe sora ei. În cele din urmă, cu ochii

măriți de mâhnire, s-a repezit asupra mea.

— Unde e? Unde au dus-o?

— E mai bine să uiți de ea, micuță Nessa. Ea nu mai suferă acum.

— E doar un copil! A strigat Nessa, cu fața foarte aproape de a mea. Ai promis că va fi în siguranță!

— Uit-o. Trebuie să plecăm acum. Trebuie să plecăm, altfel vom muri toți. Dacă încă mai vrei să trăieşti, urmează-mă în clipa asta. Curând, o să fie prea târziu.

— N-o să plec fără ea.

Îmi punea răbdarea la încercare.

— Atunci ai să mori aici, micuță Nessa. O să te răzgândeşti când o să simți săbiile crestându-ți carnea. Te vor ucide încet…

— Ți-am salvat viața, a zis Nessa, cu vocea aproape o şoaptă.

Apoi a întins mâna, şi-a înfipt degetele în părul meu şi m-a tras spre ea, până când frunțile aproape că ni s-au atins.

— Îmi datorezi o viață. Te-am salvat ca să-mi poți salva surorile.

Mă simțeam foarte straniu. Cuvintele ei n-ar fi trebuit să fie tulburătoare, dar erau. Spuneau un adevăr pe care nu-l puteam tăgădui, deşi n-ar fi trebuit să aibă nici cea mai mică putere asupra mea. Era ciudat s-o văd atât de aproape de mine, să-i simt degetele răsucindu-mi părul.

Într-un mod inexplicabil, îmi plăcea. Îmi plăcea, de asemenea, modul în care fruntea ei o atingea

pe a mea. Nicio ființă omenească nu se mai apropiase atât de mine până atunci. Nicio ființă omenească n-ar fi îndrăznit vreodată. Cei mai mulți oameni se țineau la cât mai mare depărtare cu putință de mine. Şi, cu toate acestea, iat-o pe fata asta ținându-mi capul lipit de al ei şi uitându-se adânc în ochii mei.

Tresărind brusc, Nessa mi-a dat drumul şi a făcut un pas îndărăt, îngropându-şi fața în palme.

Pentru o clipă, n-am putut gândi limpede. Apoi m-am trezit vorbind, iar vocea parcă îmi venea de la mare distanță, ca şi când era vocea altcuiva.

— Du-te şi scoate caii din grajd. Pune-le şeile, dar lasă căruța – zăpada e prea mare acum. Dacă sora ta e în viață, am s-o aduc la poarta de ieşire. Dacă nu apar până când termini de înşeuat caii, plecați fără mine şi luați-o spre sud. Vremea o să se schimbe în cel mult două zile şi o să vă prind din urmă.

Apoi le-am dus pe cele două surori la uşa care dădea spre marea curte interioară. Când am deschis-o, încă mai ningea învârtejit. În depărtare, am văzut grajdurile, lumina galbenă a felinarului dinăuntru răsfrângându-se în dalele ude. M-am întors şi am pus sabia scurtă în mâna Nessei.

— Dacă vreo purra încearcă să te oprească, amenință-o cu asta. Se tem de sabie mai mult ca de ori ce – s-au obişnuit cu tăieturile ei. Este principalul mijloc prin care sunt dresate.

Nessa a dat din cap, hotărâtă, şi a ieşit în

furtuna de zăpadă, cu sora ei în urmă. S-a uitat înapoi o dată şi i-am văzut ochii sclipind în întuneric ca două stele îndepărtate. Încă o dată, eram uluit de ceea ce făcusem, uluit de reacția mea la această purra.

Din vizita mea anterioară aici, cunoşteam dispune rea turnului. Pivnița mare era folosită pentru ospețe şi am coborât pe trepte până am ajuns la uşa masivă de stejar. Nu era încuiată. Cei dinăuntru nu se temeau de nepoftiți. Nu era nevoie decât să răsucesc uriaşul belciug de fier din mijlocul ei şi s-o împing.

Am strâns mai bine sabia în mâna dreaptă şi mi-am ridicat coada drept în sus, pe spinare, cercetând ce era dincolo de uşă. Mai întâi, am găsit copila. Spre surprinderea mea, era încă în viață, dar în câteva clipe asta avea să se schimbe. Se pregăteau să-i taie gâtul.

Am început să estimez nivelul de opoziție. Câțiva dintre cei dinăuntru erau bucătari; alții erau armurieri sau slujitori buni la toate. Totuşi mai erau şi cei treizeci şi nouă de războinici călițiş şi bine antrenați. Urma să mă confrunt cu adversari puternici.

Deşi nu mă îndoiam niciun moment că aveam să fiu victorios, şansele mele de a scoate copila întreagă nu erau prea mari: în focul bătăliei, toate lucrurile sunt nesigure.

Cu mâna stângă am răsucit încet belciugul spre dreapta. Apoi, la fel de încet, am împins puțin uşa,

ca să se deschidă treptat, şi aceasta a scârțâit în vechile ei balamale.

Un şemineu mare era punctul central de interes al încăperii imense; se afla la peretele îndepărtat, aşa că aproape toți ocupanții – războinici Kobalos şi slujitori – stăteau întorşi spre el şi cu spatele la mine. Încăperea vibra de conversații animate. Mai multe mese lungi stăteau între uşă şi şemineu; erau încărcate cu platouri şi cu ulcioare, dar, deşi era nişte mâncare pe farfurii, principala activitate până acum în mod clar însemnase băutul unei mari cantități de bere tare. Alcoolul amorțeşte simțurile – un mag haizda nu şi-ar profana niciodată corpul în asemenea hal. Prostia lor mi-a făcut plăcere, scăzând sorții împotriva mea.

Felul principal încă nu fusese servit. De fapt, încă nu era gătit. Pe frigare încă nu era pusă carnea, dar nu mai era mult de aşteptat, căci Bryony fusese deja silită să îngenuncheze în apropierea focului; o găleată de lemn fusese aşezată chiar sub capul ei, pentru a-i colecta sângele. O legaseră la ochi pe mica purra care plângea, ca să nu vadă ce urma să i se întâmple – mai mult ca să meargă mai repede decât de milă: chiar în timp ce priveam, o sabie era ascuțită, gata să-i taie gâtul. Şi atunci l-am văzut pe călăul ei şi am observat cele trei cozi împletite, negre, care-l marcau drept un adversar deosebit de periculos. Acele trei codițe împletite îl arătau a fi unul dintre Shaiksa, o frăție de asasini de elită, care ascultau

numai de Triumviratul Marilor Magi care conduceau Valkarky.

Asta făcea salvarea copilei o sarcină mult mai dificilă.

Scârțâitul uşii s-a pierdut în larma atâtor voci, dar curând l-am amplificat, astfel încât întreaga încăpere a fost umplută de tunetul ei, şi toți, fără excepție, şi-au întors ochii spre mine.

Am înaintat cu îndrăzneală şi am strigat, răspicat şi provocator, astfel ca nimeni să nu-mi piardă cuvintele sau să nu înțeleagă ce spuneam.

— Dați-mi copila! Am cerut eu. Ea este proprietatea mea după lege şi mi-a fost luată împotriva voinței mele şi împotriva tuturor obiceiurilor de ospitalitate şi a drepturilor de proprietate.

CAPITOLUL 07
TĂIETURA UNEI SĂBII

«NESSA»

Am condus-o pe sora mea, tremurând de frig şi de frică, spre grajduri. Vântul ne izbea fețele cu fulgi, dar dalele curții erau ude şi aburinde.

— Cum l-ai putut atinge, Nessa? A întrebat Susan. Cum ai putut să suporți să stai atât de aproape de el?

— Am făcut ceea ce era nevoie ca s-o salvez pe Bryony, i-am răspuns.

Ce-i drept, nu-mi venea să cred ceea ce tocmai

făcusem – îl apucasem, aşa, de păr şi îl trăsesem atât de aproape încât frunțile ni se atinseseră… M-ar fi putut ucide pe loc. Făcusem asta dintr-un imbold de moment, fiind împinsă la o astfel de nechibzuință de frica pentru sora mea. Nu ştiu cum, dar funcționase şi eu supraviețuisem înfruntării.

De când mama o născuse, Bryony fusese ca propriul meu copil. *Trebuia* s-o salvez.

Erau două uşi care duceau la grajduri şi, când am ajuns lângă cea dintâi, Susan a început să scâncească de frică. M-am întors mânioasă la ea şi am sâsâit-o. Imediat m-am simțit vinovată pentru asta. Mă purtam exact cum ar fi făcut bestia. Dar, dacă vreun Kobalos ne-ar fi auzit, am fi murit aici. M-am gândit la biata Bryony şi am sperat, deşi fără temei, că Slither va ajunge la timp ca s-o salveze. Cu precauție, am intrat în zona luminată de felinare şi m-am uitat în grajduri. Aerul era mult mai cald aici şi mirosea a fân şi a balegă de cal.

Erau peste treizeci de boxe, toate ocupate. Am început să înaintez încet, uitându-mă în fiecare, căutând animalele noastre. Nu eram sigură dacă intrasem pe aceeaşi uşă ca înainte. Oare mai erau şi alte boxe, la capătul clădirii? Am pornit hotărâtă înainte.

Atunci s-au întâmplat două lucruri care m-au oprit în loc. Am auzit nişte voci aspre, guturale, din capătul îndepărtat al grajdului. Nu se vedea

nimeni şi nu-mi puteam da seama ce spuneau, dar păreau a fi Kobalos.

Apoi mi-am dat seama de altceva: primii cinci sau şase cai erau deja înşeuați, fiecare încărcați cu câte două desagi mici, care păreau a fi cu provizii. De ce să nu-i iau pe aceştia şi să evit astfel riscul căutării şi înşeuării cailor noştri? Mi-am zis eu.

Am deschis repede uşa din spate a boxei şi, apucând de frâu, am scos primul cal afară.

— Ține-l pe ăsta! Am zis eu, trecându-i frâul lui Susan.

— Dar căruța şi cuferele noastre? S-a văitat ea. Toate hainele mele cele mai bune sunt acolo.

— N-avem timp să le luăm, Susan. Viețile noastre sunt în pericol, m-am răstit eu şi i-am întors spatele.

A fost o treabă de câteva minute până am scos încă doi cai – bălțați ca şi primul – din boxele lor. Tocmai eram pe cale să-l scot şi pe al patrulea, când am auzit pe cineva traversând dalele ude din curte şi apropiindu-se de uşa grajdului din spatele nostru.

Inima a început să-mi bubuie în piept. Eram îngrozită. Dacă era un alt Kobalos fioros, ca monstrul care o atacase pe Susan? Ce puteam face eu împotriva unei creaturi ca aceea? Pentru o clipă, mi-am pierdut capul şi a fost cât pe-aci s-o iau la fugă să scap. Apoi, ruşinată, m-am gândit la Susan şi la Bryony. Cum să le fi lăsat?

Aşa că am tras adânc aer în piept ca să-mi fac curaj, m-am întors şi am strâns mai tare de mânerul cuțitului de la brâu.

Spre surprinderea mea, spre mine venea una dintre femeile sălbatice care mă târâseră în sala de baie unde îl găsisem pe Slither. În mâini avea un ciomag şi am văzut în ochii ei furie şi hotărâre. Cu o mână tremurătoare, am scos pumnalul lung de la brâu şi l-am îndreptat spre ea. La vederea armei s-a oprit brusc, când mai avea vreo cinci paşi până la mine.

Eu mă temeam de ciomagul din mâna ei, dar puteam vedea că arma mea o înfricoşa pe ea şi mai tare. Am făcut un pas spre ea, de parcă aş fi vrut s-o atac; a tăcut şi ea un pas – îndărăt, îndepărtându-se de mine.

— Susan, du caii afară! Am strigat, stând între sclavă şi sora mea.

De două ori Susan a scăpat frâiele din mână, dar a izbutit să scoată cele trei iepe bălțate în curte. Am început să mă îndrept şi eu spre ieşire, cu spatele, încet şi cu băgare de seamă, fără să-mi dezlipesc o clipă ochii de la femeia cu ciomagul. Acum ea mă imita, pas cu pas, şi am crezut că văd o nouă hotărâre în ochii ei.

Fața îi era străbătută în toate părțile de cicatrice, la fel şi brațele. Creşterea şi instruirea unei sclave erau făcute cu tăieturi de sabie – aşa îmi spusese Slither. Fără îndoială că şi fața mea urma să arate la fel când aveam să devin şi eu sclavă.

Am încercat o tactică nouă.

— De ce nu vii cu noi? I-am sugerat, silindu-mă să zâmbesc. Nu trebuie să stai aici şi să fii chinuită. Evadează cu noi!

Ea n-a răspuns, ci doar s-a încruntat la mine. Deodată, am înțeles. Dacă îmi îngăduia să scap cu caii, avea să fie pedepsită – probabil chiar ucisă. Se temea de stăpânul ei mai mult decât de mine. Însă acum eram deja afară, în curte, şi trebuia să-mi protejez membrii familiei.

— Poarta! Du caii la poartă! I-am strigat lui Susan, arătând într-acolo.

Sclava încă mă urmărea pas cu pas, dar nu ataca. Apoi am auzit mai multe voci de femei. Alte sclave veneau în fugă spre noi – inclusiv căpetenia lor, femeia cu torța.

— Nu vreau să mor! Nu vreau să mor aici! A țipat Susan. Cu ce-am greşit de am ajuns aici? Mi-ar plăcea să fiu înapoi la fermă.

Ştiam că acum se terminase totul. Susan avea dreptate – urma să murim aici. Însă n-aveam de gând să-mi arăt spaima şi disperarea. De ce să le dau satisfacția asta?

Am ridicat pumnalul ca să le dau de înțeles că nu codam fără luptă.

Femeia cu ciomagul l-a ridicat deasupra capului şi a țâşnit drept spre mine. Eram speriată, dar şi disperată şi, când ea şi-a coborât ciomagul, cu intenția de a-mi sparge țeasta, am dat cu pumnalul în brațul ei.

Lama i-a sfâşiat antebraţul. A ţipat şi a scăpat ciomagul din mână. Acum se uita la mine cu ochi plini de durere, în timp ce sângele îi curgea din braţ pe dalele de piatră. Pentru o clipă, asta le-a făcut pe celelalte să se oprească. Dar apoi au început iar să se apropie.

Unde era Slither? M-am întrebat. Izbutise s-o salveze pe biata Bryony?

CAPITOLUL 08
O SINGURĂ POSIBILITATE

Treizeci şi nouă de războinici Kobalos stăteau în faţa mea, în pivniţă. Treizeci şi nouă de războinici între mine şi copilul de om pe care venisem să-l cer. Toţi purtau armuri, dar erau fără coifuri, cum era obiceiul la astfel de ocazii. Părul de pe feţele lor era lung şi le acoperea gurile.

În plus, era acolo şi cel mai periculos adversar: asasinul Shaiksa cu codiţe împletite, care acum ţinea o sabie la gâtul lui Bryony.

Pentru o clipă, încăperea a rămas într-o linişte desăvârşită. Puteam auzi doar trosnetul lemnelor din vatră. Apoi, cu un urlet de mânie, un războinic s-a repezit la mine, ridicând o spadă uriaşă cu două tăişuri, gata de a ucide.

N-am dat înapoi, mişcându-mă doar în ultima secundă. Am făcut un pas în dreapta, m-am ferit de spada lui în coborâre şi am lovit în lateral cu sabia mea. Lama i-a pătruns în gât şi i-a retezat

şira spinării, astfel încât potențialul meu ucigaş a căzut mort pe loc, la picioarele mele.

Apoi mi-am flexat încet degetele mâinii stângi, astfel încât mi-au trosnit încheieturile, după care, cu un rânjet larg şi crud, am băgat mâna în haină şi am scos cea de-a doua armă a mea, un pumnal lung, aşa că acum îmi înfruntam inamicii cu câte o armă ascuțită în fiecare mână.

— Dați-mi ce îmi aparține de drept. Dați-mi ceea ce vă cer. Făceți-o repede şi s-ar putea să mai las vreo câțiva dintre voi în viață! Am strigat eu, amplificându-mi glasul, astfel încât farfuriile au zăngănit, iar cuțitele şi furculițele au săltat pe mese.

Folosisem vorbele acestea să le distrag atenția – pentru că imediat, fără să aştept vreun răspuns, un sărit pe cea mai apropiată masă. Apoi am luat-o la fugă peste mese către şemineu, împrăştiind platourile de argint şi ulcioarele de aur cu picioarele mele, toată voința fiindu-mi îndreptată către un singur scop: să-l împiedic pe asasinul aplecat asupra copilei s-o ucidă.

Să-l controlez pe asasin în timp ce mă avântam printre duşmanii mei nu era treabă simplă. Asasinii Shaiksa sunt antrenați în numeroase tehnici de disciplină a minții şi, uneori, pot rezista chiar şi voinței unui mag.

Astfel, exact când săream jos de pe ultima masă, el a început să ridice sabia spre gâtul copilei. Legătura de pe ochi îi căzuse şi a țipat ascuțit când

lama s-a apropiat de ea. Dar eu am lovit puternic cu mânerul sabiei mele în tâmpla adversarului, iar el s-a prăbuşit pe spate, fără cunoştinţă, arma căzându-i din mână.

Nu merita să ucid o asemenea făptură fără motiv. Shaiksa nu uită niciodată şi, chiar atunci când vreunul e la un pas de moarte, mintea lui pe cale de a se stinge poate ajunge la mare distanţă, ca să le spună fraţilor săi numele ucigaşului şi locul unde se află. Aşadar, pragmatismul, nu mila, mi-a ghidat mâna.

Am înşfăcat copila. Ea a ţipat când am ridicat-o de jos, dar mi-am folosit abilitatea de mag numită *boska:* schimbând compoziţia chimică a aerului din plămânii mei, i-am suflat repede în faţă, iar ea a căzut instantaneu într-o comă profundă.

Apoi m-am întors ca să-mi înfrunt inamicii, care se apropiau de mine cu săbiile scoase şi cu feţele pline de furie. Am început să mă transform, devenind mai mare, şi în acelaşi timp m-am folosit de voinţă pentru a le azvârli în faţă un impuls de teamă pură, astfel încât, pe măsură ce creşteam, ei şi-au rostogolit ochii în orbite şi gurile li s-au căscat a deznădejde.

Atunci, cu un ultim efort de voinţă, mi-am lărgit influenţa minţii şi am stins cele treisprezece torţe care luminau sala subterană a banchetului. Numaidecât s-a cufundat în întuneric, dar cu ochii mei de mag încă mai puteam vedea: pentru mine, încăperea era scăldată într-o lumină argintie

spectrală. În felul acesta am putut să scap din busculadă, strecurându-mă nevătămat printre duşmanii mei.

Aproape că ajunsesem la uşă când am simțit o amenințare în spatele meu. Era asasinul Shaiksa. Îşi revenise rapid şi, spre deosebire de războinici, rezista la magia mea. Acum alerga spre mine, învârtind spada în mâna stângă şi o secure mare de luptă în dreapta. Toată ființa lui, până la ultima fibră, era concentrată să mă ucidă.

Dacă ar fi fost cu putință, l-aş fi oprit folosind minimum de forță. În luptă, de regulă ai mai multe variante de ales pentru a contracara un atac. Însă atât de feroce erau asaltul şi hotărârea lui de a-mi pune capăt vieții, încât nu aveam decât o singură posibilitate şi eram silit s-o folosesc ca să mă salvez.

M-am ferit pe sub una dintre lamele lui, dar ştiam că n-aş fi putut scăpa şi de a doua: securea cobora descriind un arc către capul meu, amenințând să mi-l desprindă de gât. Atunci i-am străpuns inima asasinului cu sabia. Efectul a fost instantaneu – securea a căzut din degetele lui lipsite de nerv, ajungând la podea cu o clipă înainte de corpul lui neînsuflețit.

Cu această victorie îmi salvasem viața, dar mi-o şi schimbasem pe vecie. Ucigându-l pe Marele Mag, devenisem un proscris în ochii Triumviratului; dar ucigându-l pe asasin, îmi atrăsesem ura frăției sale. Aveau să caute

răzbunare şi să mă vâneze până la capătul pământului şi până când aveam să fiu şi eu ucis.

Am alergat în curte la țanc. Nessa şi Susan scoseseră trei cai afară din grajduri. Nessa mânuia un pumnal cu nesiguranță, încercând să țină la distanță patru purrai care se apropiau de ea. Susan țipa isteric.

Dar atunci am observat-o pe a cincea sclavă. Îşi strângea brațul la piept, sângerând din belşug. Aşadar, Nessa dovedise ceva curaj şi dăduse cel puțin o lovitură! Însă în scurt timp s-ar fi terminat totul. Am pornit în fugă spre ele şi celelalte purrai au țipat şi s-au refugiat în grajduri.

Am aruncat o privire rapidă spre cele trei iepe bălțate – niciuna nu făcea parte dintre animalele care ne aduseseră la turn. Dintr-un punct de vedere, era un lucru bun, fiindcă acestea erau potcovite după metoda Kobalos cu potcoave care le permiteau să calce mai sigur şi le împiedicau să se împotmolească în zăpada foarte afânată. Din celelalte puncte de vedere, era rău – foarte rău. Toate erau înşeuate, dar le lipseau coburii şi proviziile. Niciun dram de nutreț pentru cai. Tot ce aveau erau obişnuitele două desagi micuțe cu *oscher,* care putea fi folosit ca hrană de urgență pentru ele. Era un amestec din ovăz şi nişte chimicale speciale care susțineau puterile unui animal de povară pe durata unei călătorii lungi. Bineînțeles, mai târziu calul avea să moară, de aceea amestecul osher era folosit numai ca ultimă

soluție, în lipsă de altceva. Dar îmi dăduse Nessa de ales?

Cu o înjurătură, am sărit în spinarea celui mai apropiat cal şi am sprijinit corpul copilei fără cunoştință peste oblânc.

— Slavă Domnului! A strigat Nessa, dar chiar în clipa aceea războinicii ar fi putut da fuga să coboare poarta mobilă, ca să ne împiedice să ieşim din curte.

I-am făcut semn spre poartă şi am dat pinteni calului, străbătând dalele ude într-acolo. Nessa s-a căznit să-şi urce sora care plângea cu suspine în şa, apoi a încălecat şi ea repede pe celălalt. În câteva momente, ieşeam pe poarta deschisă şi galopam pe cărarea de zgură printre vârtejurile de zăpadă.

Un timp, am călărit în tăcere, în afară de interminabilele suspine ale lui Susan, în vreme ce eu mă gândeam la consecințele faptelor mele de mai devreme.

— De ce mergem spre nord? A întrebat Nessa, în cele din urmă.

Nu m-am ostenit să-i răspund. Spre nord era singura şansă de viață pe care o aveam eu. Şi aceea foarte firavă. Nu-mi rămăseseră decât două opțiuni. Prima era să devin un fugar, evitându-i pe inamicii mei atâta timp cât aş fi fost în stare. A doua era să mă duc direct la sur sa pericolului şi să-l confrunt – să mă duc la Valkarky.

CAPITOLUL 09
ÎN NORD, VALKARKY

Conduceam grupul nostru către cea mai bună şansă de supraviețuire care ne mai rămăsese. În două ore ajunseserăm la ruinele unei ferme. Era o casă foarte veche şi se dărâmase când se schimbase clima, cu mai bine de două milenii în urmă. La vremea aceea, semenii mei îşi împinseseră hotarele mult spre sud, întâmpinând slabă opoziție din partea regatelor oamenilor, mici, neputincioase şi în continuă vrăjmăşie între ele.

Acum, tot ce mai rămăsese din casă erau doi pereți goi de piatră, adăpostiți de o costişă abruptă. Când m-am apropiat de ruine, am simțit ceva, o rea-voință nevăzută. M-am oprit şi asta a făcut-o pe Nessa să întrebe imediat:

— De ce ne oprim? Trebuie să intrăm!

Dar n-am luat-o în seamă şi mi-am ridicat coada, căutând sursa neliniştii mele. Atunci, o ploaie de pietre mici a început să-mi cadă pe cap şi pe umeri.

Într-o clipă, am găsit-o. Era un bychon, un spirit capabil să manipuleze materia. Unele erau foarte periculoase şi puteau arunca bolovani mari cu deosebita precizie pentru a-şi zdrobi victima, dar acesta părea relativ slab. L-am înghiontit mintal şi spiritul s-a retras într-un cotlon întunecat. Apoi i-am şoptit, ca să nu audă purrai din spatele meu ce spuneam.

— Curând o să plecăm de aici şi atunci o să poți

să revendici locul ăsta ca sălaşul tău. Nu te purta în aşa fel încât să mă forțezi să te scot de aici pentru totdeauna. Stai cuminte şi rămâi ascuns. Accepți pro punerea mea?

N-au mai căzut pietricele în jurul meu, aşadar am luat tăcerea bychonului drept acceptare. Imediat, m-am folosit din plin de lemnul vechi care zăcea împrăştiat prin jurul fostei case. Mai întâi, am construit un soi de acoperiş cu o pantă, ca să ne adăpostească, pe cât posibil, de viscol. O parte dintre lemnele rămase le-am aprins, cu puterea voinței – un foc care să ne ofere căldura dătătoare de viață.

Îmbrăcate în hainele corespunzătoare de purrai, fetele mai mari erau chiar bine protejate, dar când răpisem mezina, ea fusese pregătită pentru sabie şi era aproape dezbrăcată. Boska pe care o folosisem o adâncise în comă, dar era periculos s-o țin în starea asta prea mult timp. Prin urmare, am fost obligat s-o trezesc, iar ea imediat a început să tremure şi să scâncească slab şi mi-am dat seama că n-avea să supraviețuiască prea mult.

Eu nu sufăr nici la cele mai scăzute temperaturi, aşadar mă puteam descurca şi fără mantaua mea lungă a neagră. Totuşi nu pentru căldură purtam acest veşmânt; era un semn al vocației şi al statutului meu ca mag haizda, cei treisprezece nasturi reprezentând cele treisprezece adevăruri pentru care petrecusem mulți ani de studiu învățându-le. Nu-mi plăcea s-o dau jos, dar ştiam

că, fără căldura ei protectoare, copila ar fi murit curând şi mă simțeam legat de târgul meu cu bătrânul Rowler. Prin urmare, am dezbrăcat-o şi am înfăşurat-o pe fetiță în ea, dând-o apoi în brațe Nessei, care s-a ghemuit cu ea lângă foc, şoptindu-i încetişor ca s-o liniştească.

— Micuță Nessa, am întrebat eu blând, unde sunt coburii noştri? Unde e mâncarea care să ne țină în viață?

Nessa a lăsat capul în jos.

— Mi-a fost frică, a zis. Am luat pur şi simplu primii cai pe care i-am văzut. Le puteam auzi vocile unor Kobalos, în capătul celălalt al grajdului. Apoi ne-au întrerupt femeile alea rele – eu le-am amenințat cu pumnalul şi am rănit-o pe una, dar ele continuau să se apropie. Sora mea plângea de frică. Am crezut că fac ce-i mai bine pentru noi.

Vedeam că era necăjită de faptele sale.

— Atunci o să fac ce pot, am zis eu. Mai ai pumnalul meu?

Nessa a dat din cap şi l-a scos de sub pelerina ei, întinzându-l spre mine cu mânerul înainte. L-am acceptat, schițând un zâmbet, şi m-am pregătit pentru ce trebuia făcut.

Mi-am scos ghetele şi, purtând doar cureaua diagonală subțire, cu tecile în care se aflau săbiile scurte, am urcat anevoie dealul, drept în inima viscolului. Să spun drept, îmi plăcea vremea; pentru un Kobalos, o asemenea furtună era

înviorătoare.

Curând am ajuns la un platou întins, o păşune alpină, şi acolo m-am lăsat în patru labe şi am început să alerg iute, cu coada arcuită sus, deasupra capului, căutând o posibilă pradă.

Puține vietăți se mişcau prin viscol. În depărtare am simțit nişte vulpi polare, nişte rozătoare şi vreo câteva păsări temerare, însă toate erau prea departe. Atunci am dat de lupi.

Era o haită mare, care se îndrepta spre sud, cu vântul în spate. Aveau să treacă pe lângă mine la cel puțin trei leghe distanță spre vest, dar mi-am exercitat voința şi i-am chemat; s-au grăbit spre mine, adulmecând pradă uşoară. Ca să-i încurajez mai mult, m-am întors şi am început să fug în fața lor, în salturi lejere prin zăpadă.

Numai când au fost aproape să mă ajungă mi-am Întețit viteza. Din ce în ce mai repede şi mai repede, până când numai liderul haitei, un imens lup alb – suplu, împănat de muşchi şi în deplinătatea puterii –, s-a mai putut ține după mine. Amândoi ne-am îndepărtat de restul haitei care, fără lider, s-a plictisit curând de urmărire şi a rămas mult în urmă, rătăcind fără țintă, urlând la luna invizibilă.

Când lupul a fost gata să mă prindă, m-am întors să-l înfrunt. Ne-am atacat unul pe altul, blană la blană, dezvelindu-ne colții şi mârâind, rostogolindu-ne în zăpada adâncă, încleştați într-o strânsoare mortală. Lupul a muşcat adânc din

umărul meu, dar pentru mine durerea nu însemna nimic; cu colții mei, i-am făcut ferfeniță gâtul, smulgându-i carnea şi făcându-i sângele să țâşnească şi să coloreze în roşu-aprins zăpada.

Am băut cu sete, în timp ce imensul animal se zvârcolea sub mine, în ghearele morții. N-am irosit niciun strop din sângele fierbinte şi gros. Când mi-am satisfăcut setea, am scos o sabie şi i-am tăiat fiarei capul, coada şi picioarele, apoi, mergând în două picioare, i-am cărat corpul pe umeri, îndărăt la casa fermei ruinate.

La foc, în timp ce fetele priveau cu ochii mari, am jupuit şi am scos măruntaiele lupului, apoi l-am tăiat în bucățele, pe care le-am îngropat în tăciuni, ca să se frigă.

Toate trei surorile au mâncat pe săturate, în noaptea aceea şi numai Susan s-a văitat, smiorcăindu-se, în timp ce se silea să mestece carnea jumătate arsă, jumătate nefăcută. Dar a fost repede redusă la tăcere de Nessa, care a înțeles că eu le dădusem o speranță de viață.

Cu puțin înainte de a se crăpa de ziuă, am mai pus lemne pe foc şi atunci Nessa s-a trezit. A venit şi s-a aşezat la foc în partea cealaltă de mine, astfel încât ochii ni se întâlneau pe deasupra flăcărilor. În mod ciudat, nu mi se mai părea atât de piele şi os în noaptea asta. Gâtul ei era din cale-afară de ademenitor şi mi-a lăsat gura apă văzându-l, de a trebuit să înghit în sec.

— Nu-mi place aici, a zis ea. Tot am senzația că

ne urmăreşte ceva. Am auzit şi un zgomot, ca o ploaie mică de pietre. Ar putea fi un duh rău periculos. Probabil aici e bârlogul lui.

— Ce e acela un duh rău? Am întrebat, curios.

— Un spirit demonic. Unele aruncă pietre sau chiar cu bolovani. Sunt periculoase şi pot ucide oamenii.

— Cum te comporți cu o astfel de entitate? Am întrebat.

— Nici n-aş încerca măcar, a zis Nessa. Dar, undeva departe, în sud, dincolo de mare, se zice că ar exista vraci – oameni care sunt în stare s-o scoată la capăt cu astfel de duhuri.

Din ceea ce descria ea, era foarte probabil că „duh rău” să fi fost denumirea omenească pentru bychon. Dar, în toți anii mei de învățătură, nu auzisem niciodată de vracii lor. M-am întrebat ce fel de magie foloseau.

— Ei bine, nu-ți face griji, micuță Nessa – nu e nevoie de vreun vraci aici. În locurile întunecate există adesea lucruri invizibile care stau la pândă. Dar cu mine eşti în siguranță.

— Cât mai avem până vom putea pleca mai departe? A întrebat ea. Şi de ce mergem spre nord?

— Probabil vom putea să plecăm în zori, mâine sau cel târziu după-amiază, i-am răspuns. Dar fără nutreț pentru cai n-o să ajungem prea departe. În desagi o osher, care o să le dea putere ceva vreme – înainte de a-i omorî. O să mâncați carne de cal mai înainte de a se sfârşi săptămâna.

E mai uşor de mestecat decât cea de lup, aşa că probabil sora ta nu se va mai plânge atâta. În cele din urmă, ca să supraviețuim, s-ar putea s-o mâncăm pe una dintre cele două surori ale tale – cel mai bine ar fi s-o mâncăm pe Susan, pentru că e mai mare, cu mai multă carne pe oase.

Nessa a tresărit.

— Cum te poți gândi măcar asemenea lucruri ori bile?

— Pentru că e mai bine să moară unul pentru ca restul să trăiască. Asta se face în lumea Kobalos, aşa că poate ar trebui să te obişnuieşti şi tu, micuță Nessa.

— Cum rămâne cu făgăduiala ta? A strigat ea. Ai fost de acord să le duci pe surorile mele în siguranță.

— Am făgăduit şi o să mă străduiesc din toate puterile pe care le am să-mi țin învoiala pe care am făcut-o cu răposatul tău tată.

Nessa a tăcut pentru un moment, dar apoi s-a uitat drept în ochii mei.

— Dacă va fi nevoie, mănâncă-mă pe mine decât pe una dintre surorile mele.

Încă o dată m-am trezit surprins de curajul ei – dar:

— Nu voi putea să-ți satisfac dorința, i-am spus. Vezi tu, numai tu îmi aparții şi n-am de gând să-mi pierd bunul personal. Oricum, o să mai vorbim despre lucrurile astea dacă va apărea nevoia. O să fie o călătorie lungă în nord. Şi acum o să-ți spun

de ce ne îndreptăm într-acolo. Mergem la Valkarky, unde trebuie să-mi pledez cazul – e singura speranță de viață pe care o am. Ca să le salvez pe surorile tale mai mici, am ucis un Mare Mag şi un asasin a cărui frăție va căuta să se răzbune şi mă va urmări până ce voi fi mort. Însă cei pe care i-am ucis eu încălcaseră legea privitoare la drepturile mele de proprietate. Dacă voi putea să-mi apăr cu succes cazul în fața Triumviratului conducător, atunci nu vor mai putea să se atingă de mine.

— Ce e Valkarky – altă fortăreață?

— Nu, Nessa, e un oraş. Oraşul nostru! Cel mai Inimos şi cel mai periculos loc din toată lumea asta, am răspuns eu. Chiar şi ființele omeneşti ca tine, cu ochi slabi, pe jumătate orbi, nu pot să nu îi aprecieze frumusețea. Dar, nicio teamă, te voi apăra eu de nume roasele lui primejdii.

— Mai bine-aş muri aici, a zis Nessa cu amărăciune, decât într-un oraş plin de alții ca tine.

— Să mori? Să mori, micuță Nessa? Cine a pomenit ceva despre moarte? Tu m-ai adus înapoi la viață şi, în schimb, eu te voi proteja, pe tine şi pe surioarele tale dolofane, întocmai cum am promis. Numai dacă nu va exista altă posibilitate o s-o mâncăm pe una dintre ele şi numai dacă aşa ceilalți pot supraviețui. Am făcut o promisiune, dar nu pot face decât ce e posibil. Dacă ai fi luat tu caii cu proviziile lor, aşa cum îți poruncisem eu!

O expresie de stânjeneală a trecut ca un nor pe fața Nessei, dar n-a răspuns nimic, evident căzută pe gânduri.

— Dar o să le duci totuşi în siguranță, când o să termini cu treburile tale?

Am zâmbit, dar m-am abținut să-mi arăt colții.

— Desigur. N-am promis asta? Acum du-te înapoi la culcare. Ce altceva aveți voi, oamenii, de făcut decât să dormiți când ninge atât de aprig?

— Tata a zis că şi tu dormi de-a lungul iernii. A zis că hibernezi. De ce faci asta, dacă îți place frigul atât de mult?

Am ridicat din umeri.

— Un mag haizda doarme în shudru, miezul iernii, ca să învețe. E o perioadă când îşi adună mințile în timpul viselor profunde şi țese cunoaştere nouă din experiență. Noi visăm ca să vedem adevărul din inima vieții.

Nessa a întors capul şi s-a uitat în spate, unde dormeau surorile ei. Bryony era încă înfăşurată în mantaua mea – numai părul ca de şoarece brun se vedea din ea.

— Cum este Valkarky? A întrebat Nessa, întorcându-şi iar fața spre mine.

— E vast, i-am explicat eu. Noi credem că oraşul nostru nu va înceta să crească până când nu va acoperi toată lumea. Nicio stâncă, niciun copac, nici măcar un fir de iarbă nu va mai fi vizibil atunci. Toate celelalte oraşe vor fi zdrobite sub expansiunea zidurilor!

— Asta-i groaznic! A strigat ea. Nu e normal. Ați face toată lumea hidoasă.

— Nu înțelegi, micuță Nessa, aşa că nu trage confuzii până nu vei fi văzut cu ochii tăi.

— Dar e absurd, oricum. Cum ar putea un oraş să devină atât de mare? N-ar putea exista destui constructori să creeze o asemenea monstruozitate.

— Zidurile oraşului Valkarky sunt permanent construite şi reparate de creaturi care nu au nevoie de somn. Ele scuipă piatră moale din gurile lor, iar aceasta e folosită ca material de construcție. Seamănă cu miezul de lemn, la început, dar se întăreşte repede în contact cu aerul. De aici şi numele de Valkarky – înseamnă Cetatea Copacului Pietrificat. E un loc minunat, plin de entități create prin magie – făpturi care nu pot fi văzute nicăieri în altă parte. Să fii bucuroasă că o să ajungi s-o vezi. Toți ceilalți oameni care intră acolo sunt sclavi sau condamnați să moară. Tu ai oarecare speranțe şi de a mai ieşi.

— Uiți că şi eu sunt sclavă, a răspuns Nessa, mânioasă.

— Bineînțeles că eşti, micuță Nessa. Dar, în schimbul sclaviei tale, surorile tale vor fi libere. Asta nu te face fericită?

— Îi datorez supunere tatălui meu şi sunt gata să-mi jertfesc viața pentru ca surorile mele să fie în siguranță. Dar de bună seamă că asta nu mă face fericită. Eu abia aşteptam să-mi trăiesc viața şi, acum, mi-a fost răpită. Ar trebui să mă bucur?

Nu i-am răspuns. Viitorul Nessei sau lipsa lui nu merita discutat. Nu-i spusesem exact cât de rău stăteau lucrurile. Sorții împotriva mea erau într-adevăr mari şi era probabil să fiu prins şi ucis fie în timpul călătoriei, fie imediat ce intram în cetate. Era greu de crezut că aveam să trăiesc îndeajuns cât să pledez cu succes în apărarea mea în fața consiliului cârmuitor. Dacă muream eu, toate cele trei fete aveau să devină sclave, în cel mai bun caz; în cel mai rău, ar fi fost golite de sânge şi mâncate.

După aceea, Nessa a devenit foarte tăcută; s-a dus la culcare fără să-mi ureze măcar noapte bună. Ființele omeneşti ca Nessa sunt adesea lipsite de maniere, aşadar n-am fost cu adevărat surprins.

CAPITOLUL 10
RĂZBOINICUL HYB

Cam la vreo oră după ce s-a luminat de ziuă, vântul s-a domolit şi viscolul a devenit doar o ninsoare uşoară, cu fulgi care spiralau în cădere leneşă din cupola cenuşie a cerului.

— Am nevoie de mantia mea înapoi, micuță Nessa, i-am spus eu. Va trebui să împărțiți ce aveți cu sora voastră mai mică.

Mai devreme sau mai târziu, urma să fiu nevoit să lupt şi voiam să port mantaua lungă şi neagră, semnul distinctiv al funcției mele, astfel ca duşmanul să aprecieze puterea a ceea ce înfrunta.

Am observat că Nessa a fost cea care a renunțat la câteva dintre veşmintele sale ca să îmbrace copila, inclusiv la pelerina impermeabilă. Erau mult prea mari, dar aveau să-i furnizeze protecția necesară împotriva vremii urâte. Nessa avea să găsească acum condițiile mult mai dificile. Am observat că Susan nu şi-a oferit niciunul dintre veşmintele ei.

Cum era obiceiul meu, înainte de a mă sui pe cal, m-am aşezat în fața lui şi i-am suflat repede în nări, de trei ori.

— Ce faci? A întrebat Nessa, cu o vie curiozitate pe față.

Evident se hotărâse, înțelept, să nu se împotrivească dorințelor mele.

— Folosesc ceea ce noi, magii, numim *boska.* Am schimbat compoziția aerului din plămânii mei înainte să-i suflu în nări. Astfel, am infuzat animalul cu supunere şi curaj. Acum, dacă va trebui să lupt, calul meu n-o să se teamă de duşmanul care o să ne stea în față!

— Va trebui să lupți? E vreo primejdie pe aproape? A întrebat.

— Da, micuță Nessa, este foarte probabil. Aşadar, acum trebuie să ne grăbim şi să sperăm la cât mai bine.

— Cât mai avem de mers? Fiecare zi pare la fel. Pierd măsura timpului – mi se pare că au trecut deja săptămâni.

— Asta e abia a cincea dimineață a noastră. E mai bine să nu te gândeşti la restul călătoriei. Să

ții cont doar de fiecare zi, aşa cum vine.

Am lăsat în urmă vechea fermă. Curând, am ajuns la o zonă stâncoasă, dezgolită, unde zăpada se topise. Aburii ieşeau din crăpăturile solului şi, din când în când, pământul se cutremura şi se simțea miros de ars în adierea vântului.

— Ce e locul ăsta? A întrebat Nessa, mânându-şi calul lângă al meu.

— Este Falia Fittzanda, o zonă de cutremure şi instabilitate. Acesta este hotarul sudic al teritoriilor noastre. Curând vom intra pe pământul poporului meu.

Am continuat spre nord, traversând terenul care scotea aburi şi se zgâlțâia, caii noştri fiind mai nervoşi şi decât cele trei purrai. Aria era vastă şi rocile mişcătoare ale naturii ne făceau greu de urmărit. Cei care veneau pe urmele noastre din fortăreață s-ar fi aşteptat să fug spre sud – nu spre nord, spre ceea ce ar fi putut fi foarte sigur execuția mea –, aşadar asta era în avantajul meu.

În curând şi alții aveau să ne vâneze. Gândurile unui asasin pe moarte trebuie să fi ajuns la toată frăția sa. Frații aflaseră cine îl ucisese. Unii probabil erau deja pe drum, prin sălbăticia înzăpezită sau chiar foarte aproape, şi aveau să-mi detecteze poziția şi să înceapă să se adune ca să ne iasă în cale. Triumviratul Marilor Magi poate că trimisese şi alți asasini din Valkarky.

Aici, în afara cetății, aveau să încerce să mă ucidă de cum mă vedeau. Trebuia să ajung la

cetate întreg, ca să câştig dreptul de a mă apăra în fața consiliului.

Numai un singur lucru mă frământa. Oare mai aveam curajul şi cruzimea să-mi înfrâng duşmanii? Sau deja mă molipsisem de skaiium, după cum indica blândețea pe care i-o arătam Nessei?

Nu avea să treacă mult până când să mă găsească un duşman – însă nu asasinul Shaiksa la care mă aşteptam. Marii Magi trimiseseră o creatură foarte diferită.

Asasinul aştepta drept în fața noastră. La prima vedere, părea să fie un Kobalos înarmat, călare, dar era ceva ciudat acolo unde călărețul şi calul erau uniți. Nu doar că nu exista vreo şa, ci nu exista nicio despărțire între ei. Nu mă uitam la două făpturi, ci la una singură, ucigătoare, combinație.

— Ce e creatura aceea fioroasă? A întrebat Nessa, îngrozindu-se.

Susan a început să se smiorcăie, în timp ce Bryony tremura de groază, dar nu scotea niciun sunet.

— Probabil moartea noastră, am răspuns eu. Stai deoparte şi lasă-mă să fac ce pot.

Aveam în față un războinic hyb, o încrucişare între Kobalos şi cai, care fusese conceput pentru luptă. Partea de sus a corpului creaturii era păroasă şi musculoasă, îmbinând puterea extraordinară cu iuțeala şi abilitatea de a sfârteca

un adversar în bucăți. Mâinile îi erau, de asemenea, special adaptate pentru luptă. În dreapta lui părea că se strâng cinci săbii lungi şi subțiri, dar eu ştiam că erau gheare care puteau fi trase înăuntrul muşchilor mâinii sau scoase din teci, după voie. În stânga avea o ghioagă – o măciucă uriaşă acoperită cu țepi ascuțiți ca nişte ace de porc-spinos.

Partea de jos a unui hyb e mai rapidă decât un cal, cu pinteni de os ieşiți în afară la picioarele din față, adesea pentru a scoate mațele calului duşmanului. În plus, acest hyb era îmbrăcat în armură: purta un coif de metal care îi acoperea toată fața, mai puțin ochii roşii, furioşi. Corpul său – şi partea de sus, şi partea de jos – era, de asemenea, apărat de platoşe zimțuite de cea mai bună calitate.

Coiful, cu apărătoarea de falcă prelungă, trăda adevărata formă a capului din partea superioară, care era mai degrabă de cal decât de Kobalos. Ambele guri îi erau deschise acum, pufnind şi scoțând aburi ca nişte norişori.

În aerul rece. Ambele gâtlejuri au strigat o provocare, un urlet adânc, gutural, care a răsunat în ecou peste platou, gonind dintr-o zare în alta. Fără multă tevatură, s-a repezit asupra mea, printr-o porțiune îngustă dintre două jeturi de abur care erupeau din roca vulcanică.

Am auzit nechezaturile de frică din spate, când cei doi cai, simțind nepământeană şi demonica

făptură a hybului, au rupt-o la goană, cu tot cu purrai. Dar calul meu, întărit cum fusese cu *boska* magică, nici n-a tresărit.

Hybul învârtea ghioaga deasupra capului, dar am văzut subterfugiul din asta. Manevra era menită să-mi distragă atenția şi, când eu m-aş fi uitat în sus, ghearele lungi şi ascuțite m-ar fi lovit pe dedesubt, rapid ca limbile de viperă.

A fost aşa cum anticipasem şi eram gata. Am pornit înainte în contraatac, cu coada întinsă, şi am trecut unul pe lângă altul la nicio jumătate de metru distanță. Când hybul s-a aplecat spre mine, vârfurile ascuțite ale ghearelor lui au țintit în sus, încercând să se strecoare pe sub coastele mele şi în inimă, dar eu mi-am concentrat puterea minții şi un mic scut magic, strălucitor, s-a materializat în aer şi s-a mişcat odată cu mine.

Îl plasasem astfel încât să pareze cele cinci gheare mortale. N-am ripostat imediat cu o lovitură, ci mi-am condus calul cu genunchii, mi-am scos sabia şi am dat să-mi mențin avantajul, surprinzând creatura mai înainte de a se fi putut replia.

L-am lovit drept în mijlocul creştetului cu mânerul sabiei, făcându-i metalul coifului să zăngănească. Apoi, cu pumnalul, am încercat să-i crestez gâtul, în punctul relativ slab al armurii dintre coif şi platoşă.

Am ratat şi ne-am despărțit, amândoi galopând şi luând distanță unul de altul.

Rapid, hybul s-a întors şi a pornit la atac a doua oară. De data asta totuşi, în pofida agilității şi a vitezei sale, eram şi mai bine pregătit şi, în timp ce îi param ghearele cu scutul a doua oară, am dat o lovitură.

N-am avut loc să pun toată forța în mişcarea secerătoare a sabiei, dar norocul a fost de partea mea.

În clipa în care am lovit, un jet de abur a erupt din pământ aproape chiar sub duşmanul meu. Calul a țipat de durere şi partea de sus a corpului s-a înclinat spre mine, ca să se ferească de aerul opărit. Astfel, hybul a fost distras, iar sabia mea l-a nimerit sus, în umăr; deviată de armura zimțuită, a găsit mica deschizătură dintre coif şi apărătoarea de umăr, înfigându-se în gât, iar hybul s-a lăsat pe-o parte, când a trecut.

Când creatura s-a clătinat şi ghioaga i-a căzut din degetele fără simțire, mi-am repezit scutul magic asupra sa ca un ciocan; lovitura a fost crâncenă, iar hybul s-a prăbuşit, cu toate patru picioarele înmuindu-se sub el. A izbit pământul cu o bufnitură greoaie, s-a rostogolit în zăpadă şi a rămas nemişcat.

Am descălecat şi m-am apropiat de duşmanul meu cu precauție. Mă aşteptasem ca asasinul hyb să fie mult mai greu de învins şi îmi închipuiam oarecum că asta e o stratagemă. Am aruncat o privire spre partea de jos a corpului său şi am văzut arsenalul de săbii şi de arme în tecile de pe

flancul său.

Acum era la mila mea, aşa că i-am scos coiful şi i-am ținut lama la gât.

Hybul îşi pierduse cunoştința, zăcea cu ochii strâns închişi. Nu aveam vreme de pierdut, aşa că am trimis un ghimpe magic drept în creierul lui şi s-a trezit cu un răcnet. Ochii i s-au deschis larg şi au sclipit cu o lumină roşie, pizmaşă. Pentru o clipă, m-am simțit amețit, iar lumea mi s-a părut că se învârteşte; am scăpat sabia din mână. *Ce se întâmpla cu mine?* M-am întrebat.

Mi-am dat seama la țanc de pericolul din ochii creaturii. Abia de mi-am putut dezlipi privirea, într-atât de puternică era dorința nestăpânită de a mă uita în ochii lui; aveau o influență hipnotică şi puterea de a-ți absorbi voința, astfel încât timpul înceta să mai conteze.

Mi-am recăpătat concentrarea şi m-am uitat fix, în schimb, la gura lui, plină de colți mari. Apoi am vorbit răspicat, în caz că monstrul era încă năucit de la ultima lovitură grozavă cu care-l pălisem.

— Ascultă-mă cu mare atenție, l-am avertizat eu, apăsând pumnalul pe gâtul lui, astfel încât să curgă puțin sânge. Mi s-a făcut o nedreptate şi merg să-mi susțin apărarea înaintea Triumviratului din Valkarky. Este dreptul meu.

— Nu ai niciun drept, magule! A răcnit hybul, scuipând cuvintele în fața mea, scrâşnind din dinții lui mari de cal. L-ai ucis pe unul dintre Marii Magi şi trebuie să fii ucis pe loc!

— El a încercat să mă împiedice în timpul procedurii legale de a-mi lua înapoi proprietatea. Era un act nedrept şi el m-a atacat şi mai mult. Apărându-mă, am fost silit să-l ucid. Dar nu am vreo dihonie personală nici cu tine, nici cu vreunul dintre ceilalți Mari Magi. Dă-mi cuvântul tău că nu mi te mai opui şi îți dau drumul. Atunci vei putea să depui mărturie la procesul meu în Valkarky şi să mi te opui cât pofteşti.

— Eşti mort, magule, fie de mâna mea, fie de-a altuia. În clipa în care o să-mi dai drumul, o să-ți sfârtec carnea şi-o să-ți beau sângele.

— Zilele tale de luptă s-au sfârşit, am spus, uitându-mă în jos, la creatură. Eu sunt cel care ține sabia. Eu urmează să tai şi tu să sângerezi. Curând o să beau eu sângele *tău.* E simplu. Numai durerea ți-a mai rămas acum.

Au răsunat țipete când l-am ucis. Niciunul n-a venit de la hyb; creatura a murit curajos, cum mă aşteptasem. Nici n-ar fi putut face altfel. Țipetele au venit de la Nessa şi surorile ei, care îşi liniştiseră caii şi îi întorseseră, când văzuseră că pericolul trecuse. A durat aproape o oră până când Bryony s-a oprit din plâns.

După ce le-am spus fetelor să-şi țină firea, le-am condus în tăcere. M-am gândit la lupta mea cu hybul. Ce se întâmplase cu creatura? Probabil că-mi subestimase capacitățile – sau poate norocul avusese un rol?

Mi-am dat seama că acesta era adevărul. Jetul

de abur îl surprinsese şi-mi dăduse mie un avantaj. Asta mi-a mai scăzut mândria pe care aş fi simțit-o pentru înfrângerea unui adversar atât de puternic. Încă nu eram la adăpost de skaiium. Trebuia să mă străduiesc şi mai tare ca să nu-l las să pună stăpânire pe mine şi să-mi mențin puterea de mag războinic.

Cele trei purrai îmi ocoleau privirea şi aveau pe chip expresii de repulsie. Chiar nu puteau înțelege că fusese necesar să ucid şi că, făcând asta, ne păstrasem pe toți – şi pe mine, şi pe ele – în viață?

În noaptea aceea am găsit o grotă în care să ne adăpostim. Nu exista niciun lemn ca să-l folosim pentru foc, aşa că am putut doar să molfăim resturile de carne pe care le tăiasem din lup, deunăzi.

— Asta nu mai e viață! S-a plâns Susan. Oh, cât mi-aş dori ca tata să mai trăiască şi ăsta să fie doar un coşmar, ca să mă pot trezi în siguranță şi la căldură, în patul meu!

— Nu putem schimba ce a fost făcut, i-a spus Nessa. Încearcă să fii curajoasă, Susan. Să sperăm că, în câteva săptămâni, o să începi o viață nouă. Atunci, toate astea o să ți se pară doar un vis urât.

Nessa vorbise cu încredere, punând un braț pe după umerii lui Susan ca s-o liniştească, dar eu am observat tristețea din ochii ei. Viața *ei* avea să fie una de sclavie.

După o vreme le-am lăsat pe surori singure, să

se consoleze una pe alta, şi am ieşit să mă aşez în faţa grotei, uitându-mă în sus la stele. Era o noapte foarte senină şi luminoasă şi se vedeau toate cele cinci mii de stele – printre ele şi ochiul roşu, injectat, al lui Cougis, Steaua Câinelui, care era întotdeauna preferata mea.

Deodată, am văzut o dâră luminoasă pe cerul nordului, tăind repede zarea de la est la vest. Am socotit că trebuie să fi trecut oarecum pe deasupra cetăţii Valkarky. Exista superstiţia că o astfel de stea căzătoare prevestea moartea sau răsturnarea unui mag. Alţii în locul meu, ameninţaţi ca mine, ar fi luat-o ca pe o vestire a propriei morţi, dar eu nu credeam în asemenea prostii, aşa că mi-am alungat gândul din minte şi am început să-mi concentrez voinţa.

Meditam, încercând să-mi întăresc puterea mintală împotriva posibilului început de skaiium, când Nessa a ieşit din grotă şi s-a aşezat lângă mine. Era înfăşurată într-o pătură, dar tremura violent.

— Ar trebui să stai în grotă, micuţă Nessa. E prea frig aici, afară, pentru o biată fiinţă omenească slabă.

— E frig, a încuviinţat ea, cu vocea abia o şoaptă, dar nu de asta tremur. Cum ai putut? Cum ai putut să faci aşa ceva în faţa mea şi a surorilor mele?

— Să fac ce anume? Am întrebat.

Mă gândeam că poate molfăisem carnea de lup

prea zgomotos. Poate râgâisem fără să-mi dau seama sau scăpasem vreun vânt.

— Modul în care ai ucis creatura şi i-ai băut sângele a fost oribil. Chiar mai rău decât ce ai făcut în turn. Şi ți-a plăcut!

— Trebuie să fiu sincer cu tine, micuță Nessa, şi o să-ți spun că, da, a fost cea mai plăcută victorie împotriva unui războinic hyb mortal. Am ucis un Mare Mag, un asasin Shaiksa şi un războinic hyb în ultimele zile – puțini dintre semenii mei sunt în stare să se laude cu o asemenea realizare!

I-am oferit libertatea, dar el a refuzat şi ar fi continuat să încerce să-mi ia viața – apoi şi pe a ta şi pe a surorilor tale. Deci ce era să fac? Trebuie să mărturisesc că sângele lui a avut gust dulce şi trebuie să-mi cer iertare dacă l-am sorbit cu prea mare lăcomie. Dar, altfel, m-am purtat chiar cum se cuvine.

— Cum se cuvine?! A strigat Nessa. A fost monstruos! Şi acum ne duci într-un oraş populat de multe mii de făpturi ca tine!

— Nu, greşeşti, i-am spus eu. Eu sunt un mag haizda. Sunt probabil nu mai mult de o duzină ca mine în viață, la momentul ăsta. Noi nu suntem făcuți pentru oraş – noi trăim la hotarele îndepărtate ale teritoriului Kobalos. Noi creştem oameni şi avem grijă ca ei să fie fericiți şi mulțumiți.

— Îi creşteți! Cum adică voi *creşteți* oameni?

— N-ai de ce să-ți faci griji, Nessa. De ce crezi că

e atât de alarmant? Tu, tatăl tău şi surorile tale faceți parte din ferma mea, care se numeşte haizda – de aceea eu sunt numit un mag haizda. Noi recoltăm sânge ca să ne hrănim – deopotrivă cu alte substanțe care ar putea să ne fie de folos. Răposatul tău tată ştia adevărata stare a lucrurilor, dar n-a vrut să vă supere. El a încheiat un târg cu mine, ca eu să mă țin departe de voi. Voi credeați că eram doar o creatură periculoasă care trăia în apropiere, dar de fapt erați posesiunile mele.

— Ce?! Nessa şi-a dus o mână la față, şocată. Ai luat sânge de la tatăl şi surorile mele? Şi sângele meu?

— Am făcut asta la început, dar în ultima vreme am decis să nu continui. L-am respectat pe tatăl tău şi am hotărât ca mai degrabă să negociez decât să iau, pur şi simplu. El îmi făcea rost de vin roşu şi de sânge de taur, două lucruri pentru care chiar am o slăbiciune. Am avut o înțelegere care ne aranja pe amândoi. Dar, da, oamenii din haizda îmi dau sânge. Însă cei mai mulți nu ştiu că asta se întâmplă – de regulă, îl iau noaptea, când ei dorm.

Mă transform, mă fac foarte mic şi mă strecor în casele lor printr-o gaură din acoperiş sau dintr-un perete.

Apoi mă fac convenabil de mare şi mă cațăr în paturile lor. Mă aşez pe pieptul oamenilor, mă aplec şi fac o mică înțepătură în gâtul lor. Apoi scot

un pic de sânge niciodată atât de mult cât să le dăuneze sănătății. La fel cum un fermier omenesc se preocupă de sănătatea şi binele vitelor sale, şi eu îmi cultiv resursele. Cel mai rău lucru de care sunt conştienți este o mică groază a nopții – ca un coşmar în care un demon s-a aşezat pe pieptul lor, îngreunându-le respirația. Foarte rar se simt puțin amețiți la prima trezire – mai mult cei care se dau jos din pat prea repede. Semnele de înțepătură de pe gâtul lor se vindecă foarte repede şi, până se crapă de ziuă, se confundă uşor cu înțepăturile de insecte. Cei mai mulți oameni dintr-o fermă chiar habar n-au ce se întâmplă.

Nessa amuțise şi, când i-am aruncat o privire, am văzut că se holba la mine, cu ochii mari. A trecut mult timp până să poată vorbi iar.

— Ai spus „alte substanțe". Ce altceva mai luați?

— Suflete, micuță Nessa. Uneori folosesc sufletele semenilor tăi.

Ea s-a uitat în spate, spre grotă, probabil să verifice dacă surorile ei încă mai dormeau, înainte de a vorbi.

— Cum poți „folosi" un suflet? A izbutit să spună, în cele din urmă. Sună groaznic!

— Posesorii nu se supără, pentru că sunt întotdeauna morți înainte de a se întâmpla asta. Iar sufletele moarte sunt, de regulă, confuze o bună bucată de timp, până îşi găsesc drumul spre casă. Eu folosesc doar un pic din energia lor, până să izbutească ele să plece. Aşadar, de fapt, doar le

împrumut.

— „Casa” lor – unde e?

— Depinde. Unele sunt ascendente, iar altele sunt descendente. Primele se ridică în spirală spre cer, în linişte; celelalte se aruncă în pământ, scoțând un soi de geamăt sau alteori un țipăt ori un urlet – nu ştiu unde e casa *lor,* dar niciunul nu pare foarte bucuros că se duce acolo.

— Ai fost de față când a murit tata?

— Da, Nessa, am fost. I-a luat mult timp până să moară şi a suferit mult. N-a fost o moarte plăcută şi, din cauză că tu ai fost atât de fără minte şi-ai fugit, ar fi putut muri chiar singur. Dar eu am avut răbdare şi am stat cu el până la sfârşit.

— I-ai împrumutat şi lui sufletul?

— Nu, n-am avut timp. Unele suflete nu sunt deloc zăpăcite. Nu zăbovesc, ci pornesc spre casă imediat.

— Şi în ce parte s-a dus tata?

— El a fost un ascendent, micuță Nessa. Aşa că fii fericită pentru el. Sufletul lui a țâşnit spre cer fără nici cel mai mic geamăt.

— Mulțumesc, a zis Nessa încet, apoi s-a ridicat în picioare şi s-a întors în grotă fără alt cuvânt.

Bineînțeles că am mințit despre „împrumutatul” sufletelor. După ce le absorbi puterea, nu mai rămâne mare lucru din ele. Odată eliberate, se rotesc încet câteva clipe, apoi scot un mic scâncet şi dispar. Aşa că nu mai ajung niciodată acasă – ăsta e sfârşitul pentru ele. Ceea ce s-ar putea să

nu fie un lucru rău pentru cele care o iau în jos, dar pentru celelalte – ascendentele – ar putea însemna o mare pierdere. Mai bine că sufletul bătrânului Rowler n-a zăbovit.

CAPITOLUL 11
GURA LUI MARE ŞI PUTUROASĂ

«NESSA»

M-am întors în grotă şi am aşteptat ca ochii să mi se obişnuiască treptat cu întunericul. În pâlpâirea slabă a focului, am zărit siluetele surorilor mele. Mi-am dat seama, după respirația lor, că numai Bryony dormea.

Fără să spun nimic, m-am întins, mi-am înfăşurat strâns pătura pe lângă mine şi am încercat să dorm. Dar eram supărată, amintindu-mi la nesfârşit cum murise tata, fără să-mi pot alunga momentele acelea din minte. Mi-era atât de ruşine că fugisem şi îl lăsasem doar cu bestia drept companie.

Apoi un alt gând m-a încolțit. Nu mă puteam opri să mă gândesc la ceea ce spusese Slither – că el recolta sânge şi suflete. Ceva şi-a făcut loc încet în mintea mea. Mi-am amintit de visul meu – coşmarul care se tot repeta când eram copil – şi acum, deodată, totul a căpătat un oribil înțeles. Visasem, zile de-a rândul, cum zăceam paralizată în pat şi ceva îngrozitor se aşeza pe pieptul meu, împiedicându-mă să respir, şi îmi sugea sânge din

gât.

Când am crescut, coşmarul s-a rărit, apoi a încetat de-a binelea. Mi-am închipuit că faptul că zărisem bestia printre perdelele odăii mele, când venise în vizită la fermă, îmi provocase coşmarul. Acum, în sfârşit, ştiam adevărul. Fusese real. Nu putea fi nicio coincidență că visele mele urâte se încheiaseră la scurt timp după ce tata începuse să facă negoț cu Slither. Asta trebuie să fi fost o parte din înțelegerea păstrată între ei doi – că Slither avea să ne lase în pace pe noi, copiii.

Oare o parte din târg fusese şi promisiunea tatei ca, dacă i s-ar fi întâmplat lui ceva, Slither putea să mă ia pe mine în schimbul siguranței lui Susan şi a lui Bryony? Era greu să mă împac cu gândul că trebuia să mă sacrific. Oare tata mă iubise cu adevărat? Mă îndoiam.

Am dat îndoiala la o parte. Bineînțeles că da. Nu scrisese el că s-ar fi sacrificat el însuşi pentru noi dacă ar fi fost nevoie? Acum trebuia să fac tot ce puteam ca să-mi salvez surorile.

— Oh, mi-e frică, mi-e atât de frică! A strigat Susan.

— Sst! Am zis eu. Vorbeşte mai încet, c-ai s-o trezeşti pe Bryony.

— Ce o să ne facem? A întrebat Susan, mai încet. Ne duce în nord, la semenii lui. Şi cu unul e rău, darămite când vom avea în față sute sau poate mii ca el? Or să ne ucidă şi or să ne mănânce. Ai văzut cum se holbează fiara la mine? Se uită mereu la

gâtul meu. Abia aşteaptă să-şi înfigă colții în mine!

Avea dreptate, dar până acum Slither rezistase poftelor sale.

— E sălbatic, asta-i foarte adevărat, i-am spus eu. Dar cu siguranță este o creatură de cuvânt. I-a făgăduit tatei că tu şi Bryony o să fiți în siguranță şi n-am niciun motiv să cred că nu-şi va onora făgăduiala. Nu s-a luptat el cu ai lui ca să ne apere? Trebuie să ne păstrăm calmul şi să avem încredere că lucrurile se vor sfârşi cu bine pentru noi.

Mi-am ținut îndoielile pentru mine. Fusese destul de periculos în turn. Cum aveam să ne descurcăm în Valkarky, unde atât de multe fiare ne-ar fi putut ataca?

— Cum vom mai putea fi fericite vreodată, acum, când tata e mort şi noi am plecat de-acasă pentru totdeauna? E atât de frig şi o să se facă şi mai frig, cu fiecare milă pe care o facem spre nord. O să ne mai fie vreodată cald şi bine? Se jelea Susan, ridicând vocea cu fiecare cuvânt.

— Ne-am lăsat cuferele în urmă, în turnul acela groaznic, şi toate hainele mele bune erau înăuntru. N-o să mai port niciodată lucruri drăguțe.

Acum o trezise pe Bryony, care a început să plângă pe tăcute. Dintr-odată am simțit că mă umplu de furie. Susan fusese întotdeauna egoistă – fără îndoială că asta i se trăsese de la faptul că fusese preferata tatei. Eu eram cea mai mare,

totuşi Susan era întotdeauna cea căreia i se cumpărau haine noi, în timp ce eu, de obicei, primeam ce nu mai purta ea – şi trebuia să le modific ca să mi se potrivească. Până şi rochia pe care o purtam în clipa asta fusese cândva a lui Susan.

— Tu mereu te gândeşti la tine şi numai la tine! M-am răstit eu. Ai trezit-o pe sora ta şi ai speriat-o. Ar trebui să-ți fie ruşine, Susan!

Atunci, Susan a început să plângă în hohote şi asta a speriat-o pe Bryony şi mai tare.

Numaidecât mi-a părut rău de izbucnirea mea. Trebuia să rămânem unite, cât încă mai puteam. Ştiam că era mai greu, mult mai greu pentru Susan să se adapteze la noua situație. Eu îl ajutasem pe tata la muncile fermei – mulgeam vacile, mânam oile şi dădeam de mâncare găinilor. Uneori, puneam mâna pe uneltele lui şi mai reparam şi gardurile. Viața mea fusese mai mult una afară din casă, pe când Susan era cu făcutul paturilor şi măturatul podelelor. Aşadar, traiul ei fusese relativ uşor. Nu era de mirare că noua viață, cu fiara, i se părea grea. Trebuia să recunosc.

— Gata, gata! Am spus, mai cu blândețe acum. Vino aici, Bryony. Vino să stai lângă mine şi o să-ți spun o poveste.

Câteva clipe, Bryony n-a răspuns, dar apoi, târând pătura după ea, a venit şi s-a aşezat lângă mine. Am luat-o în brațe şi am strâns-o.

— Mai spune-mi o dată despre vrăjitoare, Nessa,

m-a rugat ea.

Bryony iubea poveştile cu vrăjitoare şi, când stăteam la gura sobei din bucătărie, în serile întunecate de iarnă, eram foarte bucuroasă să-i fac pe voie. Îi spusesem poveştile pe care le ştiam de la mama. Bryony n-o cunoscuse pe mama, aşa că îmi plăcea să-i iau locul şi să fac ce-ar fi făcut ea dac-ar fi trăit. Vrăjitoarele despre care îi povesteam eu erau din Pendle, un loc foarte departe, în sud, şi într-o țară străină, de peste mare. Ei îi plăcea să asculte despre diversele tipuri de magie pe care le foloseau – unele tăiau degetele mici ale inamicilor ca să le fure puterea magică. Erau poveşti de groază, dar auzite într-un mediu fericit şi sigur. În zilele acelea, Bryony nu ştia nimic de Slither, iar eu avusesem grijă ca, atunci când vizita el ferma să stea de vorbă cu tata, ea să nici nu-l zărească de departe.

Dar acum era altceva. Era departe de siguranță şi în puterea unui monstru care părea la fel de periculos ca vrăjitoarele despre care îi povesteam eu lui Bryony. Nu mi se părea o idee bună să-i spun poveşti dintr-acelea acum.

— Am o altfel de poveste pentru tine, în seara asta, Bryony. E una drăguță, despre un prinț frumos.

— Oh, da – mi-ar plăcea! Spune-mi o poveste cu adevărat drăguță, Nessa, a zis ea. Spune-mi una în care toate lucrurile se termină cu bine.

Ultimul lucru de care aveam chef era să spun o

poveste, dar de dragul ei am făcut un efort.

— A fost odată ca niciodată, când un căpcăun rău a răpit o prințesă şi a încuiat-o într-un turn…

— Cum arăta căpcăunul? M-a întrerupt Bryony.

— Era mare şi urât, am zis eu, cu un singur ochi holbat şi roşu în mijlocul frunții. Dar vestea că prințesa era prizonieră a ajuns la urechile unui prinț, care a pus şaua pe cal şi s-a dus s-o salveze…

— Prințul era frumos? A întrebat Bryony.

Mi-era greu să mă concentrez, pentru că puteam auzi fiara mişcându-se prin fața grotei, afară; oricum nu mă pricepeam cine ştie ce la spus poveşti. Dar, cel puțin, o țineam pe Bryony atentă.

— Da, era înalt, cu păr blond şi ochi albaştri, şi purta la brâu o sabie cu mâner de argint, într-o teacă de piele.

— Avea dinți frumoşi şi răsuflare plăcută? A întrebat Bryony.

— Da, răsuflarea lui era mai dulce ca florile de primăvară.

— Înseamnă că era mai plăcută decât răsuflarea fiarei, a spus Susan acum. Pute a carne stricată şi a sânge.

— *Ssst!* Am şuierat eu. Are urechile ascuțite.

— Dinții lui sunt, de asemenea, foarte lungi şi ascuțiți, a adăugat Bryony.

Am oftat adânc şi am încercat să continui povestea, dar Susan m-a întrerupt din nou.

— O să spun eu povestea de data asta, Nessa.

Poveştile *tale* sunt întotdeauna atât de plictisitoare şi de previzibile!

Eram prea obosită să protestez, aşa că am lăsat-o pe ea să continue de unde mă oprisem eu.

Prinţul cel frumos a călărit până la turnul întunecat, a zis ea, şi a avut noroc, pentru că fiorosul căpcăun cu dinţi lungi şi ascuţiţi şi cu răsuflarea mirosind a sânge şi a carne stricată nu era acasă. Atunci, prinţul a spart uşa şi a urcat în vârful turnului şi, după ce i-a furat o sărutare grăbită frumoasei prinţese, a coborât-o în braţe pe trepte şi a urcat-o pe calul lui.

Bryony chicotise când ajunsese la partea cu sărutarea şi eu am început să mă relaxez.

— Dar căpcăunul se ascunsese în copacii din spatele turnului şi a ieşit în fugă şi l-a atacat pe prinţ, care şi-a scos sabia, a continuat Susan.

— Frumosul prinţ i-a tăiat capul căpcăunului? A întrebat Bryony, aproape cu răsuflarea tăiată de emoţie.

A urmat o pauză. Ar fi trebuit să-mi închipui că asta avea să urmeze, dar n-am făcut-o, şi a fost prea târziu să mai intervin.

— Nu, a zis Susan. Căpcăunul şi-a căscat gura lui mare şi puturoasă şi i-a smuls capul prinţului. Apoi a mâncat calul şi a ucis-o pe prinţesă, ca desert!

Bryony a ţipat şi a început să plângă din nou, iar în momentul acela fiara a apărut brusc în grotă.

— Linişte! A mârâit. Terminaţi cu prostia asta. O

să aveți nevoie de toate puterile voastre dimineață!

Modul înfricoşător în care ne-a vorbit ne-a amuțit pe toate trei. Am stat întinsă mult timp, trăgând cu urechea şi aşteptând să aud cum respirațiile surorilor mele se schimbă, când au fost cuprinse de somn. Dar, mai presus de toate, puteam auzi sforăitul aspru şi greoi al fiarei. În cele din urmă, am adormit şi eu şi am început să visez.

Şobolanul se urcă acum pe mine. Îi pot simți ghearele mici şi ascuțite înțepându-mi pielea prin pături. Stă pe pieptul meu. Coada îi face vâşti-vâşti, din ce în ce mai repede, menținând perfect ritmul bătăilor inimii mele.

Iar acum urmează ceva nou, încă mai înfricoşător. Şobolanul pare să crească şi să devină din ce în ce mai greu, cu fiece secundă. Greutatea lui îmi apasă pe piept, împiedicându-mă să respir. Cum se poate? Cum poate un şobolan să fie atât de mare şi de greu?

CAPITOLUL 12
PAZNICUL PORȚII

În ziua următoare am înaintat binişor, dar în cele din urmă a devenit necesar să ucid unul dintre cai pentru hrană.

În pofida protestelor ei, am ales iapa Nessei, pentru că am apreciat că era cea mai slăbită dintre cei trei. Bineînțeles, când am început să-i beau

sângele dulce şi cald, purrai s-au supărat. Totuşi asta nu le-a împiedicat să mănânce din carne, odată ce-am fript o parte pentru ele. Au făcut ceea ce am făcut şi eu pentru a supraviețui. Şi atunci de ce îmi întorceau spatele cu scârbă?

Din momentul acela, Nessa şi Susan au fost nevoite să călărească împreună, în timp ce eu am luat-o pe cea mai mică purra pe calul meu. Nessa a protestat şi mi-a propus să călărească ea împreună cu mine, astfel ca Bryony să poată fi cu sora ei, dar eu am refuzat. S-ar fi putut întâmpla să lupt din nou, în orice clipă, aşa că voiam să-mi cruț calul cât mai mult cu putință. Bryony era uşoară şi, din fericire, n-a făcut tevatură că avea să călărească împreună cu mine, deşi am simțit-o că era țeapănă de spaimă.

În cele din urmă, după încă o săptămână de călătorit, am ajuns să zărim Valkarky. Era chiar după prânz şi, cu toate că la această latitudine soarele era încă jos pe cer, era o zi senină şi se vedea excelent.

— Ce sunt luminile alea? A întrebat Nessa, aducându-şi calul lângă al meu.

Se uita drept în ochii mei când vorbea, dar Susan se ținea agățată de spinarea ei şi îşi ascundea fața, ca să nu fie silită să se uite la mine.

În zare se vedea o perdea tremurătoare de culoare, de întregul spectru al curcubeului. Din când în când, părea să se deschidă, lăsând să se

întrezărească bezna toată de dincolo de ea.

— Luminile vin de la ochii şi gurile creaturilor care construiesc Valkarky, am răspuns eu. Curând o să vedeam zidurile cetății. Priveliştea aceea o să vă încânte ochii şi o să vă umple inimile de fericire!

Eram mândru de cetatea noastră, dar, cum alesesem să fiu un mag haizda, trăiam departe de ea, pentru a-mi putea dezvolta magia. Acum, să spun drept, eram bucuros să fiu departe de intrigile şi tumultul său, dar încă îmi plăcea să mă mai întorc, la răstimpuri, în locul unde mă născusem.

Când ne-am apropiat, cele trei surori au descoperit că nu puteau să se uite la cetate – strălucea prea puternic; nici nu puteau să aprecieze frumusețea destoinicilor *whoskor,* cei cu şaizeci de picioare, care mişunau pe la marginile cetății Valkarky, prinşi în neîncetata misiune de a le extinde. Ochii acestor creaturi se legănau grațios pe nişte antene negre şi lungi, iar blana lor brună unduia în vânt, în timp ce scuipau piatră moale din gurile lor, înainte de-a o prelucra abil cu delicatele lor membre din față, adăugând-o noilor porțiuni de zid.

Ne apropiam de marginea sudică a oraşului în creştere. Aici, zidurile erau inegale în înălțime, evident în diverse stadii de construcție.

— Ce groaznice sunt creaturile alea care merg pe ziduri! A strigat Nessa, arătând spre whoskor.

Bryony şi Susan se uitau cu ochii holbați şi amuțite de şoc.

— Sunt atât de mari şi atât de multe. Nu putem intra acolo! Nu putem! Du-ne de aici, te rog.

Dar eu nu i-am luat în seamă protestele şi vaietele surorilor ei înspăimântate. Am urmat drumul care ducea spre poarta principală, flancată în ambele părți de ziduri. Cu cât înaintam în cetate, cu atât mai vechi erau fortificațiile. Pe parcursul călătoriei noastre spre centru, care a durat aproape jumătate de zi, am trecut de mai multe porți din succesiunea de ziduri de apărare interioare. Toate erau gata deschise să ne primească, dar am observat că se închideau în urma noastră de cum treceam de ele, tăind orice posibilitate de retragere.

Ochii ne urmăreau de la ferestrele înguste de sus, dar ştiam că niciun prieten nu privea spre mine. Noi, magii haizda, trăim şi lucrăm departe de grupurile disidente şi de aliațele schimbătoare ale locuitorilor cetății.

În sfârşit, am ajuns la poarta principală, iar aici zidurile erau atât de înalte încât se pierdeau din vedere printre nori. Acoperită de gheață şi zăpadă, Valkarky părea mai degrabă versantul abrupt al unui pisc de munte; porțile deschise erau ca intrarea într-o minunată peşteră întunecată, plină de delicii nebănuite.

Doi asasini Shaiksa călare, cu lăncile pregătite, aşteptau de o parte şi de alta a acestor uriaşe

porți, dar aveau rivali care s-ar fi întrecut să mă prindă: şaizeci de soldați pedestraşi aliniați, cu căpitanul în frunte, care ținea ordinul de arestare cu mâna stângă ridicată deasupra capului, după cum era obiceiul. Pecetea roşie, alcătuită din scuipatul şi sângele coagulat al Triumviratului, se putea vedea clar.

Fetele Rowler au tresărit speriate la priveliştea care ne întâmpina. Dar, bineînțeles, niciunul dintre duşmanii mei nu m-ar fi putut atinge dacă aş fi putut convinge Triumviratul să-mi permită intrarea legală.

Credeam că era posibil, dar mai întâi trebuia să mă ocup de mijlocitorul lor, paznicul porții, cunoscut drept kashilowa, care acum şerpuia apropiindu-se de noi, cu lungul său corp pulsatil plin de spini şi cu răsuflarea aruncând în aerul rece aburi groşi. La început a fost ascuns de norul de zăpadă pe care-l ridicau cele o mie de picioare ale sale, dar acesta s-a aşezat încet şi atunci l-am văzut pe de-a întregul. Unicul kashilowa şi nenumărații lui whoskor fuseseră creați pentru a servi nevoilor cetății. Toți erau rezultat al magiei Marilor Magi.

Numaidecât, evident îngrozită, cea mai mică din surori a început să urle din toți bojocii, iar Nessa a venit cu calul lângă al meu, încercând s-o liniştească. Dar mai înainte s-o poată face, Susan a leşinat şi Nessa a avut nevoie de toate forțele sale ca s-o țină să nu cadă din şa.

Până şi curajoasa Nessa a gemut de groază când paznicul porții a înaintat cu paşi mărunți şi rapizi şi i-a atins fruntea cu vârful limbii sale lungi, care-i ieşea în spirală din gură. N-a făcut decât să-i testeze pielea, ca să determine dacă era potrivită pentru a intra în Valkarky, aşa că nu înțeleg ce a găsit atât de înfricoşător. Toate purrai în tranzit sunt supuse celor mai stricte controale de sănătate, ca nu cumva să aducă vreo molimă în cetate.

Cei doi cai ai noştri erau dresați în maniera Kobalos, dar apropierea paznicului porții i-a făcut să freamăte din nări şi să holbeze ochii; şi ei tremurau de frică. Asta nu era de mirare: când uriaşa creatură a căscat, prefăcându-se plictisită, şi şi-a deschis fălcile la maximum, gura a apărut ca un hău care i-ar fi putut înghiți cu totul.

— Vorbeşte! A poruncit kashilowa, ațintindu-şi unul dintre sutele sale de ochi asupra mea.

Vocea îi era puternică precum o mie de tunete, iar acest singur cuvânt a dat jos zeci de țurțuri lungi care atârnau de creasta zidului de deasupra porții. Una dintre sulițele de gheață a străpuns un soldat, al cărui sânge a început să păteze zăpada într-o ispititoare nuanță de roşu – aproape la fel de drăguță ca a pieilor de miel care-mi serveau drept covor în bătrânul meu copac ghanbala. O privire şi a început să-mi lase gura apă, de n-am mai fost în stare să mă concentrez la treburile urgente.

Din fericire, mişcarea creaturii kashilowa a tulburat sumedenia de paraziți înaripați care se adăposteau între țepii lui. Numaidecât, am întins mâna şi am cules vreo câțiva din zbor, mai înainte de a se putea aşeza la loc, şi i-am îndesat în gură. Sângele lor combinat cu al gazdei făcea un amestec gustos şi mi-a mai ostoit puțin foamea.

Acum mi-am adunat gândurile şi, vrând să nu par intimidat, am coborât de pe cal şi mi-am modificat statura, crescând la cea mai mare dimensiune a mea, astfel încât ochii mi-au ajuns la acelaşi nivel cu dinții paznicului porții. Mi-am amplificat şi eu glasul, dislocând o altă serie de țurțuri. De data asta n-a mai fost nimeni rănit; soldații se retrăseseră, precauți, la o distanță sigură.

Toți cei prezenți la poartă ştiau cine sunt şi ce treburi aveam. Cu toate acestea, era necesar să fac o declarație oficială.

— Cer intrarea în Valkarky! Am strigat. Mi s-a făcut o nedreptate de către un Mare Mag şi o ceată de complici de-ai săi, inclusiv un asasin Shaiksa, care au conspirat să îşi însuşească ilegal cele trei purrai ale mele pentru propriul folos. Solicit audiere înaintea Triumviratului!

— Unde este Marele Mag despre care susții că te-a păgubit de proprietate? Cine sunt aceste trei purrai care te însoțesc? Sunt aceleaşi despre care vorbeşti? Dacă da, acum le văd în posesia ta, deci cum ți s-a făcut nedreptatea? A întrebat

kashilowa.

— Da, sunt aceleaşi. Le-am luat cu forța înapoi, cum eram îndreptățit, folosind doar forța minimală. Din păcate, apărându-mă, am fost silit să-i ucid pe Marele Mag şi pe asasinul Shaiksa. În plus, un războinic hyb m-a pândit pe drumul spre Valkarky şi am fost obligat să-l ucid şi pe acela. Totul a fost regretabil, dar necesar.

— Povestea ta e îndoielnică. Greu de crezut că un mag haizda, cum eşti tu, înfruntă şi ucide un asasin Shaiksa, un Mare Mag şi un hyb. Cum te numeşti?

Deja îmi ştia numele, dar întrebarea era o formalitate şi răspunsul nu putea fi evitat; ritualul necesar pentru a dobândi intrarea în cetate.

— Mă numesc Slither şi am făcut ceea ce a fost necesar. Probabil că ochiul roşu al Stelei Câinelui s-a uitat în jos, la mine, favorabil, aşa explicându-se victoria mea.

— *Slither?* Ce fel de nume e ăsta?

Kashilowa nu-mi mai arăta respectul care simțeam că mi se cuvine. N-aveam să-i permit să mă ia în derâdere. Aşa că i-am răspuns cu venin în glas. Era exact ce merita.

— Este numele pe care eu mi l-am ales când am ajuns la maturitate, la începutul primăverii celui de-al şaptesprezecelea an al vieții mele. Este sunetul pe care îl fac când mă legăn în coadă de o ramură înaltă a copacului meu ghanbala. Este sunetul pe care îl fac când îmi micşorez foarte mult

statura şi mă strecor printr-o crăpătură din perete sau din podea ca să intru într-un loc încuiat, secret ori privat. Este, de asemenea, sunetul şi senzația pe care pe care le observă un duşman când pătrund în mintea lui[1]. Dă-mi voie să-ți demonstrez!

Simțindu-mă insultat că paznicul porții trebuia să aducă în discuție cât de nimerit sau nu era numele pe care mi-l alesesem, am scuipat în cel mai aproape dintre cei o sută de ochi ai lui. Combinasem rapid în saliva mea două substanțe care provoacă instantaneu mâncărimi şi iritație. Simultan, mintea mea s-a strecurat în creierul lui.

Reacția paznicului porții a fost cumva extremă. Trebuie să fi avut o slabă toleranță la durere. A sărit înapoi atât de repede, încât majoritatea miilor sale de picioare s-au încurcat între ele; şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe-o parte în zăpadă, strivind un alt soldat nefericit.

Îți place senzația de infiltrare? Am întrebat, rostindu-mi cuvintele direct în capul lui.

Destul! Destul! A strigat creatura – deşi, dintre toate mințile conştiente din jurul nostru, a mea era singura care o auzea, gândurile ei tremurând în capul meu.

Îngăduie-mi drepturile mele! i-am poruncit eu. *Aprobă-mi intrarea în Valkarky şi o audiere*

---

[1] *Slither*, în limba engleză, înseamnă toate acestea: a luneca, a se furişa, a se strecura, a pătrunde, a se insinua (n.tr.).

înaintea Triumviratului şi atunci o să-ți uşurez durerea din ochi şi o să mă strecor imediat afară din creierul tău.

Da! Da! Ți-o aprob! a zis kashilowa.

Ținându-mă de cuvânt, m-am retras din capul lui. S-a rostogolit înapoi pe cele mai multe dintre picioarele sale şi a venit cu capul atât de aproape de mine, încât calul meu a început să tremure şi mai violent, iar Nessa a gemut de groază. Iute, am scuipat în cel mai apropiat ochi al creaturii pentru a doua oară. De data asta, saliva mea conținea antidotul iritației.

Totuşi a durat mult până a vorbit din nou şi, o clipă, m-am temut de trădare.

— Trebuie să te testez, ca să-ți verific cererile, a mârâit kashilowa.

Am încuviințat dând din cap şi a fost rândul meu să simt atingerea limbii sale lungi pe frunte. Putea să-şi dea seama, după gust, dacă mințeam sau nu. În cele din urmă, limba i s-a retras în gura cavernoasă.

— Tu *crezi* că spui adevărul. Dar minciunile pot fi uneori ascunse de magie. Cu toate acestea, cererile tale necesită investigații. Eşti de acord să te supui unor verificări amănunțite? A întrebat.

— Bucuros, am răspuns.

— Cu această condiție, permit intrarea în cetate şi o audiere pentru acest mag haizda! A strigat el şi cu asta, basta.

M-am aplecat şi am şoptit în urechea Nessei:

— N-a fost prea rău, nu-i aşa? I-am promis tatălui tău că voi avea grijă de voi şi, cu siguranță, îmi țin promisiunea!

Astfel ni s-a acordat permisiunea de a intra în Valkarky, iar duşmanii noştri nu mai puteau face nimic s-o împiedice. Cele două surori mai mici s-au pierdut acum complet cu firea, ba chiar şi curajoasa Nessa în mod clar făcea eforturi să se împace cu gândul că intra în frumoasa noastră cetate. Atunci, am suflat, pe rând, în fața fiecăreia, folosind *boska,* şi le-am făcut să cadă într-un foarte adânc somn.

Atât timp cât eram eu în viață, ele erau în siguranță. Atât timp cât aveam să le țin în camere separate, la domiciliul meu, şi să le însoțesc întotdeauna în public, în mod potrivit, legea avea să le protejeze.

Am intrat pe porți, cu capul sus, în vreme ce surorile au fost aduse înăuntru de slugile Kobalos, la porunca paznicului porții. Noi, magii haizda, rareori vizităm Valkarky, dar pentru cazul în care s-ar dovedi vreodată necesare, ne păstrăm locuințele aici, deopotrivă cu un mic număr de servitori care să ne primească. În mai puțin de o oră eram în siguranță în acel refugiu şi servit cu tot ce aveam nevoie, în timp ce surorile dormeau.

Ce fete norocoase erau, să aibă un asemenea stăpân binevoitor!

Mai întâi, am încercat s-o trezesc pe Nessa.

Deja îi sudasem în față ca să contracarez efectul

boska, dar ochii i-au rămas închişi cu încăpățânare. S-a dovedit foarte greu de trezit şi, câteva momente, m-am temut că, în graba mea de-a o face inconştientă, făcusem compoziția chimică prea puternică şi îi vătămasem.

CAPITOLUL 13
HAGGENBROOD

«NESSA»

— Trezeşte-te, micuță Nessa! Striga o voce.

Mi se părea că vine de la mare depărtare. Eram în brațele unui somn adânc şi plăcut şi nu voiam decât să fiu lăsată în pace. Apoi am fost zgâlțâită violent de umăr.

În clipa în care am deschis ochii, am fost cuprinsă de groaza extraordinară care urmează, de obicei, după un coşmar, când te întorci pe lumea asta. Numaidecât mi-am amintit ororile dinaintea porților cetății Valkarky şi cumplita senzație de sufocare când Slither mi-a suflat în față. Îmi pierdusem cunoştința, crezând că muream.

Dar nu asta mi-a făcut inima s-o ia la goană şi tot corpul să-mi tremure. Nici rânjetul de pe fața bestiei, când m-a zgâlțâit.

Ceea ce m-a făcut să mă retrag iute în cel mai îndepărtat colț al patului a fost creatura pe care am văzut-o în spatele său.

— N-ai de ce să te temi, mi-a spus Slither, cu

glasul lui dogit. Deocamdată, eşti chiar în siguranță. Acesta este refugiul pentru magii haizda care vizitează Valkarky.

Am tras de câteva ori aer în piept şi am izbutit să arăt peste umărul lui drept, la înspăimântătoarea chestie de pe perete. El şi-a întors capul şi apoi s-a strâmbat la mine în ceea ce credea el că era zâmbet.

Arăta ca un cap de om nemaipomenit de mare, cu şase picioare subțiri, cu multiple încheieturi, răsărind din locul în care ar fi trebuit să aibă urechile. Avea păr lung, dar fără ochi, fără nas. Nu mai era loc şi pentru ele. O gură ovală imensă îi ocupa cea mai mare parte a feței şi din ea ieşeau trei limbi lungi şi subțiri, acoperite cu țepi întorşi înăuntru. Părea să lingă pereții, scoțând un râcâit aspru, ritmic.

— Pentru că locuința asta este rareori folosită, pereții sunt supuşi proliferării mucegaiului. Ceea ce vezi este doar un inofensiv *sklutch,* unul dintre servitorii cei mai neînsemnați pe care îi folosim. El nu face decât să-şi vadă de îndatoririle zilnice, curățând pereții de ciuperci cu limbile lui şi absorbind fragmentele agățate. N-ai de ce să-ți fie frică, micuță Nessa. E doar un servitor sârguincios, dar, de vreme ce te tulbură, o să-l trimit de-aici imediat.

Cu aceste cuvinte, a bătut din palme, foarte tare. Hidoasa creatură s-a oprit brusc din curățat şi a ridicat două antene din frunte care, până atunci,

fuseseră ascunse sub părul său lung. Ele au zvâcnit şi s-au rotit lent într-un cerc.

Slither a mai bătut de trei ori din palme, iar monstrul imediat s-a dat jos de pe perete şi s-a retras printr-o crăpătură îngustă, de lângă podea.

— O creatură sklutch, cu părul său moale şi brun, cu picioarele negre şi subțiri şi cu limbile sale eficiente, este perfect alcătuită şi adaptată sarcinii sale, micuță Nessa. Pe mine mă uluieşte de fiecare dată cum aşa o făptură dodoloață e capabilă, fără a se folosi de magie, să se îndese într-o crăpătură atât de îngustă. Mă rog, cum te mai simți acum?

Dintr-odată, mi s-a făcut ruşine. Frica mea înăbuşise orice altceva şi uitasem cu totul de Bryony şi de Susan.

— Unde sunt surorile mele? Am întrebat, ridicându-mă în genunchi.

— Sunt chiar în siguranță, dar potrivit obiceiurilor Kobalos, fiecare purra trebuie ținută într-o odaie separată. Nu pot face altfel aici decât am făcut şi în kulad. De altfel, surorile tale încă mai dorm.

— În turnul ăla n-au fost în siguranță. De ce aici ar sta altfel lucrurile?

— Nicio teamă, Nessa. Aici eşti la Valkarky, o cetate guvernată prin legi pe care toată lumea le respectă. Kuladul acela era în stăpânirea unui Mare Mag corupt, cu niciun respect pentru proprietatea altuia. Te asigur că aici va fi altfel.

Am clătinat din cap, neîncrezătoare.

— Cât am dormit? Am întrebat.

— Câteva ore, cel mult. În timpul ăsta, am fost primit şi mi s-a ascultat depoziția şi am fost supus unu testări amănunțite, care a fost într-adevăr dureroasă. Totuşi a meritat – au ajuns rapid la o sentință.

Am simțit un val de speranță.

— Adică putem pleca din locul ăsta acum?

— Mi-ar plăcea să fie atât de simplu, Nessa. S-a dovedit că spusesem adevărul, iar Triumviratul se pregătea să mă absolve de toată culpa în lege, dar Frăției Shaiksa a făcut o obiecție formală; au prezentat o dovadă falsă imposibil de combătut. Au comunicat gândurile dinainte de moarte ale asasinului pe care l-am ucis. El m-a acuzat de furt, spunând că Nunc, Marele Mag, mă plătise bine pentru a intra în posesia ta şi a surorilor tale dolofane. Nu-l pot învinui pe asasinul mort că a mințit. S-ar putea foarte bine ca el să fi repetat doar informația care-i fusese dată de Nunc. Oricum, el nu mai e în viață, aşadar acum e cuvântul lui de mort, incorect, contra cuvântului meu de viu, cinstit.

Slither a făcut o pauză şi mi-am ținut răsuflarea, aşteptând ce avea să spună mai departe.

— Trebuie să-mi obțin dreptatea prin luptă. Sunt multe dispute legale, în fiecare an – o revendicare contrazisă a posesiei de purrai e doar una dintre categoriile de conflict civil. Marea

majoritate sunt judecate direct de Triumvirat, dar în cazurile dificile acuzatul trebuie să facă față unei astfel de ordalii. E scandalos că am fost pus într-o asemenea situație – trebuie să-mi exprim mânia. Acum mi s-a dat oportunitatea să fac aceasta public.

— Trebuie să lupți? Împotriva altui mag?

Am simțit că mi se strânge inima de frică. Dacă pierdea, ce avea să se întâmple cu noi?

— Nu, micuță Nessa. Mi-ar fi plăcut să fie aşa. Trebuie să mă confrunt cu *Haggenbrood.*

Nu-mi plăcea nici măcar cum suna denumirea.

— Asta ce mai e? Am întrebat. Vreo creatură la fel cu acelea care construiesc zidurile cetății? Sunt într-adevăr hidoase.

— Într-un fel, da, însă Haggenbrood a fost creată prin magie de către Marii Magi pentru duelurile judiciare ritualice; acesta e unicul lor scop în viață. E alcătuită din trei entități războinice, crescute din carnea unei purra. Cele trei împărtăşesc o minte comună şi sunt, din toate punctele de vedere, o singură creatură.

— Poți s-o înfrângi?

— Nimeni n-a reuşit vreodată înainte.

— Nu-i cinstit! Dacă eşti sigur că o să pierzi, cum poate fi „dreptate prin luptă”?

— Aşa merg lucrurile. Ordalia îți îngăduie o speranță mică şi e mai onorabilă decât să fii executat. Şi, bineînțeles, victoria nu e imposibilă – există întotdeauna un început pentru toate. Nu ne

putem permite să fim pesimişti, micuță Nessa.

— Dacă tu mori, noi vom fi sclave sau ne vor ucide şi pe noi? Am izbutit să întreb, deşi nu prea voiam să aud răspunsul. N-ai putea să-ți ții promisiunea față de tata şi să le trimiți pe surorile mele în siguranță mai înainte de luptă?

— Mi-ar fi plăcut să pot. Dar cine ar vrea să vă escorteze afară din cetate? Este cu neputință. Fără mine, nu aveți niciun statut aici, decât de sclave sau de hrană. Dacă mor, atunci o să muriți şi voi în arenă cu mine, sfâşiate de ghearele şi colții lui Haggenbrood. Trebuie să vă apăr împotriva creaturii sau să mor încercând. Vino, o să-ți arăt, ca să-ți poți pregăti mintea pentru ceea ce ne aşteaptă.

Eram atât de dezamăgită de situația în care ne aflam. Chiar dacă Slither mă dezgusta, depindeam de el ca să supraviețuiesc. Bestia a ieşit din cameră câteva momente, lăsându-mă cu gândurile mele sumbre, dar s-a întors ținând în mână un lanț lung şi un lacăt.

— Vino aici! A poruncit. Trebuie să-ți pun ăsta de gât.

— De ce? Am întrebat. N-o să încerc să fug. Unde aş putea să mă duc? După cum ai spus şi tu, fără protecția ta, aş fi ucisă pe loc!

— În Valkarky, o purra poate apărea în public, în prezența stăpânului ei, numai cu acest lanț în jurul gâtului. Fără lanț, ai putea fi luată de altcineva şi eu n-aş putea face nimic să împiedic

asta. Aşa e legea.

M-am încruntat la fiară, dar ştiam că n-am de ales şi trebuia să mă supun. El mi-a aşezat cu grijă lanțul rece de metal în jurul gâtului şi i-a prins capătul cu un lacăt, ca să-l fixeze. Apoi, ținând restul lanțului în mâna stângă, a smucit puțin de el, de parc-aş fi fost un animal, şi mi-a arătat uşa.

— Acum, purra, o să te duc la arenă! A declarat el.

M-a condus printr-o aparent nesfârşită serie de culoare întunecate. Majoritatea erau luminate de torțe pâlpâitoare, dar pe unele porțiuni zidurile însele păreau să radieze o lumină albă. Ceilalți Kobalos pe lângă care am trecut ne ignorau, de cele mai multe ori Uitându-se drept înainte. Însă când vreo rară privire curioasă se îndrepta spre noi, Slither invariabil trăgea de lanț, smucindu-mi capul violent înainte. În astfel de ocazii, un strigăt involuntar îmi scăpa de pe buze şi îmi dădeau lacrimile. Dar când eram din nou singuri pe culoar, bestia se întorcea şi-mi vorbea pe un ton reținut.

— Am fost blând, micuță Nessa, şi lanțul nu e strâns. Unii proprietari le fixează atât de strâns încât purra e întotdeauna roşie la față şi se chinuie să respire. O să ai nevoie de tot curajul tău în arenă!

S-a întors, a tras din nou de lanț şi ne-am continuat drumul. Cetatea era uriaşă, dar atât de întunecoasă încât parcă ne aflam sub pământ.

Chiar şi spațiile deschise spre care dădeau culoarele arătau ca nişte peşteri imense, dar pereții erau perfect netezi şi în mod evident construiți nu din piatră naturală.

La un moment dat am trecut pe lângă ceea ce mi s-a părut a fi o mare piață de alimente. Kobalos dădeau monede şi primeau ligheane de metal în schimb. Unele păreau să conțină rădăcini sau ciuperci, dar în altele forfoteau creaturi mici ca nişte viermi, pe care cumpărătorii şi le îndesau lacomi în gură. Abia îmi puteam stăpâni stomacul să nu mi se întoarcă pe dos la privelişte şi la duhoare.

Apoi erau şi nişte cazane mari. Privind mai îndeaproape, am văzut cu groază că erau pline cu sânge din care se ridica abur. Fiecare era înconjurat de o mulțime de Kobalos care se îmbulzeau să cufunde în cazane nişte căni de metal şi să bea cu atâta nesaț lichidul încât li se scurgea pe bărbii şi împroşca pământul.

Ce tip de ființe muriseră ca să umple cazanele acelea? Valkarky era un loc oribil, îngrozitor şi urât. Şi dacă ar fi fost să se întindă vreodată cât să acopere întreaga lume, cum se lăudase Slither, avea să creeze iadul pe pământ – fiecare fir de iarbă, fiecare copac, fiecare floare şi ființă din pajişti, înlocuite de această imensă monstruozitate.

Nu vedeam doar Kobalos. Existau şi alte creaturi care mă făceau să mă înfior de frică şi nici în

prezența lui Slither nu mă simțeam în siguranță. Majoritatea semănau cu nişte insecte, numai că şi cel mai mic exemplar era de mărimea unui câine ciobănesc, iar cel mai mare mi-ar fi putut smulge uşor capul dintr-o singură muşcătură. Speram că surorile mele dormeau mai departe în siguranță, în odăile lor.

Unele creaturi treceau grăbite pe deasupra, pe multe picioare, de parcă ar fi fost mesageri cu treburi urgente, în vreme ce altele zăboveau, probabil îndeplinind o funcție de curățenie asemănătoare servitorului din locuința lui Slither.

Însă mă nedumerea un lucru. Vedeam Kobalos şi vedeam sclave femei înlănțuite, dar de ce nu vedeam nicio femelă Kobalos? Fețele războinicilor Kobalos erau toate păroase şi animalice, cu fălci alungite şi colți ascuțiți. Oare femelele Kobalos semănau atât de mult cu masculii încât pur şi simplu nu le puteam eu deosebi?

Ne-am strecurat şi am tot cotit prin labirintul ăsta până când am ajuns la un şir de trepte late, strălucitor de albe. Patru caturi mai sus, am ajuns în sfârşit la o poartă imensă, cât să încapă şi o creatură de zece ori mai mare decât mine.

— Am ajuns, micuță Nessa. Aici e locul în care voi muri sau voi învinge! A zis Slither, trăgându-mă de lanț pe poartă.

M-am trezit stând pe o platformă triunghiulară, înconjurată de gradene cu bănci goale care se înălțau de jur-împrejur, închizându-ne complet.

— Arena e clădită din *skoya.* Whoskor o scuipă într-o grămăjoară, astfel încât poate fi modelată şi plămădită de numeroasele lor mâini cu nouă degete.

— E atât de albă! Am exclamat eu.

Mă orbea.

— Skoya poate avea multe culori, mi-a explicat Slither, dar există un motiv pentru care aceasta e albă, micuță Nessa. Face mai uşor de observat roşul-aprins al sângelui proaspăt vărsat, o culoare foarte atrăgătoare pentru semenii mei.

Locul ăsta era cu adevărat dezgustător. N-am răspuns, dar mi-am plimbat ochii în jur, în toate direcțiile, ca şi când aş fi vrut să iau seama la dispunerea arenei. Am văzut că exista un stâlp alb, ridicat în fiecare colț al arenei triunghiulare.

— Acelea pentru ce sunt? Am întrebat.

— Sunt cei trei stâlpi de care tu şi cele două surori ale tale veți fi legate. Numărul lor variază, iar arena e modelată din nou, pregătită pentru fiecare luptă. Dar e întotdeauna albă, ca să expună sângele învinşilor cu cel mai mare efect. Voi o să fiți legate acolo, iar Haggenbrood o să încerce să vă bea sângele şi apoi să vă mănânce. Eu o să fac tot ce-mi va sta în puteri să vă apăr pe toate.

Stomacul meu fremăta la imposibilitatea de a face ceva. Cum era această Haggenbrood? Eram convinsă că surorile mele şi cu mine aveam să murim aici.

— Ai văzut aia? M-a întrebat Slither, arătându-mi grilajul circular de jos, din mijlocul arenei triunghiulare.

Aveam o presimțire oribilă şi am început să tremur. Nici măcar nu voiam să mă uit la grilaj, darămite să mă apropii de el. Însă nu aveam de ales.

El s-a dus într-acolo, trăgându-mă după el. Dintr-odată am simțit un iz îngrețoşător şi mi-a fost frică să mă mai apropii. Când ne-am oprit, mi-am smucit înapoi gâtul în lanț, dureros. În loc să mă tragă din nou înainte, Slither a venit înapoi, să vadă care era problema mea.

— Ce te supără, micuță Nessa?

— Duhoarea asta îngrozitoare! Ce e? E de la ceva de-acolo? Şi am arătat cu un deget tremurător spre grilaj.

Slither şi-a plecat capul şi a adulmecat aerul.

— Da. Ceea ce simți e mirosul de Haggenbrood. Pe acolo va ieşi creatura. Vino mai aproape şi aruncă o privire, a zis el, ducându-se spre mijlocul arenei.

Încă o dată, lanțul s-a întins la maximum, căci eu mă opuneam. Dar, de data asta, Slither a tras cu putere şi, m-am împleticit, fără voie, după el, până ce ne-am apropiat de marginea gropii.

— Uită-te jos, prin grilaj, micuță Nessa, şi spune-mi ce vezi.

Grilajul avea ochiuri largi şi era alb, dar interiorul gropii era maroniu închis. Era căptuşită

cu ceva extrem de neplăcut. De aproape, putoarea era de nesuportat şi am încercat să mă dau înapoi.

— Haggenbrood secretă murdăria aceea maronie din cele trei corpuri ale sale, ca parte din procesul său digestiv. Asta este ceea ce cauzează duhoarea. Nu-ți fie frică. Dă-te mai aproape, ca să vezi cum trebuie.

M-am apropiat cu precauție de marginea gropii şi am privit în întunericul dinăuntru. Mă simțeam foarte neliniştită şi vulnerabilă, iar picioarele îmi tremurau. De ce voia Slither să stau atât de aproape? Grilajul părea mult prea subțire ca să suporte chiar şi greutatea mea. Mâna lui mi-a atins umărul şi, pentru o clipă de groază pură, am crezut că se pregătea să mă împingă în groapă.

— Se mişcă ceva acolo! Am strigat, tremurând de frică. Jos, în pofida întunericului, puteam vedea trei perechi de ochi lucind roşii, care se uitau la mine!

În clipa următoare ceva a sărit şi nişte degete lungi, acoperite cu solzi, ale unei mâini uriaşe s-au agățat de grilaj. Creatura a scos un urlet la noi, printre gratii, în mod clar înnebunită să-şi înfigă dinții în carnea mea. I-am zărit o clipă botul cu colții dezveliți, ochii roşii furioşi şi urechile ascuțite.

Asta era creatura cu care urma să ne confruntăm. Genunchii au început să-mi tremure mai violent, iar inima îmi bătea de spaimă, gata să-mi spargă pieptul. Ce şanse avea Slither

împotriva a trei astfel de bestii feroce? Eram ca şi morți.

Dar cel ce mă ținea în captivitate nu arăta nicio teamă şi, încruntându-se, a urcat pe grilaj şi s-a dus exact deasupra capului creaturii mârâitoare.

— Învață care ți-e locul! Eu calc pe pământ, iar tu aparții murdăriei! A răcnit el printre dinți, bătând tare din picior cu gheata peste degetele creaturii.

Cu un mârâit înfuriat, Haggenbrood şi-a dat drumul şi a căzut înapoi în groapă.

— Niciodată să nu arăți frică unor astfel de creaturi, micuță Nessa, m-a sfătuit el. Întotdeauna să fii îndrăzneață! Merită să le arăți exact cu cine vor avea de-a face în arenă!

— E atât de rapidă şi de sălbatică! Am clătinat eu din cap, dezolată. Ce speranță să ai împotriva a trei ca asta? O să fii singur. Sigur n-ar trebui să ai vreun ajutor?

— Oh, Nessa, trebuie să încerci să asculți mai cu luare-aminte la ce spun eu. E chiar mai rău de atât. După cum am explicat, Haggenbrood este *o* creatură. O singură minte controlează cele trei corpuri, trei *întrupări,* şi le poate coordona atacul la fel de uşor cum pot eu să-mi controlez fiecare dintre degetele mele în acelaşi timp.

Ca să demonstreze, şi-a coborât mâna păroasă şi a bătut cu trei degete un ritm rapid într-o parte a capului meu. M-a durut şi am scos un strigăt. Apoi el şi-a flexat iute aceleaşi trei degete,

făcându-şi nodurile degetelor să trosnească de mai multe ori. M-am înfiorat.

— Voi n-o să vă puteți mişca, legate de stâlpi, iar eu voi putea să fiu doar într-un loc odată. Cu toate că voi încerca, s-ar putea dovedi imposibil să vă apăr pe toate trei. O să fiu singur, bineînțeles, pentru că acestea sunt regulile. Numai purrai şi cu mine avem voie în arenă ca să ne înfruntăm cu Haggenbrood.

— Atunci nu-ți face griji pentru mine, i-am spus eu. Apără-le pe surorile mele.

Vorbisem fără să mă gândesc, dar nu voiam să-mi iau vorba înapoi. Deşi mi-era îngrozitor de frică de Haggenbrood, nu înduram gândul la ce le-ar fi putui face lui Bryony şi lui Susan.

— Asta e foarte nobil din partea ta, micuțo, dar depinde de cum îşi dispune Haggenbrood cele trei întrupări ale sale.

— N-ai putea să iei inițiativa şi să ataci primul? Am întrebat.

— Oare trebuie să explic din nou? Există nişte reguli, micuță Nessa, şi sunt obligat să le urmez. Regulile variază de la caz la caz, adaptate ca să se țină cont de numărul de purrai implicate. Însă aceasta este situația aici şi trebuie să ne supunem. Mai întâi, grilajul o să fie dat la o parte şi Haggenbrood o să se cațăre afară din groapă. Odată ce întrupările sale sunt pe poziție, se va da semnalul de începere. Eu nu pot decât să reacționez la atac, care poate fi îndreptat asupra

uneia dintre voi. Se poate, la fel de bine, să nu vă bage în seamă pe voi şi să se arunce într-un atac cu toate forțele asupra mea. În felul acesta, odată ce voi fi mort, Haggenbrood se poate hrăni pe îndelete cu tine şi cu surorile tale grăsuțe. De asemenea, dacă vă atacă pe voi primele şi două dintre voi mor, eu trebuie să depun armele şi să las creatura să mă ucidă. Acestea sunt regulile ordaliei.

Nu-mi puteam crede urechilor că discutam despre ceva atât de brutal.

— Ce arme ți se îngăduie?

— Oricâte săbii vreau eu.

— Atunci, taie-mi mie legăturile şi dă-mi o sabie. Dacă mă mişc, îi pot distrage atenția şi-ți creez o oarecare şansă. Trebuie să le protejăm pe surorile mele.

Din nou cuvintele îmi zburaseră de pe buze fără să mă gândesc înainte. Dar, gândindu-mă la ele, am înțeles că erau chiar înțelepte. Aş fi putut într-adevăr să le dau surorilor mele o şansă de a trăi şi, cu siguranță, era mai bine să mor cu un pumnal în mână decât neajutorată şi legată de un stâlp, nu?

Am citit uluire pe chipul bestiei. S-a încruntat şi părea să cântărească posibilitatea.

— Ar fi îngăduită una ca asta? Am insistat, rupând tăcerea care se lăsase între noi.

— Nu există nimic în regulament care să mă împiedice să te eliberez de legături, a recunoscut

el. Oferta ta e foarte generoasă. Însă, în vreme ce Haggenbrood e oprită de condiționarea ei de a nu părăsi arena, tu ai putea s-o faci. Şi tocmai în asta stă primejdia. Dacă ai face-o, ordalia ar fi imediat încheiată şi toate vieți le noastre ar fi pierdute. Cât de curajoasă eşti, micuță Nessa? Ai putea să rămâi pe loc când colții şi fălcile îți clămpănesc în față?

— Da, am răspuns imediat. Asta ne-ar putea da o şansă.

Dar oare aş fi putut? Oare aş fi fost îndeajuns de curajoasă cât să-i distrag atenția acestei teribile, înspăimântătoare Haggenbrood?

— Chiar dacă n-ai să fii făcută bucăți, Haggenbrood are nişte glande care secretă o otravă mortală. Şi, dacă numai vârful unei gheare îți zgârie pielea, rezultatul va fi *kirrhos,* ceea ce numim noi „moartea prin argăsire". E o moarte urâtă la vedere şi încă mai crâncen de suferit. Nu există niciun leac. Deci ți-ai putea *sili* micul tău trup omenesc să asculte de voința ta, micuță Nessa? Spaima te poate îndemna la nesupunere. Odată ce fugi din arenă, suntem morți cu toții. Un singur pas va fi de ajuns!

Am tras adânc aer în piept. Da, puteam s-o fac. În pofida dezgustului meu pentru Slither, situația ne făcuse aliați şi trebuia să îl ajut ca să le dau surorilor mele speranța de a rămâne în viață.

— Sunt sigură că n-o să fug. Vreau să le dau surorilor mele o şansă la viață.

Slither s-a uitat pătrunzător la mine.

— Eliberarea unui prizonier în timpul duelului judiciar este un fapt fără precedent, a zis el. S-ar putea să fie o surpriză absolută pentru toată lumea, inclusiv pentru Haggenbrood.

Apoi, fără alte cuvinte, a tras de lanț şi m-a dus înapoi prin Valkarky până la locuința sa.

CAPITOLUL 14
ZVONURI ȘI VEȘTI

Folosind o piatră de şlefuit, am început să ascut temeinic săbiile pe care plănuiam să le folosesc în arenă. Alesesem două pumnale lungi – laolaltă cu sabia bătrânului Rowler, care devenise rapid arma mea preferată.

În timp ce lucram, Nessa mă privea foarte atentă. Chibzuisem la propunerea ei surprinzătoare. Era, fără îndoială, curajoasă – mult mai curajoasă decât oricare altă purra pe care o întâlnisem vreodată, însă exista un risc grozav s-o las să stea nelegată în arenă. Dacă fugea, aş fi plătit cu viața. Simțeam că voia să spună ceva important pentru ea şi, într-adevăr, curând s-a dovedit că ghicisem.

— Aş vrea să-ți cer o favoare, a zis, în cele din urmă.

— Vorbeşte şi o să te ascult, am răspuns, concentrat mai mult la ceea ce făceam, dar pregătit s-o aud.

— Ar putea surorile mele să fie legate de stâlpi

fără să fie trezite? A întrebat ea. Mi-ar plăcea să le scutesc de groaza arenei.

— Asta e cu neputință, micuță Nessa. Nu ar fi îngăduit – i-ar lipsi pe cei care vor asista la ordalie de plăcerea de a le auzi țipând. Şi e mai plăcut să priveşti pe cineva conştient cum sângerează şi moare. Adormite, nu ar oferi nicio distracție.

Când eram tânăr, vizitasem odată cetatea în timpul unui duel judiciar. Se terminase foarte repede, dar, în ciuda acestui fapt, îmi plăcuse modul în care Haggenbrood executase victimele şi cum țâşnise sângele lor, desenând încântătoare flori pe albul arenei. Însă apoi, după ce mi-am îmbrățişat vocația, în rarele mele vizite aici, nici măcar nu m-am gândit să mai asist la vreo altă ordalie.

Îmi era bine singur, lucrând la haizda mea, şi preferam să fiu departe de larma evenimentelor de felul acesta. Nu mă mai simțeam bine să fiu aproape de atâția semeni de-ai mei la un loc.

— Distracție?! Cum poți folosi un astfel de cuvânt, când viețile abia înmugurite ale surorilor mele ar putea fi pierdute? Ce soi de creaturi sunteți voi?

— Aşa stau lucrurile, micuță Nessa. Suntem foarte deosebiți de oameni. Acesta e felul de a fi al semenilor mei şi eu sunt legat de tradițiile şi de regulile Kobalos. Prin urmare, nu pot face nimic să vă cruț, pe tine şi pe delicioasele tale surori, de inevitabilele spaime şi suferințe care vă aşteaptă.

Nu înceta să mă uimească faptul că Nessa era gata să se sacrifice pentru a-şi ajuta surorile. Bineînțeles, ca ea să se ridice şi să înfrunte chiar şi una dintre întrupările Haggenbrood astfel, chiar şi cu un pumnal în mâna ei micuță, nu putea avea decât un singur rezultat. Avea să moară înainte de a şti ce s-a întâmplat. Dar consideram că o astfel de temeritate merita o răsplată.

Ce şi-ar fi dorit cel mai mult acum? M-am întrebat. Într-o secundă, am aflat răspunsul. Pe scurt, aveam să suspend detenția solitară a celor trei purrai.

— Ți-ar plăcea să le trezesc pe surorile tale acum, ca să puteți sta un timp împreună? Căci s-ar putea să fie ultima voastră ocazie să stați de vorbă între voi? I-am oferit eu ocazia – foarte generos, am crezut.

— Da, te rog, mi-ar plăcea mult, a spus Nessa solemn. Cât mai e până la ordalie?

— Aproape o zi întreagă, aşa că bucurați-vă şi folosiți-vă de tot timpul care v-a mai rămas. O să le aduc pe surorile tale grăsuțe aici şi o să vă las singure, să vorbiți numai între voi, o vreme.

Prin urmare, ținându-mi promisiunea, le-am reunit pe cele trei surori. Bineînțeles, nu le-am acordat şi intimitate, pentru că eram foarte curios să aud ce aveau să-şi spună una alteia, aşadar m-am făcut foarte mic şi m-am strecurat în odaie folosindu-mă de o gaură de scurgere din podea drept cale de acces.

— Aş vrea să am haine curate şi o panglică albastră să-mi prind părul, a zis Susan, plângăreț.

— Sunt sigură că o să ai tot ce îți dorești odată ce vei fi în siguranță, în Pwodente, a răspuns Nessa. Orice se va întâmpla, o să supraviețuim. Trebuie să credeți în asta.

— Îmi pare rău, a zis Susan, clătinând din cap şi cu lacrimile şiroind pe obraji. O să încerc, dar eu nu sunt la fel de curajoasă ca tine, Nessa. O să încerc să fiu cât pot. Pe cuvânt.

Nu mi s-a părut că ar merita să mai stau – surorile n-aveau ceva prea interesant să-şi spună. Nessa încerca să rămână calmă, dar, după ce Susan o lăudase că era curajoasă, de fiecare dată când încerca să vorbească, buza de jos începea să-i tremure de parcă ar fi avut o viață aparte, numai a ei. Când în sfârşit a reuşit să scoată câteva propoziții, toate cele trei surori au izbucnit în plâns şi şi-au petrecut restul timpului aşa, plângând şi îmbrățişându-se strâns una pe alta. Totul era foarte inutil.

Şi mie îmi părea rău că trebuia să mor. Acum aş fi putut atinge potențialul meu deplin. Aş fi avut nevoie de cel puțin încă un secol ca să studiez înainte de a-mi desăvârşi măiestria în magie haizda şi de a-mi îmbunătăți abilitățile de luptă până la nivelul optim. De asemenea, aş fi fost încântat să aflu că am învins amenințarea primejdioasă de skaiium, evitând slăbiciunea care îi afectează pe unii din ordinul nostru. Acum nu

aveam să mai ştiu rezultatul. Cu toate acestea, am hotărât să-mi folosesc cât mai bine ceea ce ar fi putut fi ultima zi a vieții mele pe această lume, aşa că m-am retras în camera mea personală şi am pocnit de trei ori din degete, pentru a-l invoca pe Hom, un tip de homunculus, care este probabil cel mai interesant servitor introdus în Valkarky de magii haizda. Este un culegător de veşti şi zvonuri, iar multiplele sale forme sunt special prevăzute pentru această misiune.

Un Hom în formă de şobolan este foarte eficient în canalele de scurgere, făcând posibilă ascultarea conversațiilor din tot oraşul prin urechile sale adaptate special; când se scufundă, îşi poate concentra auzul asupra unei singure conversații, în pofida numeroaselor podele şi ziduri skoya care-l despart de cei iscodiți.

O altă formă a sa dispune de aripi puternice şi se poate ridica în zbor deasupra cetății, cât să-i vadă toate acoperişurile, observând astfel cine se apropie şi cine pleacă din Valkarky.

Ipostaza care dă raportul ia înfățişarea unei siluete foarte mici, destul de asemănătoare ființei omeneşti masculine. Bineînțeles, este acoperit cu blană lungă şi brună, ca să-i țină de cald, şi întotdeauna trăieşte pe lângă locuințele noastre haizda, în timp ce restul corpurilor sale harnice cutreieră pe afară, până departe. Odată ce s-a strecurat şi a ieşit din gaura de scurgere, Homul s-a urcat pe scaunul din fața jilțului meu.

— Raportează despre progresele tuturor celorlalți magi haizda! I-am poruncit eu.

Niciodată, în decursul vizitelor mele în Valkarky, nu întâlnisem vreun alt mag haizda locuind aici.

Într-adevăr, trecuseră mulți ani de când îl întâlnisem pe ultimul, pe când călătoream pe la marginea teritoriului ființelor omeneşti, departe, spre sud-est. Cu ace la petrecusem câteva ore, schimbând mai mult decât amabilități şi glume – suntem, din fire, foarte secretoşi. Dar fiecare mag haizda îi raportează Homului înainte de a părăsi oraşul, iar această informație era acum la dispoziția mea.

— În afară de tine, unsprezece alții au vizitat şi au raportat aici, în ultimii treizeci de ani, a zis Hom. Fără îndoială c-o să fii interesat să afli că, în urmă cu optsprezece luni, Rasptail a făcut ceea ce el credea că s-ar putea să fi fost ultima sa vizită aici. Acum are aproape opt sute de ani şi se teme că puterile sale şi-au început lungul lor declin. Odată ce va fi sigur de asta, se gândeşte să-şi pună capăt vieții.

Hom avea dreptate presupunând că aş fi fost interesat de veştile despre Rasptail. La urma urmelor, el fusese haizda care mă pregătise în timpul noviciatului meu, în perioada de treizeci de ani cu care începe profesia noastră. După aceea, un haizda trebuie să studieze şi să se perfecționeze singur. Rasptail fusese un magistru aspru, dar drept, şi am fost întristat să aud că puterile îl

părăseau. Era în obiceiul haizda să-şi ia viața, ajunşi în acel punct. Noi alegem moartea, decât un declin îndelungat.

După aceea mi-a raportat despre ultimele situații cunoscute ale celorlalți zece magi. Când a sfârşit, mă plictisisem de subiect şi am cerut informații despre Valkarky şi locuitorii săi.

— Ce ți-ar plăcea să afli mai întâi, stăpâne – veştile sau zvonurile? A întrebat Hom, cu vocea lui subțirică, pițigăiată.

Veştile, de regulă, sunt predictibile – variațiuni pe tema evenimentelor care s-au repetat în cetatea noastră de-a lungul a multor secole. De exemplu, există viteza cu care se extinde Valkarky; în unii ani, creşterea e mai înceată, şi aceasta întotdeauna constituie o cauză de nelinişte pentru cei care-şi fac griji pentru lucruri dintr-acestea. Apoi există statisticile despre execuția prizonierilor – de regulă, criminali. Majoritatea acestora mi se par foarte plictisitoare.

Cu toate acestea, îmi place bârfa; uneori are temei, de fapt.

— Spune-mi cele mai interesante zvonuri, i-am cerut eu, observând că Hom arăta mai degrabă prăpădit, cu blana încâlcită şi înspicată cu fire sure.

Îmbătrânea şi, curând, avea să fie înlocuit.

— Lucrul despre care se vorbeşte cel mai mult, stăpâne, este că o mare piatră-de-stea a căzut pe pământ, nu departe de oraş. Cum s-a încins, când

a trecut prin aer, a căpătat o culoare stacojie foarte interesantă, sugerând că ar fi compusă din minereul perfect pentru construirea săbiilor. Mulți s-au dus s-o caute.

Piatra-de-stea era foarte prețioasă, dar s-o cauți însemna foarte probabil să alergi după potcoave de cai morți. Probabil se mistuise arzând înainte de im pact – sau poate că se înşelaseră asupra culorii. Obiecte din acestea, cu spectacolul lor impresionant de lumină, erau deseori văzute, dar rareori găsite. Era posibil să fi fost aceeaşi pe care o zărisem eu, spre nord. Dar, dacă despre aceea era vorba, eu nu văzusem nici urmă de stacojiu.

— Altceva? Am întrebat.

— Se zvoneşte că o purra singuratică se afla în zona unde a căzut piatra. A fost luată prizonieră, dar cu mari pierderi pentru Oussa. Ei au spus că s-a opus şi că pe puțin patru dintre ei au murit.

Ei, asta era într-adevăr interesant, dar improbabil. Oussa era corpul de gardă care răspundea direct de ordinele Triumviratului – trei dintre cei mai puternici Mari Magi ai cetății. Ca o ființă umană să ucidă patru din garda lor de elită era chiar mai de necrezut decât isprava mea cu uciderea unui asasin Shaiksa. Şi, la urma urmelor, eu sunt un mag haizda, nu o femeie singură.

Deodată, am simțit o arzătoare curiozitate.

— Mi-ar plăcea să-i văd leşul, am zis eu. Au spus şi unde poate fi găsit?

— Au spus că a fost prinsă vie şi este închisă într-una dintre cele mai păzite temnițe Oussa.

— Prinsă de vie?! Am exclamat.

Asta era şi mai de necrezut.

— Investighează mai în amănunt, i-am poruncit. Vino să-mi raportezi de îndată ce afli ceva. Vreau să ştiu unde este ținută purra.

Hom s-a furişat înapoi prin gaura de scurgere, în timp ce eu m-am pregătit pentru lupta mea cu Haggenbrood. Am început cu exercițiile mintale în care vizualizam paşii care conduceau la victorie. Mai întâi m-am imaginat în arenă; apoi, cu ochii minții, am privit cum Haggenbrood îşi scotea cele trei urâte întrupări din groapă. Treptat, mi-am reglat respirația, făcând imaginea mai clară, dar nu sfârşisem decât secvența preliminară, intrând în primul nivel de concentrare, când Hom s-a întors şi şi-a ocupat din nou locul pe scaunul din fața mea.

— Vorbeşte! Am poruncit. Ce ai aflat?

— Acum pot trece ambele rapoarte de la „zvonuri” la „veşti”. Piatra-de-stea a fost găsită de Oussa şi adusă în oraş odată cu purra. Nu se ştie unde se află acum piatra, dar purra este închisă în districtul Yaksa Central, nivelul al treisprezecelea, celula patruzeci şi doi.

Aceasta era închisoarea cel mai bine păzită din cetate, iar celula patruzeci şi doi era de regulă rezervată numai pentru cei mai periculoşi şi mai ingenioşi deținuți. Cum fusese posibil ca o simplă

purra să merite o asemenea cinste?

Am simțit imediat nevoia s-o văd cu ochii mei. Aveam mai mult timp decât necesar ca să-mi închei pregătirile pentru bătălie, aşa că asta se putea dovedi o distracție interesantă. Dându-i repede drumul să plece Homului, am pornit fără zăbavă spre districtul Yaksa Central.

Având o datorie de onoare să particip la duelul judiciar, nu-mi erau restricționate drumurile prin oraş. Totuşi, odată ce am ajuns la zona aflată sub pază, era probabil să fiu luat la întrebări şi chiar arestat, dacă nesocoteam avertismentele de a nu mă apropia.

Prin urmare, m-am făcut cât mai mic posibil şi am folosit o magie destul de puternică pentru a mă ascunde de majoritatea celor din jur. Numai magii foarte puternici şi asasinii ar mai fi putut să mă vadă acum. Ochii gărzilor nu puteau pătrunde obişnuitele trucuri de camuflaj ale magilor cetății, iar eu eram un haizda şi, din fericire, metodele noastre erau în mare măsură necunoscute.

Am început să cobor, nivel după nivel. La început, culoarele şi sălile erau înțesate de Kobalos. Am trecut tacticos prin halele comerciale multicolore, unde negustorii bogați îşi etalau mărfurile pentru muşteriii şi mai bogați, în vreme ce restul puteau doar căsca gura şi visa. După acestea, trei niveluri mai jos, urmau dughenele cu mâncare, unde vânzătorii ambulanți găteau sânge, oase şi măruntaie pe focuri deschise,

umplând aerul cu mirosuri înțepătoare.

Locul meu preferat de aici îl constituiau cazanele cu sânge, unde, pentru doi valeroni, puteai să bei cât voiai. Mi-am întins limba până când am putut lipăi partea cea mai vâscoasă şi mai groasă a savurosului lichid, apoi, cu burta plină până la refuz, mi-am continuat coborârea.

După o vreme, am lăsat mulțimile de Kobalos mult în urmă, întâlnind doar când şi când un corp de gardă; camuflat cum eram, am putut să trec de ei cu uşurință. Când am ajuns la nivelul al doisprezecelea, singurele lucruri care mai mişcau erau whoskor sau alte entități similare. La un moment dat am zărit o creatură ca un vierme uriaş, care m-a privit lung din gura unui tunel întunecat, cu unicul său ochi gigantic şi înceţoşat. Nu ştiam numele acesteia. Era nouă şi pentru mine, fără îndoială prăsită ca rezultat al vreunei magii noi puse la punct de Marii Magi. Ceea ce m-a nelinişţit pe moment a fost faptul că mă putea vedea, în pofida camuflajului meu. Dar a lunecat înapoi în tunelul său şi nu mi-a mai dat vreo atenție în drumul meu spre nivelul de mai jos.

Mi-a luat aproape o oră ca să pătrund la nivelul al treisprezecelea. După care, în mai puțin de cinci minute, stăteam în fața celulei patruzeci şi doi. Flăcările torțelor pâlpâiau pe zidurile culoarului umed, care nu mai erau construite din skoya – temnițele acestea fuseseră cioplite din roca de bază, mult sub cetate. Am auzit gemete de jur-

împrejur şi, ocazional, câte un țipăt sfâşia aerul, făcându-mi gura să se umple de salivă. Apoi cineva a început să implore:

— Nu! Nu! Striga vocea, plângăreț. Nu mă mai chinui! E prea mult! Mărturisesc! Mărturisesc! Eu am făcut toate lucrurile de care mă acuzați. Dar, vă rog, încetați. Aş vrea să…

Vocea a devenit un strigăt de agonie, ceea ce însemna că tortura a continuat şi, fără îndoială, s-a intensificat. Asta mi-a plăcut, dar trebuie să vă spun că eu n-aş putea niciodată să-i torturez pe cei slabi. Prefer de mii de ori să provoc suferință în luptă, să-mi pun la încercare puterile împotriva cuiva care arată curaj şi caracter.

Aceste sunete încântătoare veneau din celulele în care erau închişi duşmanii cetății Valkarky. Ei erau torturați şi o meritau. Era aşa o plăcere să le auzi strigătele de durere. Dar din celula patruzeci şi doi nu se auzea niciun sunet. Oare purra murise? Fără îndoială că fusese prea slabă ca să reziste torturilor ingenioase aplicate.

M-am strecurat pe sub uşă şi am găsit că lucrurile stăteau chiar diferit de cum mă aşteptasem. Numaidecât am ştiut că prizoniera era cât se poate de vie. Nu numai atât – în ciuda camuflajului meu magic, ea mă putea vedea. S-a uitat atât de fix în jos, la mine, că nu încăpea nicio îndoială în această privință. Era, de asemenea, clar că mă considera cu nimic mai presus de vreo insectă pe care avea s-o strivească sub călcâi.

Bineînțeles, nu era capabilă să facă asta, pentru că era țintuită de zid cu piroane din aliaj de argint. Câte unul îi străpungea fiecare încheietură a mâinii şi fiecare picior. În plus, un lanț de argint era înfăşurat în jurul gâtului ei, strâns bine şi fixat de un cârlig mare din tava nul temniței. Asta ca să nu mai spun de faptul că buzele ei erau cusute cu fir de argint, ca să nu poată vorbi. Am simțit că suferea o considerabilă durere şi era de mirare că nu scotea niciun geamăt.

Nu era îmbrăcată cu fustă – veşmântul obişnuit pentru purrai atât din cetate, cât şi din afara ei. Îmbrăcămintea ei era împărțită în două şi legată strâns de fiecare coapsă. În partea de sus avea o bluză scurtă, ca fenie, prinsă în talie.

Mi-am modificat statura, crescând cât să ne putem privi față în față, şi am hotărât că aveam nevoie să stau de vorbă cu această purra. Fără îndoială că îi cususeră buzele cu un motiv şi exista un oarecare risc dacă i le descoseam, dar eram curios să ştiu mai multe. Am scos un pumnal şi, cu vârful său ascuțit, i-am tăiat cu foarte mare grijă firul de argint. Apoi i l-am sos dintr-o singură mişcare, încât buzele ei umflate s-au deschis imediat.

Ce am văzut în gura ei m-a surprins. Dinții îi fuseseră piliți până deveniseră ascuțiți ca acele.

— Cine eşti tu? Am întrebat.

Ea mi-a zâmbit, atunci. Nu era zâmbetul unui prizonier înlănțuit. Era o expresie care i-ar fi putut

fulgera pe față dacă rolurile noastre ar fi fost inversate.

— Aşteptam să mă vizitezi, a zis ea, ignorându-mi întrebarea. De ce ți-a luat atât?

— Mă aşteptai? Am repetat eu. Cum aşa?

Expresia ei a devenit severă şi imperioasă – total nepotrivită pentru o purra.

— Te-am chemat să vii la mine acum două ore, micule mag, a zis ea.

Ce nebunie mai era şi asta? Pentru o clipă, am rămas fără replică.

Apoi ea a zâmbit foarte larg, arătându-şi toți dinții ascuțiți.

— Eu sunt Grimalkin, a zis.

CAPITOLUL 15
GRIMALKIN

M-am uitat la ea uluit.

— Ți-ai rostit numele de parcă ar fi trebuit să-l cunosc. N-am auzit niciodată de vreo purra pe nume Grimalkin. Pretinzi că m-ai „chemat”? Ce-i aiureala asta? Am întrebat.

— E adevărul, a zis ea. Odată ce am descoperit tot ce era de ştiut despre tine, te-am invocat, folosind o vrajă de constrângere. Uite colo instrumentul coruperii tale!

Cu o uşoară ridicare din sprâncene, mi-a indicat colțul îndepărtat al celulei. Acolo zăcea una dintre întrupările-şobolan ale Homului. Ochii îi erau

închişi, iar coada subțire îi zvâcnea de parcă ar fi fost în toiul unei crize de apoplexie.

— Chiar şi cu buzele legate, a fost uşor să câştig controlul asupra unei creaturi atât de fraiere. Când a venit să mă caute, i-am absorbit din întruparea băgăreață toată cunoaşterea de care aveam nevoie. Apoi a fost foarte uşor să te aduc aici. Ştiu totul despre tine, magule. Ştiu în ce încurcătură te afli. Şi sunt pregătită să te ajut, dar am nevoie de trei lucruri în schimb.

— Tu să mă ajuți pe mine? Nu eşti în măsură să ajuți pe nimeni! Şi, curând, ai să fii moartă. Patru membri Oussa şi-au pierdut viețile în încercarea de a te aduce în arest legal. Condamnarea ta la moarte este probabil deja semnată. Fără îndoială că îți vor amâna execuția doar pentru a-ți prelungi durerea şi a afla tot ce pot despre tine.

— N-a fost nimic legal în capturarea mea, mi-a replicat purra. Au furat de la mine o bucată de minereu de stea care era în posesia mea. Mi-au mai confiscat, de asemenea, şi alte lucruri, mai importante. Pe acestea trebuie să mi le înapoiezi tu, pentru a primi ajutorul meu.

Aşadar, purra găsise piatra-de-stea. „Cine găseşte păstrează!” era legea în astfel de cazuri, dar Oussa n-ar fi acceptat ca o ființă omenească singuratică, mai cu seamă o purra care se afla atât de aproape de Valkarky, să aibă vreun drept. O piatră-de-stea era rară, foarte prețioasă şi mult căutată. O armă dintr-un astfel de minereu putea

fi făurită numai de cel mai iscusit dintre fierari, dar, lucrată cum se cuvine, rezultatul era o sabie care nu se tocea niciodată şi nu se putea rupe. Chiar dacă piatra-de-stea n-ar fi fost la mijloc, această purra ar fi fost arestată pe loc şi fie mâncată, fie luată în sclavie. Faptul că opusese rezistență însemna moarte sigură.

După drept, ar fi trebuit s-o las în plata ei, dar eram cuprins de o copleşitoare curiozitate şi voiam să aflu mai multe. Eram de asemenea, impresionat de cutezanța ei şi de abilitatea în luptă, de vreme ce ucisese patru Oussa.

— Dacă ai fi liberă, cum m-ai putea ajuta? Am întrebat.

— Te aşteaptă lupta într-o ordalie împotriva unei creaturi pe care voi o numiți Haggenbrood. N-a fost niciodată învinsă, aşa că istoria spune că o să pierzi lupta şi o să mori…

Mi-am ridicat o mână să protestez, dar ea a continuat să vorbească, un pic mai grăbită ca înainte.

— Nu încerca să tăgăduieşti. Ştiu totul despre tine – informația din mintea micului tău spion. Cunosc situația şi m-am gândit la ce e de făcut. Aş putea să îi iau locul uneia dintre cele trei fete legate de stâlpi în arenă – celei numite Nessa, care e cea mai apropiată de mine ca mărime; am imaginea ei în minte, mulțumită iscoadei tale. Dezleagă-mă în arenă şi dă-mi o sabie, cum intenționai să faci pentru ea. O să lupt alături de

tine; drept urmare, Haggenbrood o să moară şi ție ți se va permite să părăseşti oraşul cu cele trei fete.

— Asta-i o prostie, i-am spus eu, înfricoşat de modul cum intrase în mintea mea. Nu ştiu de ce îmi pierd timpul stând de vorbă cu tine. Chiar dacă te-aş putea elibera din celula asta, nu crezi că înlocuirea micuței Nessa o să fie observată?

Purra a zâmbit şi întreg corpul ei a părut să pâlpâie şi apoi m-a luat o clipă cu amețeală. Şi acolo, înaintea ochilor mei, cu piroanele de argint în mâinile şi picioarele ei, cu lanțul de argint înfăşurat de gâtul ei, stătea Nessa.

— Acum crezi? A întrebat ea, vorbind cu vocea micuței Nessa, cu exact aceleaşi intonație şi timbru.

Imediat am folosit magia ca să încerc să verific iluzia, dar în zadar. Imaginea Nessei nici măcar n-a tremurat.

— Cum faci asta? Am întrebat eu. N-ai văzut-o pe Nessa şi nici n-ai auzit-o vorbind?

— Nu sunt doar cuvinte înăuntrul unui cap! Mi-a răspuns vrăjitoarea. Există şi imagini, şi sunete – am luat tot ce aveam nevoie din capul micului tău spion. Restul l-am luat din mintea ta, în timp ce vorbeam cu tine!

Mâniat de aceasta, am încercat să mă strecor în mintea ei. Voiam să-i provoc durere – doar atât cât s-o fac să țipe. Dar n-am putut. Era un soi de barieră – una pe care nu puteam s-o străpung. Era puternică.

— Cred că ai putea, într-adevăr, să intri în arenă cu înfățişarea aceasta şi să păcăleşti spectatorii – chiar şi pe Marii Magi, am recunoscut eu, înciudat. Dar ce te face să crezi că, dacă lupți alături de mine, victoria noastră va fi sigură?

— Eu sunt Grimalkin, asasina clanului Malkin. Sunt o vrăjitoare care poate folosi o magie puternică; mai mult de atât, sunt pricepută la tehnicile de luptă. Aş putea să-l învinge pe Haggenbrood şi singură, dacă ar fi nevoie.

Aş fi râs la aroganța ei, dar n-am făcut-o. Nu auzisem niciodată de clanul Malkin, nici de vreo vrăjitoare asasină, dar această purra radia o extraordinară încredere şi siguranță. Ea credea cu adevărat că putea s-o facă. Şi nu ucisese deja patru dintre luptătorii de elită ai gărzii?

— Problema cea mare va fi să te scot de aici şi să te duc în locuința mea înainte de ordalie, i-am explicat eu. Temnițele acestea sunt foarte bine păzite. Eu am izbutit să ajung la nivelul ăsta pentru că mă pot face foarte mic, aşa cum ai văzut deja. Mă pot strecura printr-o crăpătură sau pe sub o uşă. Tu poți face asta?

Ea a clătinat din cap şi tot corpul i-a pâlpâit. Încă o dată mă uitam la purra cea cu dinții ascuțiți.

— Pot crea o iluzie, dar îmi lipseşte abilitatea de a-mi schimba mărimea corpului. Dacă îmi slăbeşti strânsoarea lanțului de argint din jurul gâtului meu, mă ocup eu de restul. Dar tot am nevoie de

trei lucruri de la tine, în schimb.

— Numeşte-le.

— Întâi de toate, îmi vreau armele înapoi. Sunt zece pumnale şi o pereche de foarfeci speciale. De asemenea, am nevoie de curelele şi tecile lor. În al doilea rând, cer bucata de minereu de stea care mi-a fost luată.

— O să fie destul de dificil să şterpelesc armele şi să ți le aduc, dar să iau piatra-de-stea va fi cu neputință. Este foarte valoroasă şi probabil este acum sub pază strictă.

Mai mult ca sigur fusese depusă în Camera Prăzilor, cea mai sigură vistierie din oraş.

— O vreau. E a mea!

— O purra n-are niciun drept de posesiune. Încetează cu cererea asta prostească şi mulțumeşte-te cu armele tale.

— Magule, a zis ea, batjocoritor, tot o chestiune de posesiune te-a adus şi pe tine în situația extrem de dificilă în care te afli acum. De la servitorul tău am aflat cum i-ai ucis pe Marele Mag şi pe asasinul Shaiksa pentru a-ți recupera cele trei fete care-ți aparțin. Ştiu că eşti un războinic formidabil şi de aceea îți ofer respectul pe care li-l refuz celorlalți. Dar noi doi venim din rase şi culturi diferite. În Pendle, unde locuiesc eu, nu există sclavie, nici stăpâni de oameni, iar o femeie poate deține proprietăți. Aşadar, privim lucrurile din perspective diferite. Acceptă drepturile mele şi o să le accept şi eu pe ale tale. Iar acum am ajuns la al

treilea lucru pe care trebuie să mi-l aduci. Este un sac mare de piele care conține ceva foarte primejdios. Dintre cele trei lucruri pe care le vreau înapoi, acesta este cel mai important.

— Atunci trebuie să-mi spui exact ce conține.

— Ar fi mai bine pentru tine să nu ştii, dar pot vedea în mintea ta, magule, şi ştiu că principalul tău cusur e curiozitatea. De aceasta m-am folosit în vraja de constrângere, ca să te aduc aici. Dacă tac, o să te amesteci oricum. Sacul conține capul Necuratului, cea mai puternică dintre toate entitățile ce sălăşluiesc în întuneric.

Cuvintele ei m-au nedumerit. Nu auzisem niciodată de ceva numit „Necuratul". Nici nu înțelegeam ce voia să spună prin „întuneric". Dincolo de lumea asta erau tărâmurile spiritelor, ca Askana, împărăția zeilor noştri – dar cât priveşte unde se duceau sufletele Kobalos şi cele omeneşti după moarte, asta nu ne mai era nouă cunoscut. O luau în sus sau în jos, dar niciunul nu se întorsese ca să-şi povestească experiența – deşi cei mai mulți suspectau că era mai bine dacă o luau în sus decât în jos.

— Ce este „întunericul"? Am întrebat.

— Este locuința demonilor şi a zeilor – şi a celor ce-i slujesc – după moarte. Este locul unde ne întoarcem noi, vrăjitoarele.

— În sac e capul unui zeu? Am întrebat.

— Da, ar putea fi descris ca zeu. Sunt o mulțime de Vechi Zei şi, întreg, acesta este mai puternic

decât toți ceilalți la un loc. Restul corpului său este legat departe, astfel încât să rămână separat de cap – pentru ca slujitorii lui să nu izbutească să-l refacă. Răzbunarea lui ar fi cumplită.

— Eu nu ştiu nimic despre zeii voştri, i-am spus eu. Noi avem o mulțime. Preferatul meu personal este Cougis, zeul cu cap de câine, dar mulți dintre semenii mei îl venerează pe Olkie, zeul fierarilor Kobalos, care are patru brațe de fier şi dinți de bronz. Totuşi cel mai mare dintre zeii noştri se numeşte Talkus, care înseamnă Zeul Care Va Să Fie. Nu s-a născut încă, dar noi aşteptăm cu nerăbdare să îşi facă apariția pe pământ.

Purra numită Grimalkin mi-a zâmbit, arătându-şi dinții ascuțiți.

— Semenii tăi au adevărurile lor, iar semenii mei, pe ale noastre. Suntem foarte diferiți în credințele noastre, mi-a spus ea. O să-ți respect credința şi, în schimb, îți cer să mi-o respecți şi tu pe a mea. Capul din sac *trebuie* să ajungă înapoi la mine. Acesta este cel mai important lucru dintre toate. O să fie extrem de periculos să-l cari. Dacă vrei să rămâi în viață, va trebui să-ți înăbuşi curiozitatea.

— Mai întâi trebuie să aflu unde e, am zis eu, arătând apoi spre şobolanul cu spasme. Eliberează-l din magia ta, ca să poată găsi sacul şi celelalte obiecte pe care le ceri.

Purra a dat din cap, iar Hom dintr-odată s-a oprit din convulsii şi s-a întors pe picioarele sale

mici de şobolan, zvâcnind din mustăți. L-am instruit rapid:

— Am nevoie să ştiu precis unde se află mai multe obiecte luate de la această purra de către Oussa, i-am spus. Cel mai important dintre acestea este un sac mare de piele. În al doilea rând, găseşte piatra-de-stea. Pe lângă acestea, sunt mai multe arme şi centurile, precum şi tecile lor. Întoarce-te şi raportează imediat ce ți-ai îndeplinit misiunea!

El s-a întors şi, cu o fluturare mânioasă din coada-i subțire, a părăsit temnița.

— Cam cât crezi c-o să dureze? A întrebat purra.

— Mult mai puțin decât să obțin eu ceea ce ai cerut. Dar n-o să se întoarcă aici – deşi are auz bun şi vedere ascuțită, în forma asta e lipsit de mijloacele vorbirii. Aşa că acum trebuie să plec şi să mă întorc în locuința mea, pentru a-i auzi raportul de la o întrupare care poate vorbi.

— Înainte de a pleca, hai să clarificăm termenii târgului nostru, a zis purra.

M-am uitat la ea, nevenindu-mi să cred.

— Ştiu totul despre importanța unui târg la semenii tăi, a continuat ea. Dacă o să faci tot ce poți ca să-mi înapoiezi bunurile furate şi o să mă ajuți să mă eliberez, în schimb eu te voi ajuta să-l ucizi pe Haggenbrood. Mai mult, odată ce plecăm din locul acesta, n-am să fac nimic să te împiedic în ceea ce consideri tu a fi treburile tale legale. Te învoieşti?

— Am nevoie de timp să reflectez. O să chibzuiesc la această posibilitate.

— E foarte puțin timp! Înainte de a pleca, slăbeşte laţul în jurul gâtului meu. Fă-o acum!

Am clătinat din cap.

— Nu, nu pot face asta deocamdată. Mai întâi o să încerc să iau lucrurile care ți-au fost confiscate. Dacii reuşesc, mă întorc şi fac ce-mi ceri.

Nu aveam încă încredere în purra. Aveam nevoie să cântăresc situația mai pe îndelete. Şi, aşa cum îi spusesem şi ei, voiam să văd dacă puteam să-i recuperez posesiunile şi, astfel, să-mi îndeplinesc partea mea de învoială.

Purra s-a încruntat mânioasă, dar, fără alte cuvinte, m-am făcut foarte mic şi m-am strecurat pe sub uşă.

CAPITOLUL 16
VRĂJITOAREA MOARTĂ

— M-am întors la locuința mea cât mai repede cu putință şi l-am aşteptat pe Hom să apară şi să-mi dea raportul. Deodată, m-am simțit foarte nesigur pe mine. Propunerea făcută de purra cu dinți ascuțiți păruse rezonabilă la momentul respectiv, dar acum, departe de ea, mi se părea o prostie.

Cum de îmi permisesem să negociez cu o simplă femelă ca ea? Oare să fi fost de la skaiium? Acelaşi lucru mi se întâmplase şi când vorbisem cu Nessa,

iar ea îşi lipise fruntea de a mea. Mă lăsasem influenţat în mod nedorit şi apoi încercasem, cu nechibzuinţă, să o salvez pe sora ei mai mică, ucigând un Mare Mag şi un asasin Shaiksa, în acest scop, ceea ce mă adusese în situaţia de faţă. Acum mi se întâmplase din nou, cu această ciudată purra.

Sau folosise oare vreo vrajă ca să-mi controleze gândurile şi faptele? La urma urmelor, nu ştiam nimic despre această vrăjitoare şi despre magia ei; mijloacele mele de apărare obişnuite s-ar fi putut să nu aibă efect.

Am tras adânc aer în piept şi am început să mă con centrez asupra problemei, lăsând la o parte temerile şi încercând să evaluez situaţia în mod logic. Nu exista nicio îndoială că vrăjitoarea umană putea crea o iluzie magică îndeajuns de puternică să treacă drept Nessa. Fusesem pregătit să o eliberez pe fată ca să distrag o clipă atenţia creaturii Haggenbrood – şi atunci de ce n-aş fi făcut la fel cu această purra? Ea era asasina unui clan de vrăjitoare şi, prin uciderea celor patru războinici Oussa, demonstrase că era o luptătoare extraordinară.

De asemenea, ştiam că puteam să intru din nou în temniţă nedepistat şi să-i slăbesc lanţul din jurul gâtului – asta fusese tot ce-mi ceruse. Nu înţelegeam cum ar fi putut atunci să scape şi să ajungă la locuinţa mea pentru a mă însoţi în arenă, dar asta o privea. Dacă nu izbutea, eu

aveam să le iau pur şi simplu pe cele trei surori şi să mă țin de planul inițial.

Homunculul a ieşit din gaura lui şi s-a suit din nou pe scaun.

— Raportează! I-am poruncit.

— Armele şi piatra-de-stea sunt în Camera Prăzilor a Triumviratului, a anunțat Hom.

Camera Prăzilor era denumită potrivit – acolo mă şi aşteptasem să fi fost duse obiectele. Era, de fapt, trezoreria Triumviratului, locul unde bunurile confiscate şi lucrurile de interes special sau de mare valoare erau depozitate. Era bine păzită, prea bine păzită – teoretic inexpugnabilă. Avea să fie cu neputință pentru mine să obțin cele două lucruri cerute de vrăjitoarea umană.

— Ai descoperit locul unde e sacul de piele? Am întrebat.

— A ajuns la gunoi – aruncat pe unul dintre jgheaburile de deversare.

— Eşti sigur? L-am întrebat.

Cum putea ceva considerat atât de important de purra cu dinții ascuțiți să fie lepădat ca neînsemnat? M-am întrebat eu.

— Da, sacul a fost deschis şi s-a constatat că înăuntru era un cap într-un asemenea hal de descompunere încât a fost aruncat foarte rapid.

— Spune-mi locul jgheabului! Am poruncit.

Fără îndoială că putreziciunea de țeastă pe care o conținea sacul era o scârboşenie împuțită din cale-afară de îngrețoşătoare, dar purra îl socotea

cea mai im portantă dintre posesiunile sale. Odată ce aveam să-i explic imposibilitatea de a pune mâna pe restul, s-ar fi putut să fie destul ca s-o mulțumească. N-ar fi trebuii să fie dificil să-l recuperez.

— Districtul Boktar Nord, nivelul al treisprezecelea, rezervorul 179, a răspuns Hom.

— O să mă duc acolo imediat. Pune pe una dintre întrupările tale să mă aştepte acolo şi să mă conducă direct la sac.

Nu mi-a luat mult să găsesc rezervorul 179, care era aproape plin. Privit de sus, apărea ca un uriaş semicilindru concav, cu o gaură ovală la mijloc. Din jgheaburile care atârnau deasupra, tot soiul de gunoaie se vărsau în gura căscată a tomberonului puturos: mai mult oase, mucozități, măruntaie şi excremente.

Skoya albă era acoperită cu o mâzgă brun-gălbuie cu cocoloaşe verzi şi m-am bucurat că n-a fost nevoie să cobor eu însumi în rezervor: exista un sistem de scări folosit de muncitorii de la întreținere. Munca lor, în plus de a avea grijă de jgheaburi şi de a menține deversarea rapidă şi neîmpiedicată, era să coboare în zona de exact deasupra gurii colectoare şi să folosească lopeți şi roabe pentru a degaja gunoaiele. Altminteri, grămada în creştere ar fi blocat, până la urmă, deversarea.

Am cercetat seria de scări. Privind în jos, am putut vedea un singur Kobalos împingând o roabă

încărcată şi îndepărtându-se de gura colectoare a rezervorului. Prezența unui mag haizda acolo, jos, ar fi putut fi raportată, aşa că nu voiam să fiu observat. Probabil erau vreo zece muncitori Kobalos care îngrijeau de fiecare rezervor, dar fiecare dintre ei plecase să-şi ducă încărcătura la o oarecare distanță – dacă aveam noroc, nu avea să mă vadă nimeni. Astfel, am hotărât să-mi economisesc magia şi să renunț la vraja de camuflaj.

Hom mă aştepta supus la picioarele scării, dând energic din coada lui subțire de şobolan. Fără să fie nevoie să-i mai spun, imediat a luat-o din loc şi l-am urmat, păşind cu greu prin murdărie şi făcându-mi ghetele totuna. N-a trecut mult şi am ajuns la ținta noastră. Fusese uşor să-l găsim; problema era că altcineva ajunsese aici înaintea noastră. În depărtare se vedeau două siluete, dintre care una ținea sacul. Erau prinse într-o discuție animată şi, la început, n-au observat că mă apropii.

Dar când am fost la mai puțin de douăzeci de paşi distanță, cea cu sacul s-a întors spre mine.

Spre uluirea mea, am văzut că era o purra, dar nu una din Valkarky – era o străină. Spre deosebire de cea cu dinții ascuțiți, purta o fustă care-i ajungea până la glezne, cu o scurteică murdară din blană de vulpe, încheiată până la gât. Era desculță şi murdăria îi plescăia ieşindu-i printre degete la fiecare pas, iar fața îi era

schimonosită de ură.

M-am întrebat dacă erau complicele lui Grimalkin – alte vrăjitoare umane. În cazul acesta, poate că aveau puteri magice şi abilități de luptă asemănătoare?

— Lăsați sacul jos şi plecați! Am poruncit eu. N-aveți ce căuta în oraşul nostru, dar o să puteți să vă păstrați viețile.

Cealaltă purra era ceva mai departe în spatele celei dintâi şi n-o puteam vedea desluşit, dar am auzit-o chicotind la spusele mele.

Cea mai apropiată purra a aruncat sacul într-o parte, a scos un cuțit şi a început să înainteze spre mine, cu o expresie hotărâtă pe față. A început să mormăie în barbă şi mi-am dat seama că era într-adevăr o vrăjitoare umană care încerca să-şi folosească magia împotriva mea. În câteva secunde, înfățişarea ei s-a schimbat dramatic. Limba îi ieşea din gură la un braț lungime şi era bifurcată, ca de şarpe. Apoi fața i s-a prefăcut într-una animalică: colți mari i-au răsărit peste buza de jos, aproape atingându-i bărbia, iar părul i-a devenit un cuib de şerpi zvârcolitori.

Nu eram sigur de scopul acestei transformări. Probabil voia să-mi distragă cumva atenția. Nu exista nicio îndoială în mintea mea că vrăjitoarea devenise mai urâtă ca înainte, dar asta nu-mi afectase concentrarea câtuşi de puțin.

M-am dat înapoi, mi-am concentrat mintea şi, mai înainte să ajungă cuțitul să mă atingă, mi-am

scos sabia şi i-am desprins dintr-o lovitură capul de pe umeri. S-a prăbuşit grămadă, cu sângele țâşnind din ciotul gâtului ei. Am dat cu piciorul capul la o parte şi m-am pregătit s-o înfrunt pe cea de-a doua vrăjitoare.

Aceasta s-a apropiat de mine încet. Chicotea din nou, de parcă ar fi găsit întreaga situație foarte amuzantă.

— Pot să-mi păstrez viața, aşa-i? A croncănit ea. Şi, mă rog, ce viață să fie aceea?

Pentru o clipă n-am înțeles ce voia să spună, dar acum era mai aproape, la mai puțin de zece paşi distanță, şi i-am putut simți mirosul de pământ, putregai şi carne moartă. Părul încâlcit era îmbâcsit de noroi uscat şi am putut vedea viermii încolăciți prin el. Apoi ceva s-a zvârcolit şi a ieşit încet din urechea ei stângă. Era o râmă grasă, cenuşie.

Mi-am focalizat auzul asupra ei şi m-am concentrat Şuiera slab, dar nu respira în mod natural şi nu se auzea nicio bătaie de inimă. Asta nu putea însemna decât un lucru.

Avea dreptate: nu avea viață. Era deja moartă.

M-a atacat, venind în fugă drept spre mine, cu mâini le întinse şi ghearele răşchirate, gata să-mi sfâşie carnea.

Sunt rapid, dar vrăjitoarea moartă a fost mai rapidă. Atacul ei subit m-a luat prin surprindere, iar ghearele mâinii drepte mi-au trecut milimetric pe sub ochi.

Totuşi mâna ei stângă n-a ratat ținta. S-a încleştat puternic de încheietura mâinii mele stângi. Am încercat să mi-o eliberez, dar strânsoarea s-a întărit şi mai mult. Nu mai întâlnisem niciodată o asemenea forță. I-am tras un pumn în față cu mâna liberă, dar nici n-a tresărit. Degetele ei erau ca o cătuşă de metal strângând din ce în ce mai tare prin carne, ca să zdrobească osul. Mâna mea amorțită a scăpat sabia şi am căzut în murdărie.

CAPITOLUL 17
AVEM UN TÂRG?

Eu eram un mag care studiase ocultismul ani de-a rândul. Cu toate acestea, nu avusesem nicio experiență cu entități care puteau funcționa în corpuri esențialmente moarte. În clipa aceea mi-am dat seama cât de mare era lumea şi cât de multe mai aveam încă de învățat. Noi, poporul Kobalos, avem o lungă istorie de luptă împotriva oamenilor, dar credem că sunt mult mai numeroşi decât noi. Este probabil un noroc că sunt împărțiți în atât de multe regate vrăjmaşe, dar avem prea puține cunoştințe despre vreunii care ar folosi magia prin acele locuri îndepărtate. De aceea nu ştiam nimic despre vrăjitoarele umane şi puterile lor. Cum aş putea, mă întrebam eu, să ucid ceva ce era deja mort?

Am scos un pumnal cu mâna liberă şi l-am înfipt

în gâtul vrăjitoarei. N-a avut niciun efect şi din nou ghearele sale s-au repezit la faţa mea. M-am răsucit, cu mâna încă în strânsoarea vrăjitoarei, cu corpurile noastre încordate la maximum.

Apoi am făcut apel la logică să se ocupe de situaţie. Am lovit cu pumnalul lateral, într-un arc rapid. Lama a pătruns drept prin încheietura vrăjitoarei, retezând-o de trup. Ea a căzut pe spate, în murdărie, lăsându-şi mâna în urmă, în continuare încleştată pe încheietura mea. Dar a început să zvâcnească spasmodic şi, treptat, şi-a slăbit strânsoarea, iar eu n-am pierdut nicio clipă s-o desprind şi s-o arunc cât colo. Până când vrăjitoarea moartă s-a ridicat în picioare, sabia era din nou în mâna mea stângă şi eu eram pregătit.

Nu aveam de ales decât s-o tai bucăţele. Cum altfel aş fi putut pune capăt atacului ei?

Curând, ea nu mai avea nici braţe, nici picioare şi nu mai putea nici să se târască. N-a curs sânge – doar un şiroi de fluid negru, oribil. Ca să fiu sigur, am decapitat-o şi i-am ţinut capul ridicat de păr. Ochii ei s-au uitat într-ai mei, plini de furie, iar buzele i s-au mişcat de parc-ar fi vrut să vorbească. Dezgustat, i-am azvârlit capul cât am putut de departe. Apoi am luat de jos sacul de piele, mi-am şters sabia de trupul vrăjitoarei dezmembrate şi m-am întors către scări, cu Hom alergând iute în urma mea.

Curând, eram înapoi, în siguranţa locuinţei mele. Mai întâi am vrut să văd ce făceau cele trei

surori. Dormeau, ținându-se în brațe.

Apoi am examinat sacul şi l-am cântărit, cu băgare de seamă, în mâini. Cu siguranță era foarte mare. Mi-am amintit avertismentul pe care mi-l dăduse vrăjitoarea cu dinții ascuțiți, dar eram curios să văd un astfel de cap – acela al celui mai puternic dintre zeii lor. De asemenea, în pofida raportului pe care mi-l dăduse Hom, capul nu puțea deloc. Prin urmare, am desfăcut sfoara şi am băgat mâna înăuntru.

Am simțit ceva ascuțit; ceva făcut din os – două lucruri încolăcite. Am aruncat o privire în sac. Erau coarne. Zeul era încornorat. Unul dintre zeii noştri cu coarne se numea Unktus, dar era o zeitate relativ minoră, venerată de cei mai mărunți slujitori din cetate. Am scos capul din sac, l-am aşezat pe scaunul din fața mea şi l-am studiat cu atenție.

Nu era de mirare că îl aleseseră pe el căpetenie a zeilor. Era mult mai impresionant decât întruchipările lui Unktus din grotele de cult. Nu avea niciun semn de putrefacție, iar coarnele semănau cumva cu ale unui berbec. Odinioară, cu siguranță fusese maiestuos şi chipeş, în pofida apropierii înfățişării sale de cea omenească. Totuşi fusese crâncen mutilat. Un ochi îi lipsea şi celălalt era cusut să stea închis. Gura îi era îndesată cu mărăcini şi ghimpi.

Odată curiozitatea-mi satisfăcută, mă pregăteam să-l pun înapoi în sac, când pleoapele

cusute peste ochiul rămas s-au zbătut. Numaidecât a auzit un geamăt profund. Sunetul nu venea de la cap, ci din podeaua de sub scaun. Asta era ciudat – oare capul să mai fi fost conştient? Şi probabil esența zeului să nu fi fost limitată la capul său? La unele entități, conştiința poate fi difuză, şi nu închisă în corp.

Gura îi era deschisă forțat de ghimpi şi de mărăcini, aşa că am început să-i scot, aruncându-i pe jos, sub scaun. Apoi am văzut alte dovezi de violență: dinții îi fuseseră sparți; numai rădăcinile galbene îi mai rămăseseră. Când am scos şi ultima ramură de mărăcine, s-a auzit un alt geamăt. De data asta a venit de la gură, nu din podea.

Falca a început să i se mişte şi buzele să tremure. La început nu s-a auzit decât un suspin şi un cârâit, dar apoi capul a vorbit, clar şi elocvent.

— Te iert pentru ce le-ai făcut slujitoarelor mele. A fost justificat, de vreme ce ele erau clandestine în oraşul tău. Dar acum fă cum îți spun şi te voi răsplăti cum nici n-ai visat. Dacă nu mi te supui, o să aduc asupra ta o veşnicie de durere!

Am tras aer în piept să mă calmez şi am evaluat situația, înainte de a răspunde. Probabil vrăjitoarea avusese dreptate şi făcusem o prostie deschizând sacul, expunându-mă unui risc inutil. Cu siguranță avusese dreptate în ceea ce priveşte curiozitatea mea. Era adânc înrădăcinată în firea mea. Uneori, primejdia trebuie înfruntată pentru

a dobândi cunoaştere. Ştiam că trebuia să fiu îndrăzneț şi să-l pun la punct pe acest zeu desfigurat.

— Nu eşti în situația de a răsplăti pe nimeni, i-am răspuns capului. Am fost informat că ai fost cândva un zeu puternic, dar acum eşti neajutorat. Trebuie să fie greu pentru cineva atât de respectat şi de puternic să fi decăzut atât de mult.

Apoi, mai înainte ca zeul mutilat să mă mai sâcâie cu amenințările sale, i-am vârât mărăcinii şi spinii înapoi în gură şi am pus capul la loc, în sac.

Am vizitat din nou districtul Yaska Central, nivelul al treisprezecelea, celula patruzeci şi doi.

M-am micşorat foarte mult şi m-am furişat pe sub uşa temniței. Mi-am ridicat privirea şi am întâlnit privirea veninoasă a vrăjitoarei umane, moment în care şi am crescut, până am ajuns să ne uităm ochi în ochi.

— Mi-ai recuperat bunurile? M-a întrebat ea, cu răceală.

— Am sacul de piele cu capul tăiat al zeului tău. I-am răspuns. E în locuința mea. În plus, am aflat unde sunt armele tale şi piatra-de-stea, dar va trebui să te descurci fără ele. Sunt în cel mai păzit loc din oraş. Dar s-ar putea să te ajute astea – am pus două dintre pumnalele mele lungi pe podea, în fața ei.

— Avem un târg? A întrebat ea.

— Da, avem. Ai cuvântul meu.

Astfel, târgul a fost încheiat şi eu m-am simțit mulțumit. Să lupt cu vrăjitoarea de partea mea ar fi însemnat o şansă reală de a-l învinge pe Haggenbrood. Dar mai erau încă obstacole de depăşit. Oare chiar putea evada şi ajunge, în siguranță, până la locuința mea?

— Ei bine, magule, îți mulțumesc pentru armele împrumutate şi pentru că ai capul – acesta e cel mai important lucru. Pentru început, tot ce ai de făcut e să-mi slăbeşti strânsoarea lanțului de la gât.

— Pot face mai mult de atât.

Şi am eliberat-o din lanț, astfel încât acum era ținută doar de cele patru piroane de argint.

Ea mi-a zâmbit, arătându-şi dinții ascuțiți.

— Mulțumesc, a zis. Singurul lucru pe care-l mai cer e o călăuză care să mă ducă până la locul unde se află lucrurile mele. Trimite-mi-l pe şobolanul băgăcios.

— Scoate-ți din minte ideea asta! Am zis eu, mânios. Lucrurile se află în Camera Prăzilor a Triumviratului. Orice încercare de a pătrunde în fortăreața aceea se va solda cu moartea ta sigură.

— „Triumvirat" – sună foarte măreț. Ce este, mai exact?

— Este autoritatea ce guvernează în Valkarky, alcătuită din cei mai puternici trei Mari Magi ai cetății.

— Fără îndoială se vor găsi înlocuitori dacă acestora li se întâmplă ceva. Mi-ar părea rău să

văd aşa o cetate frumoasă fără cârmuirea potrivită, a zis ea, cu vocea plină de sarcasm. Trimite-mi-l pe micul şobolan! Ai s-o faci? Atunci o să stau alături de tine în arenă. Acum du-te! Ar fi mai bine să fii departe de temnița asta mai înainte să evadez eu.

Cuprins de mânie din pricina înfumurării ei, m-am făcut mic şi am părăsit celula.

Odată ajuns înapoi în locuința mea, mi-am dat frâu liber mâniei clocotitoare provocată de căpoşenia ei. Şi, cum ordalia se apropia, m-am trezit din ce în ce mai disperat. Atunci l-am chemat pe Hom şi i-am poruncit să trimită una dintre întrupările lui şobolăneşti s-o călăuzească pe vrăjitoare.

Fără îndoială că era o tentativă zadarnică. Nu vedeam cum s-ar fi putut elibera nici din piroanele de argint, darămite să dea iama în Camera Prăzilor.

Mi-am crescut statura până la mărimea preferată, care era cu un cap mai înaltă decât Nessa, şi mi-am făcut pregătirile. Mai întâi, mi-am periat mantaua neagră, lungă şi groasă – un lucru pe care nu i l-aş fi încredințat vreunui servitor – şi i-am lustruit cei treisprezece nasturi de os. Mi-am prins sabia la cingătoare; cele două pumnale lungi favorite, cu lame le proaspăt ascuțite, le-am pus în tecile de la piept. Un al treilea pumnal lung l-am ascuns în buzunarul hainei.

Cam după vreo jumătate de oră, Hom a ieşit grăbit din gaura lui şi s-a cățărat pe scaun, cu fața la mine. Părea cumva cu răsuflarea tăiată, iar fruntea îi era împurpurată de entuziasm.

— Am veşti! A exclamat el. Purra a evadat şi apoi a străpuns apărarea Camerei Prăzilor. Unul dintre triumviri e mort!

M-am holbat la Hom, uluit. Cum reuşise ea să facă aşa ceva?

— Unde e vrăjitoarea acum? Am întrebat.

— A plecat, stăpâne. Criminala a fugit din Valkarky şi se îndreaptă spre sud. O ceată mare de Oussa a fost trimisă după ea cu ordinul s-o prindă repede, dar s-o ucidă încet.

Am simțit că iau foc de mânie. Fără îndoială, plănuise de la bun început să evadeze. Se folosise de mine. Fusesem un prost să am încredere în ea. Şi de ce nu luase şi căpățâna zeului încornorat cu ea? Susținuse că era importantă pentru ea. De bună seamă, mințise şi despre asta.

Era timpul să plecăm, trebuia să le trezesc pe Nessa şi pe surorile ei. În mai puțin de o oră, urma să înfruntăm colții şi ghearele lui Haggenbrood.

Când am ieşit pe culoarul dintre cele două camere, am simțit brusc primejdie şi am dus mâna la sabie.

— Lasă sabia în teacă, magule, a spus o voce pe care am recunoscut-o. Păstreaz-o pentru arenă!

Vrăjitoarea asasină a ieşit din penumbră şi a zâmbii larg la mine, arătându-şi toți dinții ei

ascuțiți. Se încinsese cu centurile sale de piele, care i se încrucişau pe tot corpul şi, în tecile prinse de acestea, îşi ducea cuțitele.

— Unde e sacul de piele? A întrebat ea.

— E la loc sigur, am zis.

— Sigur?! Nimic nu e sigur în oraşul ăsta. Am deschis cu uşurință cea mai sigură vistierie a voastră şi mi-am luat ce-mi aparținea. Ce am făcut eu pot repeta şi alții. Am dușmani umani – vrăjitoare şi magi care slujesc Necuratului. E doar o chestiune de timp până mă vor găsi aici!

— Două vrăjitoare au fost deja aici. Luaseră ele sacul, când le-am întâlnit. Pe cea vie am ucis-o, iar pe cea moartă am ciopârțit-o în şase bucăți. Este oarecum în dificultate şi nu mai reprezintă nicio amenințare.

— Bine ai făcut, magule. Dar o să mai vină şi altele. N-o să se oprească niciodată. Arată-mi sacul.

Am condus-o înapoi în cameră şi i-am dat sacul de piele. Ea l-a deschis grăbită, s-a uitat înăuntru şi a adulmecat de trei ori. Însă n-a scos capul zeului.

— Acum lasă-mă singură câteva clipe. Trebuie să ascund ăsta de ochi indiscreți.

Vorbele ei m-au jignit. Nu făcuserăm un târg care însemna că suntem aliați? Am dat la o parte afrontul din minte. Camera era auster mobilată, doar cu o sofa, două scaune şi o masă. Nu exista niciun loc în care sacul să poată fi ascuns, cel

puțin dacă nu folosea magia. Am făcut cum îmi ceruse şi s-a întors cinci minute mai târziu.

— Încearcă să-l găseşti, a zis ea, încet.

Am încercat, câteva clipe, fără succes, folosind puțin din magia mea. Asta nu însemna că, dacă mi s-ar fi dat mai mult timp, n-aş fi putut folosi mai multă şi să descopăr unde se afla. Dar fusese bine ascuns prin magia ei puternică. Eram impresionat.

— N-o să fie uşor de găsit, am recunoscut eu. Nu mă aşteptam să te mai văd şi am crezut că m-ai tras pe sfoară. Mi se raportase că ai scăpat din oraş şi eşti urmărită de Oussa.

— Am făcut o învoială. Ca şi tine, întotdeauna îmi țin cuvântul. Ți-am promis că te ajut în arenă şi, da, o să lupt alături de tine. A fost uşor să-i pun pe o pistă falsă. Acum, la treabă – când ne înfruntăm cu Haggenbrood?

— În mai puțin de o oră. Trebuie să-i spunem celei mai mari dintre surori că ai s-o înlocuieşti tu.

— Da, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu toate trei fetele – noi suntem ființe omeneşti şi străine în oraşul ăsta. Aş vrea să le liniştesc că totul o să fie bine, aşa că trebuie să vorbesc cu ele singură.

— Cum vrei. Obiceiul este ca purrai să fie ținu te separate, câte una într-o odaie, dar, ca o concesie specială, din cauza pericolului pe care îl vom înfrunta curând, le-am îngăduit să stea împreună. Vino. Te conduc la ele.

CAPITOLUL 18
O ÎNTREBARE FOARTE INTERESANTĂ
«NESSA»

Am făcut tot ce-am putut să le liniştesc pe Susan şi pe Bryony, dar erau speriate şi puse pe plâns. Drept urmare, a trecut mult timp până ce mi-am luat inima în dinți să le spun câte ceva despre ceea ce urmau să vadă în arenă. Şi mie îmi venea să plâng, dar la ce-ar fi folosit? Aşa că mi-am muşcat buza de jos foarte tare, ca să nu mai tremure, şi am spus ceea ce trebuia spus.

— Odată ajunse acolo, o să fim legate de stâlpi, am început.

Era mai bine să le previn, ca să fie pregătite.

— Ce-ai spus? O să fim legate de stâlpi? A repetai Susan, cu fața ei drăguță pungită de îngrijorare. Şi o să fim privite de un public alcătuit din bestii din alea?

Am dat din cap.

— Aşa se fac lucrurile aici. Ar fi o idee bună să vă țineți ochii închişi, ca să nu fie nevoie să vedeți ce se întâmplă. Dar n-o să dureze mult – Slither o să-şi ucidă adversarii repede. Ați văzut cum luptă el. O să se termine şi o să fiți dezlegate. Curând o să fim pe drumul nostru, spre casa mătuşii şi a unchiului nostru, şi totul o să fie bine. Toată povestea asta o să ni se pară doar un vis urât.

— Ba n-o să fie totul bine dacă tu nu poți să rămâi cu noi, Nessa, a zis Bryony, cu vocea tremurând de emoție.

— Nu putem decât spera că, într-o bună zi, o să fiu liberă şi o să pot să mă întorc la voi, le-am spus eu, străduindu-mă să par încrezătoare. Cumva o să găsesc eu o cale să scap, ca să putem fi din nou împreună, nu vă fie teamă.

Cu toate cuvintele mele curajoase, părea mai probabil că o să fim toate moarte foarte curând. Chiar dacă, prin nu ştiu ce miracol, am fi supraviețuit în arenă, pentru mine nu avea să fie un adăpost sigur în casa mătuşii şi a unchiului nostru. Bestia avea să mă vândă pe piața de sclavi. Asta dacă nu m-ar fi ucis cu mâna lui, mai întâi. Observasem cum se uita la noi trei. Îi era din ce în ce mai greu să nu-şi înfigă dinții în gâtlejurile noastre.

Am auzit paşi şi ne-am întors toate către uşă. A intrat Slither, dar nu era singur. Spre uluirea mea, era însoțit de o ființă omenească; o femeie înaltă, aprigă, era alături de el. Pe corpul ei se intersectau curele de care erau prinse teci de arme, iar fusta ei era tăiată pe din două şi legată de coapse. Era oare o altă sclavă nemiloasă ca acelea pe care le întâlniserăm în turn? Ce căuta aici? De ce îi îngăduise Slither să intre în locuința lui?

Asta era destul de rău. Atunci ea a zâmbit şi am văzut că gura ei crudă era plină cu dinți ascuțiți ca acele. Am făcut un pas îndărăt, speriată. Susan şi Bryony s-au ascuns fuga în spatele meu.

— Aceasta este Grimalkin şi se află aici ca să ne ajute, a zis Slither. Este o vrăjitoare şi o ființă din

rasa voastră.

Apoi a plecat, fără să mai spună şi altceva. Rămăseserăm singure cu femeia şi, pentru o clipă sau două, ea n-a făcut decât să se uite fix în ochii mei. Oare bestia spusese adevărul? Oare femeia asta ciudată chiar venise să ne ajute? Şi, dacă da, cum?

Ea a făcut semn spre podea.

— Hai să ne aşezăm şi să stăm de vorbă, a zis. Avem multe de discutat.

De ce se afla aici? Ce am fi avut de vorbit cu această străină înfricoşătoare?

În cameră erau cinci scaune, dar ea s-a aşezat pe podea, cu picioarele încrucişate, apoi şi-a ridicat ochii spre noi şi ne-a chemat:

— Timpul e scurt. Aşezați-vă!

Vocea îi era poruncitoare – părea să fie o persoană obişnuită ca lucrurile să se facă aşa cum voia ea, prin urmare ne-am aşezat cu fața la ea. Susan a început să plângă încetişor, dar femeia nu i-a dat atenție.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat şi cum ați ajuns în stăpânirea lui Slither, a cerut ea, Uitându-se pătrunzător la mine. Spune-mi, de asemenea, ce sperați voi să se întâmple în viitor.

I-am povestit eu, începând de la moartea tatei şi târgul pe care îl încheiase el cu Slither.

— Aşadar tu o să fii vândută pe piața de sclavi, dar surorile tale or să fie libere? Ce părere ai tu despre asta?

— E mai bine decât să murim toate trei, am răspuns eu. Dar, de asemenea, mi-ar plăcea să mă duc cu surorile mele la casa mătuşii şi a unchiului meu. Viața de sclav e brutală. Am văzut tăieturile pe care li le fac bestiile sclavelor.

— Acum spune-mi despre călătoria voastră până aici.

În timp ce surorile mele se uitau, în tăcere, eu i-am povestit în amănunt vizita noastră la turn şi cum scăpaserăm. După ce i-am descris pe scurt lupta lui Slither cu monstrul-cal, i-am spus despre groaza noastră când ajunseserăm în Valkarky.

— Fără îndoială, acest Kobalos pe nume Slither este un războinic formidabil, a spus vrăjitoarea. O să lupt alături de el în arenă şi apoi voi o să fiți libere să părăsiți oraşul acesta.

— E permis să faci asta? Am întrebat.

— Ceea ce n-o să ştie n-o să le facă rău, a zis ea, cu un zâmbet sinistru. Nessa, o să iau locul tău în arenă.

Am deschis gura, dar înainte să pot scoate vreun cuvânt, am văzut o sclipire a aerului, iar corpul şi fața vrăjitoarei au devenit ciudat de neclare. Apoi, spre marea mea uimire, mă uitam la mine însămi. Era ca şi când m-aş fi privit într-o oglindă. Bryony şi Susan au tresărit amândouă, plimbându-şi ochii repede de la mine la Grimalkin transformată.

Câteva secunde mai târziu, o altă sclipire şi vrăjitoarea era din nou acolo, privindu-ne aspru.

— Acum vedeți cum se poate face asta?

Am dat toate trei din cap. Eu eram prea surprinsă ca să vorbesc.

— A devenit exact ca tine, Nessa! A exclamat deodată Bryony, regăsindu-şi graiul. Ar fi putut fi sora ta geamănă.

— Dar e magie! A protestat Susan. E rău să faci aşa ceva. Nu poate ieşi nimic bun din asta.

— Nu? A întrebat vrăjitoarea. Atunci, mai bine ați muri în arenă?

Susan n-a răspuns. Şi-a plecat ochii în podea şi a început din nou să plângă.

— O să fac tot ce pot ca să ucid monstrul Haggenbrood şi să le apăr pe surorile tale, a continuat vrăjitoarea, uitându-se drept în ochii mei. De asemenea, o să fac tot ce pot ca să mă asigur că toate trei veți rămâne împreună şi că veți fi duse să locuiți cu rudele voastre. Nu vă promit că asta se va întâmpla. Dar o să încerc.

— Îți mulțumesc, am spus, silindu-mă să zâmbesc.

Pentru prima oară în atâtea zile, am simțit un fior de speranță. Nu ştiu de ce, aşa înfricoşătoare cum era, aveam încredere în vrăjitoarea aceasta.

— Eu o să stau aici cât îmi iei tu locul?

— Da, a răspuns Grimalkin. După cum am înțeles, asta e o locuință privată şi nimănui nu i-ar trece prin minte să intre fără permisiunea magului haizda. Şi de ce ar bănui ceva, la urma urmelor? O să fii în siguranță aici. Şi acum, a

continuat ea, mi-ar plăcea să-ți pun o întrebare. Ei iau în sclavie femeile, pe care le numesc purrai. Majoritatea sunt fiicele unor sclave care s-au născut aici, în captivitate. Altele, foarte puține la număr, sunt capturate şi luate în sclavie. Dar n-am văzut nicio urmă de femele Kobalos. De ce le țin ascunse?

— Nici noi n-am văzut vreo femelă de-a lor, am recunoscut eu. În pieţele oraşului lor sunt numai Kobalos masculi şi, când şi când, vreo purra târâtă de lesă, ca un animal. Îmi pare rău, dar nu ştiu să-ți răspund la întrebare.

Vrăjitoarea a dat din cap.

— Dar este o întrebare foarte interesantă, a cugetat ea. Bănuiesc că, atunci când o să aflăm răspunsul, o să înțelegem mult mai bine creaturile acestea.

CAPITOLUL 19
OCHI LACOMI, DUȘMĂNOȘI

La prima vedere, surorile au fost îngrozite de vrăjitoare şi s-au ascuns de parcă ar fi fost un soi de monstru fioros. Asta mi s-a părut greu de înțeles. Toate patru erau ființe omeneşti, la urma urmelor. Dar când m-am întors, o jumătate de oră mai târziu, se mai calmaseră şi discutau toate patru cu însufleţire.

Nessa, mai ales, părea mult mai fericită şi m-am întrebat dacă puseseră ceva la cale. Probabil

vrăjitoarea nu respecta un târg în acelaşi mod în care îl respectam eu? Nu prea mai avea importanță. Acum, prioritatea era să supraviețuim înfruntării cu Haggenbrood. Aveam să mă ocup de toate celelalte probleme după aceea.

Grimalkin le explicase fetelor ce trebuia făcut, iar Nessa părea liniştită şi dispusă să accepte să fie înlocuită în arenă. Părea că încredințase siguranța surorilor sale vrăjitoarei asasine. Mă întrebam ce le spusese vrăjitoarea de le câştigase atât de bine încrederea.

Cele trei surori s-au îmbrățişat una pe alta când a fost să pornim spre arenă. Toate trei plângeau, iar Grimalkin şi-a folosit magia ca să se deghizeze în Nessa.

Când s-au desprins din îmbrățişare, am fost surprins să văd că Susan era cea mai liniştită şi mai puțin afectată dintre toate. Şi-a şters lacrimile, şi-a îndreptat spatele şi s-a silit să zâmbească, Uitându-se drept la Nessa:

— Îmi pare rău că am fost aşa o povară şi că m-am plâns tot timpul, i-a spus ea. Dacă o să mai fiu în viață după aceasta, o să încerc să fiu o soră mai bună în viitor.

— O să vă întoarceți curând, a asigurat-o Nessa. Amândouă veți trăi, vă promit eu, şi o să fiți din nou în siguranță.

Mă întrebam dacă fata avea dreptate. Însă nu puteam zăbovi prea mult asupra acestei probleme: era timpul să-l înfruntăm pe Haggenbrood.

Arena era plină de spectatori deja înfierbântați, care au început să strige insulte şi batjocuri, cerând să ne vadă pedepsiți din clipa în care am intrat. Veştile despre ordalia mea se răspândiseră în toată cetatea şi, ca să spun doar atât, mulțimea îmi era ostilă. Pentru că noi suntem din afara cetății şi pentru că viețile şi profesiunile noastre, dobândirea puterii, conducerea unei haizda şi căutarea înțelegerii universului sunt misterioase şi necunoscute celor mai mulți, magii haizda n-au fost niciodată populari în Valkarky. Mai rău încă, eu ucisesem un Mare Mag, unul dintre aceia care ar fi putut, într-o bună zi, să devină triumvir. Valkarky este foarte patriarhală; în mintea lor, îl ucisesem pe unul dintre părinții cetății. În timpul luptei, când isteria a crescut, lucrurile aveau să devină şi mai personale de atât – de parcă fiecare spectator credea că îi ucisesem *propriul* tată.

Bineînțeles, mulți veniseră doar ca să vadă spectacolul şi să savureze vărsarea de sânge roşu în arenă, aşa cum făcusem şi eu în tinerețe. Unii salivau deja vizibil.

Fiind conduse la locurile lor, toate trei fetele arătau îngrozite şi hohoteau ca scoase din minți. Era greu de crezut că adevărata Nessa rămăsese în urmă, în locuința mea. Aceasta era o mărturie a puterii vrăjitoarei umane. Un mag haizda trebuie să adune cunoaştere de oriunde poate – de la prieteni, dar şi de la duşmani. Dacă aveam să

supraviețuiesc confruntării, intenționam să învăț de la această vrăjitoare asasină.

Sclavele purrai au fost legate de stâlpi de servitorii Kobalos ai judecătorului procesului, în timp ce eu am aşteptat răbdător în apropiere de groapa în care era închis Haggenbrood. Am aruncat o privire prin grilaj. Nicio mişcare. Creatura fusese sedată. În clipa în care grilajul era dat la o parte, suna prima trâmbiță, iar creatura îşi venea în fire, dorind să ştie mai multe despre adversarul său. La al doilea sunet de trâmbiță, ieşea afară din groapă. Sunetul celei de-a treia trâmbițe îi ațâța furia oarbă şi setea de sânge, iar bătălia începea. Astfel era dresată. Totul era foarte predictibil – până la acest punct. Dar odată ce lupta începea, totul era nesigur.

În timpul pregătirilor mele de mai devreme, în locuința mea, intrasem într-o transă ca să-mi invoc în minte toate ordaliile din ultimii cincizeci de ani. Haggenbrood se dovedise victorioasă în toate cele trei sute douăsprezece întâlniri, fără să repete niciodată metoda de atac. Cele mai multe victorii fuseseră obținute în mai puțin de un minut.

Îmbrăcat în roba sa neagră oficială, judecătorul procesului a intrat în arenă şi a ridicat ambele mâini, cerând tăcere. A fost nevoit să aştepte mai multe minute până când mulțimea s-a calmat suficient ca să poală începe procedura.

Cu voce răsunătoare, el a început să citească

acuzațiile:

— Magul haizda cunoscut ca Slither este acuzat de uciderea Marelui Mag cunoscut ca Nunc şi de furtul, de la acesta din urmă, a celor trei purrai pe care le vedeți în fața voastră.

La aceasta, un urlet asurzitor de mânie a erupt din spre spectatori, iar judecătorul a fost nevoit să ridice mâna, pentru a cere din nou tăcere.

— În al doilea rând este acuzat de uciderea nelegiuită a asasinului Shaiksa care a încercat să-l împiedice să plece cu purrai furate. În al treilea rând este acuzat de uciderea nelegiuită a războinicului hyb care fusese trimis să-l execute pentru aceste crime.

Spectatorii şi-au zbierat încă o dată mânia, iar judecătorul a fost nevoit să stea cu mâna sus şi mai mult timp până să obțină tăcerea. Numai când s-a făcut linişte absolută a continuat.

— Magul haizda respinge aceste acuzații, pe motiv că aceste trei purrai erau şi încă mai sunt proprietatea lui şi că el a ucis legal ca să-şi apere drepturile. În plus, mintea lui a fost cercetată cu amănunțime şi s-a descoperit că el este convins că spune adevărul. Ca atare, ar fi fost absolvit de învinuiri dacă Frăția Shaiksa n-ar fi obiectat, pe temeiul dovezii furnizate lor de mintea de dinaintea morții a asasinului ucis de acest mag haizda.

Comunicarea transmisă susține că seniorul Nunc i-ar fi plătit lui Slither pentru purrai, aşadar

ele erau, de drept, proprietatea lui. Seniorul Nunc este mort şi, de aceea, indisponibil pentru interogatoriu. Având în vedere că această contradicție este cu neputință de rezolvat, noi am dispus susținerea acestui duel judiciar.

Apoi judecătorul a arătat spre mine.

Auditoriul tăcuse mâlc în timpul ultimei părți a lecturii acuzațiilor. Acum, judecătorul a strigat dramatic, cu glasul plin de autoritate, destul de tare cât să se audă în toate colțurile arenei:

— Alege! A strigat.

Mi se cerea să aleg poziția de start. Aceasta trebuia să fie drept în fața unuia dintre cei trei stâlpi. Eu, bineînțeles, alesesem cu mult înainte de a intra în arenă. M-am aşezat repede înaintea sosiei Nessei. Aveam la mine sabia, pe care acum am scos-o din teacă, pregătindu-mă de luptă. În afară de sabie, mai aveam trei pumnale lungi; cel în plus, din buzunar, era pentru vrăjitoare, chiar dacă ştiam că, în spatele fațadei pe care o proiecta, şi ea îşi avea propriile pumnale. Era importantă pentru menținerea iluziei magice ca spectatorii să mă vadă pe mine cum îi dau un pumnal.

Folosirea magiei, precum camuflajul sau schimbarea dimensiunii, era interzisă în arenă. Speram că utilizarea ei de către vrăjitoare avea să rămână nedepistată. Dacă nu, aş fi fost numaidecât declarat învins şi viața mea – şi a celor trei surori – ar fi fost pierdută.

Judecătorul a făcut din nou semn, ridicând

brațele De data asta au apărut trei Kobalos. Ei s-au dus împreună la grilajul greu şi, cu o mişcare bine exersată, l-au ridicat şi l-au scos afară, păşind țanțoşi, plini de importanță, prin arenă. Acum gura neagră a gropii era larg căscată.

Judecătorul a mers, pe rând, la fiecare latură a arenei triunghiulare şi a făcut ostentativ o plecăciune în fața spectatorilor. A patra plecăciune a fost pentru mine – cel care urma să moară. Şi, cu aceasta, a început un murmur care a câştigat, încet, în amploare.

I-am răspuns tot cu o plecăciune şi mi-am îndreptat la loc spinarea, susținându-i privirea până când el şi-a întors primul capul. Apoi a părăsit arena şi a ridicat mâna deasupra capului. Ca răspuns la acest gest, o trâmbiță a sunat asurzitor. Sunetul a umplut amfiteatrul, ecoul lovind din perete în perete.

La acest semnal, cele câteva mii de spectatori au devenit absolut tăcuți, din nou. La început, tot ce se putea auzi era enervanta smiorcăială a surorii celei mai mici.

Dar apoi Haggenbrood mi-a vorbit din întunecimea gropii.

Dintr-acolo a venit un scârțâit, un plescăit ritmic şi un trosnet care, cumva, păreau să fie pline de înțeles; erau aproape ca vorbirea, de parcă un Kobalos hodorogit de bătrânețe şi-ar fi deschis şi închis fălcile anchilozate, în vreme ce mintea lui rătăcită scotocea prin pivnița goală a gândurilor

după nişte frânturi de memorie. Apoi zgomotele s-au rânduit pe linia corectă şi au devenit cuvinte pe care toți cei prezenți le-au putut auzi şi înțelege.

A vorbit în losta, limba folosită de Kobalos şi de oameni. Vocea avea trei componente distincte, şi fiecare, chiar în timp ce ascultam, se împletea atât de bine cu celelalte, încât nu se puteau deosebi; toate cele trei întrupări ale creaturii îmi vorbeau simultan, deschizând trei guri; o singură minte gânditoare tachinând, zădărând şi punând la încercare trăinicia hotărârii mele.

— *Tu eşti un mag haizda,* a zis. *A trecut multă vreme de când l-am gustat pe ultimul de soiul tău.*

— Nu vorbi despre mâncare. Tu ți-ai mâncat ultima masă! Am strigat eu. În seara asta, o să-ți hăcuiese carnea în cubulețe şi o să le-o dau creaturilor care se hrănesc cu stârvuri în canalizarea oraşului. Apoi o să-ți topesc oasele în cuptoare, ca să poată fi folosite la clei. Nimic n-o să se piardă! Te vei dovedi folositor până la sfârşit!

Ca răspuns la vorbele mele, mulțimea a scos un răget de aprobare. Dar nu m-am lăsat amăgit să cred că trecuseră acum de partea mea. Dimpotrivă – abia aşteptau înfrângerea mea sângeroasă. Numai că astfel le dădusem speranța că voi lupta cum se cuvine; că spectacolul nu se va încheia la fel de repede ca de obicei.

— *Vorbeşti îndrăzneț, dar curând o să începi să țipi. Magule haizda. O să-ți smulg cu dinții brațele şi picioarele şi o să-ți ling cioatele ca să opresc*

curgerea sângelui. Apoi o să te ucid încet şi dureros, astfel ca toată lumea să se poată distra cu ţipetele tale. În cele din urmă o să sfâşii carnea moale a sclavelor tale purrai foarte încet, savurând fiecare bucăţică.

Auzind aceste cuvinte, toate trei prizonierele şi-au pierdut şi mai tare capul, zbătându-se zadarnic în legături, însă eu nu am răspuns. Vorbiserăm destul. Acţiunea avea să grăiască mult mai răspicat decât cuvintele.

Atunci s-a auzit al doilea sunet de trâmbiţă. În tăcerea care i-a urmat, l-am auzit pe Haggenbrood mişcându-se. Când creatura s-a căţărat afară din groapă, am zărit un cioc ascuţit ca un brici şi două membre cu gheare ucigător de tăioase. În câteva secunde, prima întrupare ieşise la lumină şi mă privea cu ochi lacomi, duşmănoşi.

Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de Haggenbrood liber şi, pe moment, m-am simţit cuprins de deznădejde. Era chiar mai teribil decât mi-l imaginasem. În pofida faptului că fiecare parte componentă avea numai patru apendice şi un gât lung ca un şarpe, semănau foarte mult cu nişte insecte. Lucioase de parcă ar fi fost mânjite cu vreo substanţă gelatinoasă, flancurile şi braţele erau acoperite în platoşe osoase, asemănătoare armurii zimţuite purtate în bătălie de Marii Magi Kobalos. Acum răspândea o nouă duhoare. Mirosea a foame şi a dorinţă de luptă.

Am tras adânc aer în piept, îndreptându-mi

spatele şi adunându-mi curajul. Eram un mag haizda, un războinic neînvins. Aveam să câştig.

În câteva momente, cele trei întrupări erau ghemui te în patru labe, gata de asalt, dar n-o puteau face până ce nu avea să se audă al treilea sunet de trâmbiță.

M-am pregătit să tai legăturile vrăjitoarei umane și să-i pun pumnalul în mână, aşa cum ceruse ea. Am în tins mâna după armă, dar brusc, în ultimul moment, m-am răzgândit şi am lăsat-o în buzunar – cu un motiv întemeiat.

CAPITOLUL 20
MOARTEA PRIN ARGĂSIRE

Din precedentele înfruntări la ordalii pe care le studiasem, în numai două rânduri Haggenbrood îşi concentrase eforturile asupra adversarului, aşteptând să atace şi să devoreze sclavele purrai de sacrificiu abia după ce acesta murea.

În ambele cazuri, adversarul izbutise cumva să-l rănească primul pe Haggenbrood. În niciunul dintre cazuri ordalia nu durase mult, dar mişcarea avusese drept consecință schimbarea modelului de luptă. Dacă aş fi putut să-l fac să se concentreze exclusiv către mine, atunci intervenția vrăjitoarei avea să fie o surpriză şi mai eficientă.

Când sunetul celei de-a treia trâmbițe a răsunat cu ecou între zidurile amfiteatrului, cele

douăsprezece membre ale lui Haggenbrood s-au extins şi cele trei întrupări s-au ridicat în două picioare, mârâindu-şi furia de luptă. Apoi a atacat. Eu eram ținta, nu sclavele purrai.

Dar o fracțiune de secundă mai târziu am început să mă mişc şi eu – direct spre creatură. În mâna stângă țineam sabia bătrânului Rowler; în dreapta, pumnalul meu favorit.

Cinci paşi mari, fiecare mai rapid decât cel dinainte, m-au adus la marginea gropii şi în raza ghearelor tăioase ale adversarului meu multiplu. Elementul de surpriză era acum al meu. Creatura nu se aşteptase la atâta îndrăzneală din partea mea. Colții au clămpănit spre mine. Răsuflarea lui respingătoare îmi sufla în față. Ghearele mi-au ratat fața la grosimea firului de păr din mustața unui şobolan.

Apoi a fost rândul meu.

Am încercat două lovituri, una la o fracțiune de secundă după cealaltă. Mişcarea ca de coasă a sabiei mele a ratat din cauza uluitor de rapidei reacții a întrupării pe care o țintisem; pumnalul meu preferat n-a ratat.

Vârful său a pătruns într-un ochi. Mulțimea a explodat. Trei gâtlejuri au scos simultan un urlet delicios.

Fiecare dintre întrupări simțea durerea. Asta era bine de ştiut.

Acum, Haggenbrood rămăsese numai cu cinci ochi.

Apoi am sărit peste groapă, aterizând în picioare şi în siguranță dincolo de groapă. Coada mea era paralelă cu spinarea şi pregătită. Aveam nevoie de ea pentru echilibru.

Întrupările au venit grăbite la mine, cu fălcile larg căscate şi cu fețele schimonosite de furie. Dar n-au sărit peste groapă. Se țineau pe lângă margini – două în stânga mea, una în dreapta. Am aşteptat până în ultima clipă, apoi am făcut un salt, dându-mă peste cap prin aer, întorcându-mă în partea cealaltă a gropii. Numaidecât, am alergat spre stâlpul de care era legată vrăjitoarea cu înfățişarea Nessei şi i-am tăiat legăturile.

Când i-am dat pumnalul, o uriaşă exclamație de surpriză s-a ridicat dinspre public. Asta nu se mai făcuse niciodată înainte, nu exista nicio mențiune despre aşa ceva în regulament. Era perfect legal.

Am stat umăr lângă umăr, cu fața spre groapă. Încă o dată, cele trei întrupări al lui Haggenbrood au ocolit-o încet, cinci ochi semnalându-şi intenția feroce.

Uneori, în bătălie acționăm instinctiv. O împunsătură de sabie, evitarea unei lănci sunt automate şi mai iuți ca gândul. Intri într-un soi de stare de transă, în care corpul se mişcă de capul lui, cu mult mai rapid decât orice acțiune plănuită.

Aşa era şi acum. Şi mai era ceva: când luptam alături de vrăjitoare, era de parcă împărtăşeam o singură con ştiință. Fie că folosise vreo magie umană ca să obțină asta, fie că, în focul bătăliei,

am devenit cumva transcendenți, ridicându-ne la o ferocitate de luptă în care corpurile noastre erau controlate de o minte contopită, nu știu. Dar mi se părea că modul în care luptam noi doi era foarte asemănător întrupărilor coordonate al lui Haggenbrood.

Concentrarea mea era totală și nu mai auzeam mulțimea înnebunită care zbiera să fiu ucis. Luptam cu Grimalkin într-o bulă de liniște.

O singură atingere și ar fi fost de ajuns să provoace kirrhos, moartea prin argăsire, dar, când am atacat, întorcând bătălia spre Haggenbrood, ghearele sale mi-au ratat fața la câțiva centimetri. I-am simțit răsuflarea corozivă arzându-mi pielea de pe față, dar săbiile noastre au fulgerat și creatura a țipat. Noi am tăiat și ea a sângerat.

Eram conștient de loviturile și împunsăturile lui Grimalkin de parcă ar fi fost ale mele; fără îndoială și ea îmi simțea loviturile spre dușmanul care ne înfrunta. Era ca și când aș fi plutit chiar deasupra corpului meu, privind la noi cum luptam dedesubt. Îmi amintesc că, doar o clipă, m-am întrebat cum vedeau lupta spectatorii de pe băncile gradenelor. Sigur n-o vedeau și ei ca mine?

Căci cum ar fi putut purra, Nessa, să lupte cu așa o desăvârșită ferocitate și iscusință? Cumva, vrăjitoarea trebuie să le fi ascuns asta vederii, făcând să pară că eu duceam tot greul luptei. Adevărul e că îmi venea greu să spun care dintre noi aducea o contribuție mai mare. Cum am mai

zis, eram una. Brațele mele erau brațele ei; armele ei erau armele mele. Era o plăcere să împarți lupta cu un asemenea războinic.

În câteva momente, două dintre întrupările Haggenbrood fuseseră tăiate bucăți, rămăşițele lor fiind împrăştiate prin toată arena. Victoria era aproape a noastră, dar atunci, cu izbânda sub ochii noştri, s-a petrecut o mică răsturnare de situație.

Ultima dintre întrupările Haggenbrood s-a desprins din încleştarea noastră şi s-a repezit la Susan, cea mai mare dintre surorile legate de stâlpi. Asta m-a luat complet prin surprindere: creatura nu arătase până atunci niciun interes pentru prizoniere, care stăteau cu ochii închişi de groază. Creatura era învinsă şi n-ar mai fi putut reuşi nimic printr-un astfel de act, cel mult le-ar fi putut ucide pe ambele purrai – dar n-ar fi avut timp pentru asta. Probabil a făcut-o din pură ciudă.

I-am tăiat calea, ucigând-o pe loc, înfigându-mi adânc sabia în ochiul ei stâng. A tresărit, a zvâcnit şi a intrat în spasmele morții. Câteva secunde mai târziu, viața îi părăsise corpul! Îl învinseserăm pe Haggenbrood. Câştigasem!

Victoria mea neaşteptată a stârnit un tumult aproape de răzmeriță. Peste o sută de supraveghetori au dat năvală în amfiteatru şi s-au dezlănțuit cu bâte şi ciomege asupra spectatorilor fără minte. Am privit capetele spărgându-se şi

sângerând sub ploaia de lovituri ale supraveghetorilor, în mod evident încântați de sarcina lor. Curând, în tribune curgea mai mult sânge decât împodobise vreodată arena de luptă. Era plăcut de privit şi am savurat fiecare moment. Dar foarte curând spectatorii recalcitranți au fost forțați să-şi reia locurile pe bănci.

După ce ordinea a fost restabilită şi cadavrele scoase din amfiteatru, judecătorul ordaliei a coborât în arenă şi a anunțat, oficial, victoria mea. Nu părea bucuros de triumful meu neaşteptat şi ieşit din comun.

Puteam vedea că făcea eforturi să-şi ascundă şocul şi spaima. Dar cum ar fi putut face altfel decât să confirme victoria mea?

De data asta n-a mai citit cu voce tare. Fără îndoială, îşi pregătise o singură declarație – aceea prin care anunța învingerea mea aşteptată şi moartea. Însă a vorbit rar şi apăsat, de parcă şi-ar fi cântărit fiecare cuvânt în minte înainte de a-l rosti.

— Magul haizda care stă în fața voastră a învins în luptă şi şi-a demonstrat cazul mai presus de orice obiecție. Atât Frăția Shaiksa, cât şi Triumviratul trebuie să recunoască şi să accepte acest rezultat. El este liber să părăsească oraşul şi poate să-şi ia şi sclavele purrai cu el. Ele sunt acum oficial proprietatea lui de drept. Aceasta este lege şi nimeni nu e mai presus de ea.

Tot ce mai rămăsese să fac era să-mi iau

proprietățile, să mă întorc la locuința mea şi să plec cât mai curând cu putință. I-am tăiat legăturile celei mai mici purra, Bryony, eliberând-o, dar când m-am apropiat de stâlpul de care era legată Susan mi-am dat brusc seama ce se întâmplase.

Când interceptasem cea de-a treia întrupare a lui Haggenbrood, fără s-o ştiu, vârful ghearei sale trebuie să fi zgâriat pielea antebrațului lui Susan. Asta îi pecetluise fetei soarta. Pielea ei devenise galben-brună la culoare şi uscată ca pergamentul. Fața îi era schimonosită şi gâlgâia adânc din gâtlej, evident cuprinsă de dureri insuportabile. Exact când am întins mâna spre ea, ea şi-a dat ultima suflare, un suspin prelung şi un horcăit. Nu puteam face nimic s-o ajut. Nu există vreun antidot, vreun leac pentru kirrhos.

Sora cea mică a țipat îngrozită şi disperată când, în câteva secunde, ochii lui Susan s-au adâncit în orbi te şi pielea a început să i se scorojească şi să se crape. Sub crusta de piele, carnea i se topise ca untul galben şi moale, iar țesuturile au început să se scurgă printre crăpăturile din ce în ce mai mari din piele, dizolvându-se, prelingându-se de pe oase, alcătuind o baltă otrăvitoare şi urât mirositoare la picioarele ei.

Pierise de moartea prin argăsire.

CAPITOLUL 21
SLARINDA

«NESSA»

Eram în locuința lui Slither, cu gândurile rătăcite, plimbându-mă înainte şi înapoi, neîncetat, prin mica odaie care-mi fusese destinată. Uşa era încuiată şi aşa avea să rămână până la întoarcerea lor.

Mi-am amintit arena şi cum Slither îmi descrisese amănunțit ce s-ar fi putut întâmpla. Am revăzut în minte îngrozitorul Haggenbrood apucându-se de grilaj cu ghearele sale. Slither călcase pe mâna lui şi tratase creatura cu dispreț, dar aceasta nu fusese niciodată învinsă în ordaliile de dinainte. Cum s-ar fi descurcat magul când toate cele trei întrupări aveau să-l atace în arenă?

Şi Grimalkin, vrăjitoarea asasină? Ea era formidabilă şi avea magia neagră la dispoziție. Era şi foarte încrezătoare – atât de sigură pe ea. Însă dacă Haggenbrood avea să se dovedească victorios, atunci ambele mele surori aveau să moară.

Am auzit paşi apropiindu-se de locuința lui Slither şi vocea bestiei şi a vrăjitoarei. Apoi un copil plângând. Părea să fie biata Bryony. Trebuie să fi fost zdruncinată de cele petrecute în arenă, dar, în ciuda plânsului ei, inima mi-a tresăltat de bucurie. Se întorseseră. Învinseseră, desigur… Altfel, ar fi fost morți. Învinseseră şi, curând, aveam să părăsim oraşul ăsta blestemat!

Atunci cheia s-a răsucit în încuietoare şi uşa camerei mele s-a deschis larg. Am ieşit să mă uit la fiecare dintre ei, pe rând. Deodată mi-a stat inima.

Unde era Susan?

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, Nessa, a zis Slither şi, pentru prima oară, n-a fost în stare să mă privească în ochi, dar biata ta soră a căzut pradă oribilei morți prin argăsire. Creierul ei s-a prefăcut în gelatină, ochii i s-au topit în orbite şi carnea i-a alunecat de pe oase. Durerea a fost cumplită, dar acum şi-a găsit pacea. Trebuie să fim recunoscători pentru asta.

— Ce? Am strigat. Ce vrei să spui? Unde e Susan?

— A murit, cum am încercat să-ți explic. O singură moarte a fost un preț mic de plătit pentru o aşa victorie strălucită – ai să fii desigur de acord că e un rezultat mai bun decât să fi murit cu toții.

— Dar ai promis! Am spus eu, simțind cum mi se încleştează gâtul şi pieptul, încât de-abia mai puteam respira. I-ai promis tatălui meu să le aperi pe surorile mele!

— Am făcut tot ce-am putut, Nessa, dar adversarul a fost foarte puternic. N-am putut face mai mult decât ce-am făcut.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am căzut în genunchi lângă Bryony, care plângea în hohote, şi am strâns-o în brațe. Eu mă jertfisem pe mine însămi, întocmai cum îmi ceruse tata, şi pentru

ce?

— Nu mai spune nimic, l-a sfătuit Grimalkin pe Slither. Cuvintele tale nu ajută.

Mi-am dat seama că paşii lor s-au îndepărtat, retrăgându-se în colțul celălalt al camerei mari, lăsându-ne pe mine şi pe Bryony singure, în nefericirea noastră.

Eram în două locuri odată – imaginația mea reconstituind oribila moarte a sărmanei Susan; cealaltă parte a minții mele asculta conversația dintre Slither şi vrăjitoare, care, chiar dacă abia se auzea, era totuşi clară pentru mine.

— Cele două fete rămase în viață merită *amândouă* să fie duse în sud, ca să trăiască în pace cu rudele lor, am auzit-o pe Grimalkin spunând.

Era ea vrăjitoare, dar era bine că ne ținea partea.

— O să-mi țin promisiunea în privința celei mai mici purra, a răspuns Slither. Dar intenționez s-o vând pe Nessa la piața de sclavi, aşa cum este dreptul meu. La urma urmelor, ea îmi aparține. Este bunul meu personal. Trebuie să mă supun legii Bindos, altminteri devin un proscris. Se ține socoteala, evenimentele sunt scrise în arhive şi, după triumful meu în arenă, notorietatea în mod cert va face să fiu îndeaproape supravegheat. Marii Magi vor folosi orice pretext ca să mă îngenuncheze. Aşadar, ai de gând să mă împiedici?

Mi-am ridicat privirea şi am văzut vrăjitoarea

clătinând din cap.

— Am făcut un târg şi o să-l respect. Întotdeauna îmi țin cuvântul. Dar unde e piața de sclavi de care vorbeşti?

— E în marele kulad numit Karpotha, la şaptezeci de leghe sud-vest de Valkarky, la poalele munților Dendar.

— Şi sunt mulți sclavi acolo?

— Este cea mai mare dintre toate piețele noastre de purrai, dar numărul variază în funcție de anotimp. Sfârşitul iernii aduce primele licitații. Peste aproape o săptămână, acolo se va desfăşura prima mare piață de primăvară. Sute de purrai vor fi vândute şi cumpărate între zidurile sale, înainte de a fi aduse în lanțuri, înapoi în Valkarky.

Grimalkin a rămas tăcută aproape un minut, părând adâncită în gânduri. În cele din urmă, a vorbit din nou.

— Unde stau femeile voastre? A întrebat. Între zidurile cetății voastre n-am găsit nici urmă de ele.

Am văzut expresia de disperare de pe fața lui Slither şi a părut să se clatine, ca şi când întrebarea îl zdruncinase până în miezul ființei lui.

— Noi, poporul Kobalos, nu vorbim despre astfel de lucruri, a răspuns el, clar indignat. Să pui o astfel de întrebare este o încălcare flagrantă de etichetă.

— Dar eu sunt străină, i-a răspuns Grimalkin. Străină de obiceiurile şi credințele voastre. Aşa că îți cer să răspunzi întrebării mele ca să pot învăța.

— Şi eu aş vrea să răspunzi! Am strigat mânioasă din capătul celălalt al camerei. Ascunzi ceva – sunt sigură!

Slither mi-a aruncat o privire, dar răspunsul lui a fost pentru Grimalkin.

— Femelele noastre se numesc *Slarinda*; au dispărut de mai bine de trei mii de ani.

— Au dispărut? Cum aşa? Şi cum vă continuați specia fără femele? A întrebat ea.

Slither a răspuns întâi la a doua întrebare.

— Masculii Kobalos sunt născuți de purrai – femelele umane ținute prizoniere în țarcurile skleech.

Vrăjitoarea a dat din cap.

— De ce au murit toate Slarinda? A stăruit ea.

— Este o poveste de nebunie, dintr-un timp când toți semenii noştri trebuie să-şi fi pierdut, temporar, mințile. Toate femeile noastre au fost executate într-o mare arenă; odată ce porțile dinăuntru au fost bine zăvorâte, arena putea fi inundată. Şi, în ziua aceea de nebunie, a fost inundată cu sânge.

— Ce? V-ați ucis toate femeile? Am țipat eu, strângând-o mai tare în brațe pe Bryony. Ce soi de bestii îngrozitoare sunteți voi?

I-am zărit coada lui Slither zvâcnind dreaptă pe spinarea lui, cum făcea uneori când era enervat sau când simțea vreo primejdie. Dar n-a catadicsit să arunce nici măcar o privire spre mine. Era ca şi când n-aş fi vorbit.

— Femelele Kobalos au fost târâte în grupuri pe scări, până jos, a continuat el, încet. Li se tăia gâtul şi erau atârnate cu capul în jos de lanțurile prinse de acoperişul stadionului – până când tot sângele li se scurgea din corp, băltind pe arena acoperită de gheață. Nu îngheța, căci se sufla aer cald din conductele de pe marginea arenei.

Execuția s-a petrecut rapid şi eficient. Odată ce un corp era golit de sânge, era scos din lanț şi cărat înapoi pe trepte; imediat, altul îi lua locul. Femelele nu au opus rezistență; cele mai multe îşi primeau moartea cu capetele plecate şi cu resemnare. Câteva au strigat de frică la apropierea cuțitului; foarte rar, un țipăt ascuțit s-a putut auzi răsunând în spațiul vast al stadionului.

Câteva zile s-a continuat tot aşa, până când, treptat, arena a fost plină cu sânge, aproape până la umeri. Din când în când, magii amestecau în el câte puțin şi din alte lichide, ca să nu se închege. În cele din urmă, această nebunie s-a încheiat. La sfârşitul celei de-a şaptea zile a fost ucisă ultima femelă, iar rasa noastră este constituită acum numai din masculi. Drumul a fost curățat; slăbiciunea a fost extirpată; pata a fost ştearsă. Asta cred ei că s-a realizat.

— Nu înțeleg, a zis Grimalkin. Despre ce slăbiciune vorbeşti?

— Se credea că femelele ne fac slabi. Că ele îmblânzeau masculii cu amăgirile lor şi le scădeau sălbăticia care este necesară pentru a fi războinic.

— Şi *tu* crezi asta? A întrebat Grimalkin, Uitându-se drept în ochii lui Slither.

El a clătinat din cap.

— Un războinic trebuie să fie întotdeauna atent să nu i se îmblânzească firea, dar primejdia poate veni din mai multe surse. A fost o faptă de nebunie să ne ucidem femelele, deşi toate societățile pot aluneca, temporar, în sminteală.

M-am simțit îngrețoşată, dar am fost uimită s-o aud pe Grimalkin spunând:

— Da, cred că ai dreptate.

— Bineînțeles, astfel de evenimente sunt greu de prevăzut, dar în cazul semenilor mei sunt sigur că nebunia se va întoarce. Şi ştiu şi împrejurările care vor conduce la asta.

— Tu ai văzut asta? Sau e o poveste cunoscută din generație în generație de poporul tău? A întrebat Grimalkin.

— Este o credință pe care semenii mei o păstrează orbeşte. Dar noi, magii, am cercetat viitorul şi credem că e foarte posibil să se întâmple din nou.

— Când o să fie asta?

— Nu ştiu „când”, dar ştiu „de ce”, a răspuns Slither. Când zeul nostru, Talkus, se va naşte, puterea Kobalos se va tripla şi noi vom porni din Valkarky într-un război sfânt care va şterge omenirea de pe fața pământului. Asta este ceea ce cred semenii mei. Cu toții vor îmbrățişa nebunia aceasta a războiului total.

— Îți mulțumesc că ai fost sincer, a zis Grimalkin. Istoria poporului tău e crâncenă – asta explică de ce furați femei umane şi practicați sclavia. Mă împotrivesc unei asemenea practici din toată ființa mea. Cu toate acestea, o să-mi țin cuvântul în privința vânzării Nessei. O să ies din oraşul vostru în secret, dar o să mă alătur vouă curând. Mai întâi, o să vă însoțesc în călătoria spre sud, ca s-o lăsăm pe sora mai mică la mătuşa şi unchiul ei. Apoi o să vă însoțesc în călătoria spre munții Dendar. Aş vrea să văd şi eu kuladul din Karpotha, unde sunt vândute femelele umane.

Auzindu-i cuvintele, nu mi-am putut înăbuşi un suspin. Pentru o clipă, crezusem că Grimalkin avea să se ridice împotriva lui Slither şi să-i ceară să-mi redea libertatea, ca să merg cu Bryony. Acum vedeam că voia să-şi onoreze promisiunea pe care i-o făcuse – o bestie printre bestii! Animalele astea îşi uciseseră propriile femele şi acum eu urma să fiu dată pe mâinile lor scârboase.

CAPITOLUL 22
KANGADON

Am plecat din Valkarky călare pe cai buni, potcoviți în maniera Kobalos, astfel încât să poată călca mai uşor prin zăpadă. Coburii noştri conțineau nutreț pentru cai şi, în plus, suficient oscher ca să acopere orice urgență. Aveam, de

asemenea, provizii pentru noi.

Nu se vedea nici urmă de vrăjitoare. Făcuse precum spusese şi părăsise Valkarky în secret, luând-o înainte.

Cele două purrai încetaseră, în sfârşit, cu plânsul, dar arătau foarte palide, îşi țineau privirile în pământ, evident încă foarte mâhnite. Am clătinat din cap la lipsa lor de înțelepciune. Ce-a fost a fost. Nu folosea nimănui să stăruie în gânduri negre. Minţile umane erau într-adevăr foarte slabe.

La poartă, Marele Mag Balkai, cel mai în vârstă triumvir, mi-a urat un rămas-bun plin de ranchiună. Un biet păgubaş, se uita chiorâş cum plecam. Ştiam că nu-i avea la inimă pe magii haizda; nu era împăcat cu gândul că noi lucram singuri, departe de cetate şi, astfel, dincolo de supravegherea şi controlul lui.

— Pleci aparent biruitor, a zis el, aplecându-se şi şoptind la urechea mea dreaptă, astfel ca însoțitorii lui să nu-l poată auzi. Magia ta shakamure poate că te-a ajutat să supraviețuieşti o vreme, dar zilele tale sunt numărate.

— Nu mi-am folosit magia în arenă, am răspuns, cu sinceritate. Deşi, înainte de a sosi aici, am folosit-o, însă legal, cu scopul de a mi le revendica pe cele trei purrai care-mi aparțineau. Este dreptul meu. Este o expresie a ceea ce sunt eu!

— Noi nu putem uita ceea ce ai făcut – voi, magii haizda, trebuie să primiți o lecție. Nu e nimic

personal – doar o exercitare a puterii pentru a ne păstra cârmuirea. Eblis, cel mai de frunte asasin Shaiksa, o să vină după tine; o să fie înarmat cu Kangadon, Lancea Puterii.

— Ordalia m-a achitat şi mi-a îngăduit să plec liber, iar sclavele purrai au fost recunoscute ca proprietatea mea. Trimițând un asasin după mine, încalci legea! I-am şoptit eu, sfidător.

— Ascultă cu atenție, prostule, a continuat Balkai, cu gura încă aproape de urechea mea. Noi, Triumviratul, întotdeauna acționăm cum e cel mai bine pentru interesele noastre. Noi facem şi desfacem legea oricând e necesar. Îți doresc să călătoreşti în siguranță, până o să mori.

I-am făcut o plecăciune şi am zâmbit sarcastic.

— Îți mulțumesc pentru amabilele urări, Stăpâne. După ce-o să-l ucid pe Eblis, o să-i spânzur capul lui cel hidos în vârful celei mai înalte crengi a copacului meu ghanbala. E începutul primăverii în haizda mea şi ciorile vor fi flămânde. Ele se dau în vânt după ochi, îi consideră delicatese.

Apoi, fără să mă mai uit la el, m-am suit pe cal şi am pornit, cu Nessa şi Bryony, îndepărtându-mă de Valkarky. Am simțit că ochii Marelui Mag îmi sfredeleau ceafa. Clocotea de mânie, iar tulburarea lui mi-a umplut inima de bucurie.

Adevărul este că sperasem să plec din oraş însoțit de urări de bine, cât să pot da uitării neplăcerile vizitei mele. Dar sunt unele persoane

care nu pot lăsa lucrurile să meargă mai departe, iar Balkai părea hotărât să mai facă o încercare de a-mi scurta viața.

Eblis era conducătorul şi cel mai de temut dintre asasinii Shaiksa. Era supranumit Cel Care Nu Poate Fi Învins. Ordinul progresa în cunoaştere de fiecare dată când unul din frăția lor murea în luptă, gândurile lui de dinainte de moarte comunicând modul în care fusese răpus. Unii dintre ei trebuie să-mi fi studiat, de asemenea, lupta mea în arenă; acum, de bună seamă că erau buni cunoscători ai stilului meu de luptă şi poate că detectaseră vreo slăbiciune, neştiută probabil nici de mine, pe care ar fi putut s-o exploateze.

Folosind magia puternică, creaseră o armă periculoasă, Kangadon, cunoscută şi ca Lancea Puterii sau Lancea Care Nu Se Poate Frânge. Celălalt nume al său era Ucigaşa Regelui, pentru că fusese folosită pentru a-l ucide pe ultimul rege din Valkarky – nici nemaipomenita sa putere, nici formidabilele sale apărători magice nu se dovediseră de ajuns împotriva unei arme cum era aceasta. Circulau multe zvonuri despre această armă, dar nimeni în afară de membrii Shaiksa nu o zărise vreodată, cu atât mai puțin s-o vadă în acțiune.

Nu puteam face nimic decât să mă ocup de amenințare când avea să se arate, aşa că mi-am scos problema din minte şi le-am condus pe surori spre sud. Voiam să încerc să-mi țin promisiunea

şi să o duc pe cea mai mică purra la mătuşa şi unchiul ei. N-avea rost să le fi spus şi fetelor despre noua primejdie. Dacă muream înainte, ele aveau să fie aduse înapoi în Valkarky – să fie mâncate sau să trăiască toată viața în sclavie.

Vântul sufla dinspre miazăzi cu o promisiune de primăvară şi, în a cincea zi, am intrat într-o pădure de pini înalți. Printre ei, ici-colo se zăreau şi câțiva arbori foioşi, ale căror ramuri golaşe deja se înveseliseră cu noi muguri verzi.

Cum se apropia seara, am făcut popas şi, curând, aprinseserăm un foc şi încălzeam supa pentru purrai, aroma ei ridicându-se aburind în aerul rece şi curat. Ele păreau supuse şi adâncite în gânduri, aşa că am lăsat-o pe Nessa să amestece în supă, neslăbită din ochi de flămânda Bryony, iar eu m-am hotărât să plec la vânătoare. Nevoile mele erau diferite de ale lor. Mie îmi trebuiau sânge şi carne crudă.

Stratul de zăpadă era subțiat pe pământ, cu smocuri de iarbă ițindu-se din loc în loc. Cu toate acestea, era încă destul de gros ca să arate urme proaspete şi, curând, stomacul îmi chiorăia de foame, iar eu mă apropiam de prada mea. Deja animalul se băgase în pământ, dar vizuina lui puțin adâncă nu-i oferea cine ştie ce protecție, aşa că am întins mâna şi l-am tras afară de coadă. Era o anchiette, matură şi lungă aproape cât brațul meu. Sângele său era cald şi dulce şi am băut pe săturate, înainte de a-i ciuguli carnea fragedă de

pe coastele-i subțirele. La sfârşii, am ronțăit, mestecat şi înghițit gustoasele sale oase ale picioarelor.

Cu foamea cât de cât potolită, m-am întors pe aceeaşi cale pe care venisem. Atunci am observat ceva cioplit în trunchiul unui copac din apropiere.

Fusese crestat în coaja lui chiar foarte recent şi l-am cercetat de aproape, plimbându-mi arătătorul peste el. Era desenul simplu al unei perechi de foarfeci. De ce ar vrea cineva să cresteze aşa ceva aici? M-am întrebat eu. Oare era un semn pentru ca alții să îl urmeze?

Şi apoi mi-am amintit că vrăjitoarea asasină avea o pereche de foarfeci într-o teacă de piele. Oare *ea* să fi crestat simbolul şi, dacă da, de ce?

Grimalkin spusese că avea să ne escorteze în sud şi apoi în kuladul sclavelor, dar acesta era primul semn că ea ar fi putut fi pe undeva pe aproape.

Din nou m-am întrebat dacă puteam avea încredere în vrăjitoare. De ce nu se arătase, pur şi simplu? Nedumerit, m-am întors în tabără.

În ziua următoare, după ce sclavele purrai au mâncat, am scos potcoavele suplimentare ale cailor şi ne-am continuat drumul spre sud.

Peste alte două zile am ajuns într-o vale puțin adâncă. Adăpostită de vânturile nordului, avea propriul său microclimat. Foioasele depăşeau acum la număr coniferele, iar crengile lor erau deja acoperite cu frunze proaspete, verzi. Zăpada se topise pe aici, făcând pământul să pleoscăie sub picioare, iar în unele locuri, caii îl jucau în picioare, prefăcându-l în noroi moale.

Soarele ce se pregătea să apună era strălucitor, luminând drept în ochii noştri din cerul senin. În văzduh se auzeau cântece de păsări şi zumzet de insecte, iar noi înaintam încet, căutând un loc unde să ne facem tabăra.

Deodată, totul a devenit neobişnuit de tăcut.

Păsările şi-au oprit cântecul lor de primăvară. Până şi insectele amuțiseră. Tot ce mai putea fi auzit era răsuflarea cailor şi ritmul calm al copitelor pe pământul afânat.

Apoi am descoperit şi motivul.

Drept în față era un stejar mare, solitar. Avea trunchiul noduros şi răsucit şi era stors de viață de iarna aspră. Sub copacul acela aştepta Shaiksa. Stătea călare pe un armăsar negru; o lance lungă, pe care o ținea cu o mănuşă neagră de luptă, era plecată pe spate, sprijinita uşor de umărul său. Era îmbrăcat într-o armură neagra de cea mai bună calitate; platoşă peste platoşă, pentru a garanta devierea şi a celei mai puternice săbii. Purta, de asemenea, un coif cu vizorul tras, astfel încât numai gâtul era vulnerabil. Balkai

spusese adevărul: acesta era asasinul pe care promisese că-l trimite împotriva mea.

Nu-i puteam vedea ochii. Întotdeauna mă supără când nu mă pot uita în ochii unui duşman. Simt asta ca pe un dezavantaj.

La gât, asasinul era împodobit cu trei şiraguri de cranii; unele, deşi incredibil de mici, erau de om. Shaiksa foloseau magia ca să micşoreze craniile duşmanilor învinşi; în acest fel puteau să poarte multe astfel de semne ale victoriei, dar care să nu le împiedice mişcările. Numărul acestor podoabe îmi spunea că îl aveam într-adevăr în faţa ochilor pe Eblis, cel mai iscusit din întreaga Frăţie Shaiksa. Lancea pe care o ţinea era Kangadon, aceeaşi pe care o folosise ca să-l ucidă pe regele din Valkarky, cu nouă secole în urmă.

Am auzit zgomotul copitelor în spatele meu, când surorile şi-au dat la o parte caii din calea atacului iminent.

Luând iniţiativa, am scos două pumnale lungi şi am pornit spre Eblis, calul meu prinzând viteză, galopând pe pământul noroios. Atât de subit a fost atacul, încât Shaiksa n-a avut timp să-şi potrivească lancea cum trebuie. Eram lângă el mai înainte să mă fi putut ţinti.

Pumnalele mele au sclipit în lumina soarelui şi s-a auzit scrâşnetul metalului lovind metalul. Cel din mâna mea dreaptă a găsit locul de îmbinare dintre două platoşe ale armurii de pe pieptul lui Eblis. Am împins în sus prin deschizătură şi s-a

înțepenit în loc. Era cu neputință să-mi dau seama dacă pătrunsese în carne. Dar pumnalul din mâna mea stângă s-a frânt în armură şi am aruncat mânerul armei rupte. Când mi-am întors calul, gata să atac din nou, mi-am scos sabia.

Dar de data asta mi-a lipsit avantajul surprizei. Eblis era pregătit pentru atacul meu şi şi-a mânat şi el calul înainte, cu vârful ascuțit al lui Kangadon ațintit drept spre inima mea. M-am răsucit în şa, reuşind să evit vârful lăncii, însă n-am mai avut cum să plasez şi eu o lovitură.

Ne-am întors caii şi ne-am repezit din nou unul spre celălalt, asasinul coborând încă o dată lancea în poziție orizontală, calul său azvârlind din copite un nor de no roi în urmă.

Cu toate acestea, m-am concentrat şi am creat un scut magic identic cu acela care mă apărase de pintenii ascuțiți ai hybului. Era mic şi strălucitor, sclipind în aer, nu mai mare decât palma, însă l-am poziționat precis cu mintea şi l-am ținut ferm, astfel încât lan cea, în pofida proprietăților sale magice, să poată fi respinsă.

Însă în momentul contactului am înțeles deodată cum îl învinsese Eblis pe regele din Valkarky, cu multă vreme în urmă. Regele, fără îndoială, folosise un scut magic încă şi mai puternic decât al meu, dar în clipa morții trebuie să-şi fi dat seama de adevărata putere a lui Kangadon – nimic n-o putea devia de la țintă.

Aşa şi acum. Vârful lăncii a pătruns prin scutul

meu precum cuțitul prin unt, căutându-mi inima. Eram la o fracțiune de secundă depărtare de moarte. Un singur lucru îmi mai rămânea de făcut; nu puteam s-o parez pe Kangadon, aşadar trebuia să mă feresc de ea.

M-am răsucit în şa, evitând vârful lăncii la o distanță cât grosimea aripii de fluture, şi m-am aruncat de pe cal. Am absorbit o parte din impact, strângându-mi brațele şi picioarele pe lângă corp şi rostogolindu-mă înainte când am atins pământul. Pământul era moale, de la topirea zăpezii de peste iarnă, şi m-a ajutat să atenuez izbitura, însă cu toate acestea mi s-a tăiat respirația. Sabia mi-a zburat din mână cât colo şi am rămas lat la pământ, în timp ce nemilosul meu adversar şi-a întors iute calul şi a pornit să mă atace din nou.

Am reuşit să mă ridic în capul oaselor, dar eram năucit, chinuindu-mă să-mi limpezesc mintea după tumba violentă. Eblis aproape că ajunsese la mine, cu vârful lui Kangadon încă o dată ațintit infailibil spre inima mea. M-am gândit că-mi venise sfârşitul, când am auzit deodată tropotul altor copite şi ceva s-a repezit spre el din partea stângă.

Era un cal alb şi un călăreț. Acum se aflau între mine şi asasin şi s-au ciocnit cu el în asaltul lui. Calul alb a nechezat şi s-a dat peste cap, aruncându-şi călărețul prin aer ca pe o păpuşă de cârpe. I-am zărit fața când s-a învârtit de mai

multe ori, înainte de a se izbi puternic de pământ.

Era micuța Nessa. Încercase să mă salveze şi acum plătise prețul.

Calul ei a nechezat din nou şi s-a rostogolit, ridicându-se apoi în picioare. Am aruncat o privire spre Nessa Ea zăcea cu fața în jos şi nu se mişca. Moartea ei fusese rapidă şi miloasă – cu mult mai bună decât cea pe care ar fi găsit-o în mâinile lui Shaiksa, odată ce eu aş fi fost terminat. Ea fusese cea mai norocoasă dintre cele trei surori. Moartea prin argăsire era rapidă, dar era extrem de dureroasă, cu băşici fierbinți explodând în stomacul şi în intestinele tale şi carnea topindu-se dinăuntru.

Mi-am dat seama că nu izbutisem să-mi țin promisiunea față de bătrânul Rowler. Odată ce eu aveam să fiu mort, asasinul avea s-o ucidă şi pe fata cea mai mică, tăindu-i gâtul. Avea să sufere aceeaşi moarte care îi fusese plănuită mai devreme, în turn. Eu nu făcusem decât să amân inevitabilul. M-am simțit mânios şi dezamăgit la ideea înfrângerii mele. Totul fusese zadarnic.

Eblis şi-a întors calul încet, într-un arc, cu lancea pregătită. Capul mi se limpezise acum şi m-am uitat în jur după sabie. N-aş fi putut devia vârful lăncii, dar măcar aş fi murit cu o armă în mână. Însă picioarele mele refuzau să mă asculte: tot ce-am putut face a fost să mă ridic anevoie în genunchi.

Shaiksa şi-a ridicat vizorul şi mi-a zâmbit. Şi-a

dorit să mă uit la fața celui care avea să mă ucidă. Nu mi-am irosit cuvintele şi mi-am păstrat expresia impasibilă. Pe dinăuntru, clocoteam de furie la gândul că Balkai izbutise să întoarcă lucrurile aşa cum voise el. Eu îmi demonstrasem curajul şi abilitățile în ordalie; trimițând acest asasin, el arăta că nu avea niciun strop de onoare. Era lipsit de scrupule şi corupt.

Cu toate că ştiam că aveam să mor acolo, voiam să-mi iau sabia: voiam să fac tot ce îmi stătea în puteri să-l rănesc pe Eblis, ca să-şi aducă aminte totdeauna de înfruntarea noastră. Oricine mai trebuie să şi moară, la un moment dat, şi să cazi în luptă cu cel mai iscusit dintre asasinii Shaiksa – Cel Care Nu Poate Fi învins – era o moarte vrednică.

El a pornit din nou. M-am răsucit să mă feresc, dar vârful lăncii mi-a străpuns umărul drept, iar Eblis l-a smucit în sus cu putere, ridicându-mă de la pământ. Pentru o clipă, am fost neajutorat şi fulgerat de-o durere cumplită, dar greutatea mea, pe lângă aceea a lăncii lungi, însemna că nu mă putea ține în aer mai mult de vreo câteva secunde. În clipa în care a fost silit s-o coboare, am lunecat din lance, am atins pământul şi m-am rostogolit într-o parte.

M-am ridicat din nou în genunchi, cu sângele şiroindu-mi pe braț şi picurând în noroi. În câteva momente cu siguranță aveam să fiu mort, dar tot nu voiam sa mă dau bătut şi am început să mă

târăsc prin noroi spre sabia mea. Mi s-a părut cale lungă până la ea; în orice clipă Eblis putea ataca din nou, străpungându-mă cu lancea lui – de data asta, poate chiar în inimă.

În timp ce continuam să mă târăsc spre sabie, nu-mi dezlipeam ochii de la adversar. El se uita la mine, dar nu şi-a îndemnat calul înainte. Totul era neclintit şi tăcut. Atunci mi-am dat seama că, de fapt, nu se uita la mine. Am riscat să arunc iute o privire peste umăr.

În spatele meu, puțin mai în stânga, am văzut un alt călăreț pe un armăsar la fel de negru şi de puternic ca al lui Eblis. Îl cunoşteam pe călărețul acesta. Era o purra. Era Grimalkin, vrăjitoarea umană asasină.

CAPITOLUL 23
CEL CARE NU POATE MURI NICIODATĂ

Grimalkin îşi atingea şiragul de oase pe care-l purta la gât. Ale ei trebuie să fi fost oasele mâinilor duşmanilor învinşi de ea mai degrabă decât tigve micşorate, cum purta Eblis. Le bătea uşurel cu degetele şi le mângâia într-un mod ritualic misterios. Cum mă uitam la ea, a dat drumul şiragului de oase, a scos un pumnal cu lamă lungă dintr-o teacă şi s-a apropiat de mine, calul ei păşind delicat peste noroiul moale.

— Ridică-te în genunchi, Slither, mi-a poruncit. Ucide-ți duşmanul cu ăsta. Ucide-l mai înainte de

a te ucide el pe tine. Niciodată să nu renunți! Niciodată să nu te dai bătut!

A aruncat pumnalul spre mine. S-a învârtit prin aer, dar am întins mâna, cu un strigăt de durere, şi l-am prins de mâner.

Era ceva ciudat cu arma asta. În clipa în care l-am ținut în mână, coada mea mi-a spus că lama era lucrată dintr-un aliaj de argint. Ochii mei mi-au spus ceva şi mai uluitor.

Mânerul era lucrat în forma unui cap de skelt, iar ochii îi erau două rubine. Era chipul zeului nostru ne născut, Talkus. Când l-am privit, ochii de rubin au lăcrimat lacrimi de sânge care au picurat în noroi, la picioarele mele, amestecându-se cu sângele meu. Era, fără îndoială, o armă de putere. Simțeam forța magică radiind din ea.

Grimalkin a zâmbit şi şi-a îndepărtat calul de mine. Plin de o nouă speranță şi de putere, m-am ridicat în picioare. Eblis se uitase bănuitor la Grimalkin, dar acum, când ea se îndepărtase, atenția i s-a întors asupra mea – ținta lui.

Şi-a mânat calul drept spre mine. Am tras adânc aer în piept şi m-am înfipt mai bine pe picioare, concentrându-mă intens la ce aveam de făcut. Când vârful lăncii a ajuns în raza mea de acțiune, am făcut un pas într-o parte, ca să nu fiu călcat de armăsar, am ridicat pumnalul şi am parat vârful lăncii.

Spre uluirea mea, pumnalul nu s-a frânt. A deviat lancea şi a scrijelit-o pe toată lungimea sa,

trimițând în sus o ploaie de scântei. Când a ajuns la mănuşa lui Shaiksa şi i-a atins mâna, el a strigat, şocat. A scăpat-o pe Kangadon din strânsoare, iar aceasta a luat-o în sus, învârtindu-se de mai multe ori prin aer.

Atunci, într-un moment de *whalakai* – percepția pe care o are un mag haizda, dar foarte rar – am devenit conştient de fiecare detaliu al situației într-o strălucire de înțelegere.

Am ştiut ce trebuia să fac! Am lovit lateral, mişcând brațul aproape prea rapid ca să fie văzut, şi am lovit lancea rotitoare cu pumnalul.

Kangadon s-a despicat în două.

Astfel, Lancea Care Nu Se Poate Frânge nu mai exista.

Însă nu degeaba Eblis supraviețuise şi dominase ca asasin mai bine de două mii de ani. Lancea era distrusă şi el era rănit, dar şi-a adunat toate puterile şi a atacat din nou. De data asta mânuia alte două cuțite lungi, încercând să mă doboare.

Am lovit încă o dată cu pumnalul skelt şi m-am răsucit rapid, ca să evit să fiu călcat în picioare. Calul lui a galopat înainte, fornăind şi scoțând abur pe nări, în aerul rece. Dar Eblis a căzut, trântit cu putere la pământ, şi a rămas întins acolo, fără să se mişte.

M-am apropiat şi am privit în jos, la duşmanul meu – dar, spre surprinderea mea, nu i-am dat lovitura finală. N-a fost o decizie conştientă. Ceva din mine alesese alt mod de încheiere al

confruntării acesteia. Am aşteptat în tăcere, strângând mai departe pumnalul în mână. După multe minute, Eblis s-a întors pe burtă şi s-a căznit să se ridice. Nu mai avea nicio armă în mână. Le pierduse în cădere. Cu toate acestea, am aşteptat, răbdător, până când şi le-a cules din noroiul frământat de copite.

Apoi am început să ne luptăm de aproape. Eram în egală măsură de bine pregătiți şi am dus-o aşa multă vreme. Curând, soarele a asfințit şi lumina a început să scadă. Acum ne luptam pe întuneric şi mi-am folosit magia shakamure ca să-mi văd adversarul. De asemenea, m-am folosit şi de celelalte rezerve de magie ca să-mi susțin tăria. Fără îndoială şi Eblis îşi folosea propria magie, pentru că pumnalele lui erau mânuite cu mare precizie şi, pentru o vreme, m-am străduit din răsputeri doar să le parez. Luptam în tăcere – tot ce se putea auzi erau mârâieli, lamele ciocnite şi ghetele noastre frământând noroiul.

Dar, treptat, am început să câştig un avantaj şi, în sfârşit, mi-am pus adversarul în genunchi şi am ridicat pumnalul pentru lovitura finală.

Atunci am simțit o mână oprindu-mi brațul.

— Ai câştigat, Slither, dar acum e al meu, mi-a şoptit Grimalkin la ureche. Dă-mi mie pumnalul.

Ce-aş fi putut face decât să consimt? La urma urmelor, obținusem o mare victorie şi îi eram dator vrăjitoarei pentru aceasta. Fără intervenția ei aş fi murit în noroi. Aşa că i-am dat înapoi pumnalul şi

m-am dus în locul unde zăcea Nessa.

Am îngenuncheat lângă ea. Încă mai respira, abia-abia, dar semnele ei vitale se stingeau încet. Mai aveam puțină magie rămasă în mine, aşa că mi-am aşezat palma pe fruntea ei şi am lăsat-o să treacă în corpul ei până când a început să-şi revină.

După un timp am ajutat-o să se ridice în capul oaselor şi ea a deschis ochii.

— Erai pe moarte, Nessa, dar te-am readus la viață cu puterile mele. Exact cu ceea ce îți eram dator.

La fel cum ea mă salvase când fusesem muşcat de şarpe, acum îi întorsesem favoarea. Ea s-a uitat lung la mine un timp şi părea să încerce să-mi răspundă, dar atunci am auzit un sunet din spate care mi-a făcut părul să se zbârlească pe ceafă.

Asasinii Shaiksa nu strigă. Şi, cu toate acestea, Eblis, cel mai curajos, cel mai puternic şi cel mai nemilos dintre toți, striga de durere. Strigătele lui au continuat foarte multă vreme.

Nessa s-a uitat spre mine cu ochii măriți la auzul acelui sunet. Eu găseam sunetul foarte plăcut – dar, evident, ea, nu. Asasinul a fost ucis lent, iar gândurile lui de dinainte de moarte au fost trimise către restul frăției sale. Chiar în momentul în care el murea, cunoaşterea lor progresa. Dar ce aflau oare?

Într-un alt moment de whalakai, am înțeles ce se întâmpla. Nu doar că aflau – învățau. Lecția li

se dădea de către Grimalkin: la fel cum scrijelea simbolul foarfecilor ei pe copaci pentru a-şi marca teritoriul şi a-şi preveni duşmanii să nu se apropie, şi acum trimitea întregii Frății Shaiksa un mesaj.

Le spunea cine era; de ce anume era capabilă; îi învăța totul despre durere şi frică.

Şi atunci, cu voce tare, ea şi-a transmis mesajul verbal spre Frăție:

— Țineți-vă departe de mine, i-a avertizat ea, altminteri, cum i-am făcut fratelui vostru o să vă fac şi vouă! Cei care o să mă urmărească o să moară de o moarte ca asta! Eu sunt Grimalkin.

Astfel, Lancea Care Nu Se Poate Frânge a fost, de fapt, frântă, iar Cel Care Nu Poate Fi Învins a fost ucis şi a părăsit lumea asta după mai bine de două mii de ani ca asasin Shaiksa neînvins.

Iar în momentul acela am ştiut că vrăjitoarea asasină era cel mai periculos războinic pe care-l întâlnisem vreodată. Prin urmare, o mare provocare stătea înaintea mea. Într-o bună zi trebuia să lupt cu ea şi s-o înving. Să izbutesc acest lucru ar fi însemnat apogeul strădaniilor mele ca mag haizda.

Când, mai târziu, i-am examinat cadavrul lui Eblis ca să văd ce i se făcuse, n-am putut vedea nimic care să fi putut să-l facă să strige atât de melodios. E drept că ea îşi crestase simbolul foarfecilor pe fruntea lui, dar nu era nicio altă urmă. A trebuit să recunosc că erau multe lucruri

pe care le-aş fi putut învăța de la vrăjitoarea umană.

CAPITOLUL 24
FIICA ÎNTUNERICULUI

Nessa era învinețită şi frântă, dar mulțumită ajutorului meu supraviețuise căderii; cea mai mare durere a ei era încă pierderea surorii sale, Susan.

Mai târziu, după ce fetele au plâns până le-a luat somnul, vrăjitoarea şi cu mine am stat de vorbă lângă focul de tabără.

— Pumnalul magnific pe care l-am folosit ca să-l înving pe Eblis – de unde îl ai? Am întrebat-o.

— Nu e al meu, a răspuns ea. Eu îl țin în păstrare pentru altcineva şi trebuie să i-l dau înapoi.

— Pot să-l mai văd o dată?

Vrăjitoarea a zâmbit sinistru, arătându-şi dinții ascuțiți, şi pentru o clipă am crezut că o să mă refuze. Dar l-a scos din teacă şi mi l-a întins. L-am luat cu grijă, întorcându-i în mâini. I-am simțit imediat puterea.

— Acesta este un pumnal foarte special. Cine l-a făcut? Am întrebat.

— A fost făurit de unul dintre zeii noştri, micule mag. Noi avem un zeu al fierarilor, pe care îl cheamă Hefaistos.

— E ciudat că şi-a ales un cap de skelt pentru

mâner, am observat eu. Talkus, zeul nostru Care Va Să Fie, o să ia această înfățişare în momentul în care o să se nască.

— Îmi amintesc că mi-ai spus, a zis vrăjitoarea, încruntându-se. Poporul tău o să înceapă un război sfânt şi o să încerce să ne împingă în mare.

— Atunci noi o să conducem întreaga lume.

— Cu siguranță vor fi vremuri interesante! A zis ea. Dacă e să încercați aşa ceva, poporul meu o să opună cu siguranță o rezistență înverşunată. Şi atunci noi o să dărâmăm, în cele din urmă, zidurile cetății Valkarky şi o să scăpăm lumea de kobalos. Deci hai să sperăm că va mai trece multă vreme până când Talkus îşi face apariția pe lumea asta!

I-am dat pumnalul înapoi fără să comentez, dar apoi mai multe idei mi-au venit în minte aproape simultan.

— Piatra-de-stea – e valoroasă pentru oameni? Am întrebat. De aceea ai intrat tu pe teritoriul nostru şi te-ai apropiat de Valkarky? Mi se pare o stranie coincidența să te fi aflat prin apropiere când a căzut.

— N-a fost o coincidență. Ştiam când şi unde avea să cadă, a răspuns vrăjitoarea.

— Ai folosit magia ca să afli asta?

— Noi, vrăjitoarele, putem uneori să scrutăm vii torul; suntem, de asemenea, în stare să „adulmecăm dinainte” apropierea primejdiei. Însă o să recunosc că, de fapt, a fost un vis ciudat care

mi-a dezvăluit venirea pietrei – unul care a părut atât de real încât am crezut că eram trează. A fost o lumină orbitoare, atât de puternică încât m-am temut că ochii or să-mi fie arşi în cap. Apoi o voce mi-a spus unde şi când avea să cadă – şi după aceea, odată ce ajungea în posesia mea, ce trebuia să fac cu ea.

— Tot vocea care a venit din lumină a fost cea care te-a prevenit de primejdia din partea poporului meu?

— Deja ştiam că bucata de minereu avea să cadă în apropiere de cetatea voastră, a răspuns ea. Şi a căzut, exact aşa cum fusese prezis, dar atunci, în timp ce aşteptam să se răcească, s-o iau şi să plec cu ea în sud, am adulmecat apropierea războinicilor voştri. M-am luptat cu ei, dar erau prea mulți.

— Şi acum, că e din nou în posesia ta, ce o să faci cu ea?

— Aceasta este o armă din întuneric şi nu e tocmai potrivită pentru cineva care trebuie s-o mânuiască împotriva întunericului! A exclamat ea, întinzând mânerul în formă de skelt spre mine. Aşadar, voi făuri o nouă lamă – una şi mai tare, şi mai puternică!

— Şi cui îi e destinată? Unui rege?

— În prezent, el este ucenicul unui vraci – un om priceput să țină piept întunericului şi slujitorilor săi. El este singurul care are capacitatea de a-l distruge pe Necurat pentru totdeauna. Pumnalul

ăsta din întuneric este unul dintre cele trei pe care trebuie să le folosească pentru a reuşi. Dar, dacă supraviețuieşte încercării, ar putea avea şi alte misiuni care-l aşteaptă.

— Ce alte misiuni?

— Am cercetat viitorul şi ştiu că îl aşteaptă şi alte provocări – dar totul e nesigur. Citirea viitorului e un meşteşug imperfect. Ar putea chiar muri în încercarea de a-l ucide pe Necurat. Am privit într-o oglindă, străduindu-mă să-i văd viitorul, dar s-a încețoşat cu îndoială. O să făuresc pumnalul pentru el, oricum.

— Speri să făureşti un pumnal mai bun decât cel creat de zeul vostru fierar? Am întrebat eu, clătinând din cap la înfumurarea ei. Poporul meu numeşte o astfel de ambiție lăudăroasă hubris. Mândria este cel mai mare păcat dintre toate – unul care poate atrage mânia reunită a tuturor zeilor.

— Totuşi eu sunt hotărâtă să încerc, a răspuns ea. Aşa mi-a poruncit vocea: să făuresc o sabie de lumină. O să se numească Sabia Stea.

— Tu aparții „întunericului", cum îi spui tu, şi totuşi vei crea antiteza lui. E cu adevărat ciudat ca o fiică a întunericului să făurească o sabie a luminii! Am comentat eu.

— Trăim timpuri stranii, a răspuns vrăjitoarea. Tot straniu e şi că eu, o vrăjitoare, am făcut o alianță cu duşmanii clanului meu. Dar asta ne-a impus situația, a zis ea ridicând sacul de piele care

conținea capul zeului lor întunecat. Necuratul trebuie distrus. Nimic altceva nu contează în afară de asta.

CAPITOLUL 25
RĂMAS-BUN SURORII MELE

«NESSA»

Am continuat drumul spre sud, îndreptându-ne spre satul Stoneleigh, la marginea ținutului Pwodente. Călăream cu Bryony pe acelaşi cal. Mi se sfâşia inima la gândul că, deşi acum eram atât de aproape şi puteam s-o țin în brațe, era pentru ultima oară.

M-am aplecat şi mi-am apropiat gura de urechea ei. — Să încerci să păstrezi speranța vie în inima ta, Bryony, i-am şoptit eu. Într-o bună zi o să găsesc eu o cale să mă întorc la tine, îți jur!

— Sunt sigură că o să găseşti o cale, Nessa! A exclamat ea, zâmbind. Tu eşti atât de deşteaptă. Sunt convinsă că n-o să-ți ia prea mult.

În ciuda optimismului copilăresc al surorii mele, ştiam că era foarte improbabil să ne mai întâlnim după aceea. Dar cel puțin Bryony avea perspectiva unei vieți lungi şi fericite. Încă îmi venea greu să cred că Susan fusese răpită dintre noi. Vrăjitoarea luptase alături de bestie şi, cumva, învinseseră – dar cu ce preț! Sărmana Susan trebuie să fi fost atât de speriată – şi să aibă parte de o asemenea moarte! Durerea din sufletul meu era de

neîndurat.

Dacă mi s-ar fi cerut mie viața în schimb, mi-aş fi dat-o cu dragă inimă, numai ca să trăiască ea.

— Şi dacă mătuşa şi unchiul o să se poarte rău cu mine? A întrebat Bryony deodată.

— Sunt din familie. O să fie buni cu tine, sunt sigură, aşa simt eu, am zis, încetişor.

Adevărul era că nu eram sigură de nimic. Vremurile erau grele şi dacă mătuşa şi unchiul nostru se zbăteau să-şi ducă zilele aici, la marginea teritoriului Kobalos, ultimul lucru de care aveau nevoie era o altă gură flămândă de hrănit.

În noaptea aceea, în jurul focului, am discutat cum ar fi fost cel mai bine să le-o dăm pe Bryony rudelor noastre.

— Dacă ne arătăm noi la față, o să îi băgăm în sperieți, i-a spus Grimalkin bestiei, căci tu eşti Kobalos şi eu sunt, în mod clar, o vrăjitoare. Prin urmare, o să ne atace şi o să ne urmărească, iar noi o să fim siliți să-i ucidem pe urmăritori. Rudele fetelor ar putea fi printre ei.

Într-adevăr, asta avea să se întâmple dacă ar fi fost văzuți, iar eu am dat din cap, încuviințând.

— Propun să ne camuflăm, a continuat Grimalkin.

— S-ar putea să nu fie nevoie. Stai să vedem cum arată zona. S-ar putea să ne fie la îndemână s-o trimitem singură pe cea mai mică purra şi noi să o supraveghem de la distanță, a propus Slither.

— Da, dar trebuie să fim siguri că e bine primită şi acceptată în familie, am insistat eu. La urma urmelor, nu i-am întâlnit niciodată. S-ar putea să nu vrea să fie împovărați cu sora mea. S-ar putea să fi şi murit între timp şi nu există nicio garanție că o comunitate mică, lipsită de mijloace şi căznindu-se să supraviețuiască, ar primi cu bucurie chiar şi o singură gură în plus de hrănit. Am nevoie să fiu împăcată cu gândul că sora mea e în siguranță.

În dimineața următoare am străbătut şi ultima bucată de drum până la locuința mătuşii şi a unchiului nostru.

Înaintând pe malul stâng, am urmat cursul râului şi ne-am apropiat de ultimul pod înainte de Marea de Vest, pe care acum o puteam vedea în depărtare. Între noi şi pod se găsea o pădurice. Nici c-ar fi putut fi mai bine pentru ceea ce plănuiserăm noi.

— E perfect, a zis Grimalkin. Noi putem aştepta ascunşi printre copaci la marginea pădurii şi totodată să o supraveghem pe Bryony când trece podul.

— Dar dacă mătuşa şi unchiul te primesc, trebuie să vii înapoi la pod şi să ne arăți că totul e bine, am zis eu. Promite-mi că vii.

— Promit, a zis Bryony, gâtuită de emoție. Or să mă întrebe despre Susan, a continuat ea, cu ochii în lacrimi. Ce să le spun?

M-am gândit bine. Din câte ştiam eu, tata nu schimbase niciodată scrisori cu rudele lui din Pwodente. S-ar fi putut să nici nu ştie de fiicele lui sau că soția lui murise. Dar era mai bine să le spună ceva cât mai aproape de adevăr cu putință.

— Trebuie să fii curajoasă, Bryony, am răspuns eu. Spune-le cum a murit tata, dar despre surorile tale zi-le că au rămas la fermă, ca să încerce să muncească şi poate s-o vândă, în cele din urmă. Spune că situația era grea şi că ele nu s-au simțit în stare să aibă grijă de tine cum trebuie şi că speră ca, într-o bună zi, să vină şi ele aici sau poate să trimită după tine să te întorci. Spune că ai venit însoțită de nişte călători care au făcut un ocol de multe mile doar ca să te aducă pe tine până aici şi că ei nu mai pot zăbovi, dar vor numai să ştie că totul e bine. Ai putea spune asta?

— O să mă străduiesc, Nessa. O să încerc.

Era cât putea ea de curajoasă.

Noi am descălecat şi am aşteptat, la marginea pădurii. Bryony şi cu mine ne-am dat puțin mai la o parte de Grimalkin şi de Slither şi ne-am luat un rămas-bun înlăcrimat – unul atât de lung că bestia a început să se plimbe în sus şi-n jos, foarte agitată, cu coada pe sus, şi mi-am dat seama că-i puneam răbdarea la încercare.

Dar, în cele din urmă, după o ultimă îmbrățişare, Bryony şi-a înghițit lacrimile şi apoi a pornit-o spre râu. Am privit-o îndepărtându-se, încercând să-mi rețin plânsetul. Ştiam ce însemna

pentru ea să se despartă de mine şi eram mândră de curajul ei. Silueta ei s-a făcut din ce în ce mai mică, apropiindu-se de pod, apoi l-a traversat şi a dispărut printre bordeiele înghesuite pe care le luaserăm drept satul Stoneleigh.

Am aşteptat în tăcere, Slither arătând o nerăbdare din ce în ce mai mare, iar după vreo oră trei oameni au venit pe pod şi au privit spre noi, peste pajişte. Am văzut un bărbat şi o femeie, iar între ei stătea sora mea, Bryony. Ea a ridicat mâna şi a fluturat-o de trei ori.

Acesta era semnalul convenit dinainte că era bine şi că găsise un adăpost la mătuşa şi la unchiul nostru. Cu această ultimă fluturare de mână, am fost mulțumită. Puteam să pornim spre nord-vest, spre piața de sclavi de care mi-era atât de groază. Noua viață a lui Bryony tocmai începuse; a mea era ca şi sfârşită. Nu mă aşteptam să rămân prea mult în viață ca sclavă la Kobalos.

CAPITOLUL 26
KULADUL SCLAVELOR

În timp ce mergeam călare, mă simțeam foarte bine dispus, ştiind că, odată ce Nessa avea să fie vândută, aş fi fost liber să mă întorc la haizda mea. Abia aşteptam să mă duc acasă. Dar Nessa îmi strica dispoziția senină şi optimistă cu un constant şuvoi de lacrimi, pe care le găseam oarecum tulburătoare. Skaiium îmi dădea încă

târcoale. Deşi m-am străduit cât am putut, am descoperit că îmi venea greu să scap de amintirea câtorva dintre faptele ei.

Îmi dăduse din sângele ei ca să mă readucă la viață după ce fusesem muşcat de skulka; mai târziu, se aruncase călare între mine şi Eblis, oferindu-mi astfel o şansă de a trăi. Aceste fapte ar fi putut fi socotite din aceeaşi categorie cu aceea de a cere un pumnal pentru a mă ajuta să lupt cu Haggenbrood – pur şi simplu în cercase orice pentru ca surorile ei să supraviețuiască.

Însă nu puteam uita cum îşi lipise fruntea de a mea – atâta îndrăzneală din partea unei purra! Din nou, putuse fi îmboldită de nevoia de a mă convinge s-o salvez pe Bryony – ceea ce mă făcuse să-l ucid pe Nunc şi apoi pe asasinul Shaiksa. Însă nu-mi ieşea din minte atingerea pielii ei de a mea.

O mică parte din mine ar fi vrut să îi dea drumul să plece şi să trăiască împreună cu sora ei, dar nu puteam îngădui una ca asta. Eram un mag haizda; trebuia să fiu puternic şi să lupt împotriva oricărui semn de slăbiciune din mine. În orice caz, era important ca eu să vând o sclavă şi să-mi îndeplinesc îndatoririle după legea Bindos; altminteri, m-aş fi trezit încă o dată proscris.

Ne-am îndreptat spre nord, am traversat Falia Fittzanda fără piedici, simțind doar nişte mici cutremure, şi curând călăream din nou prin zăpadă. Stratul ce acoperea pământul era însă subțire, cu o crustă de gheață; cerul era senin.

Chiar şi pe teritoriul Kobalos exista o vară scurtă, care acum se pregătea să vină.

Am început să urcăm poalele munților Dendar şi, chiar înainte de amurgul celei de-a doua zile, am văzut, în depărtare, Karpotha, cel mai mare kulad de sclave. Era un turn mare, întunecat, ridicându-se semeț spre cer; o curte largă, împrejmuită cu ziduri, îl înconjura. Acolo se aflau țarcurile de păstrare ale sclavelor purrai.

Îmi doream să termin odată treaba vânzării Nessei. Tot ce voiam să fac acum era să mă întorc la haizda mea şi să-mi reumplu rezervele de magie. Erau serios secătuite – nu-mi plăcea să recunosc, dar acesta fusese motivul pentru care respinsesem ideea de a mă camufla ca să mă ascund de familia copilei. Abia de mai aveam putere magică pentru aşa ceva şi s-ar fi putut să mai am totuşi nevoie de ultimele rezerve.

Am făcut tabără lângă un grup de stânci şi i-am spus vrăjitoarei că, dimineață, la scurt timp după ce se va lumina, aveam s-o duc pe Nessa la kulad şi s-o vând.

Grimalkin n-a răspuns nimic şi a tăcut multă vreme. În jurul focului era mult mai rece decât în briza nordică şi toți trei am mâncat în tăcere. În cele din urmă, fără un cuvânt, Nessa s-a înfăşurat în pătură şi s-a retras, ducându-se la adăpostul unei stânci. După ce purra a plecat, vrăjitoarea a început să vorbească.

— De unde ai mantaua aia? A întrebat ea. N-am

văzut niciodată una asemănătoare.

— Este un semn al funcției, i-am răspuns. Odată ce un mag haizda îşi încheie noviciatul, primeşte o astfel de haină. Are treisprezece nasturi, simbolizând cele treisprezece adevăruri.

— Cele treisprezece adevăruri? Care sunt acelea?

— Dacă le-ai şti, atunci ai fi un mag haizda, i-am spus eu. Poate că într-o zi o să te învăț. Dar ți-ar lua treizeci de ani de viață sau mai mult. O cunoaştere ca aceasta nu este potrivită pentru scurta viață a oamenilor.

Ea a zâmbit sumbru.

— N-am treizeci de ani de pierdut în clipa asta, dar într-o zi s-ar putea să te vizitez din nou. Poate atunci *ai să poți* să mă înveți puțin din meşteşugul tău. Surorile mele vrăjitoare din Pendle sunt de modă veche şi păstrează vechile obiceiuri, dar mie îmi place să învăț de la celelalte culturi şi discipline şi să-mi sporesc cunoaşterea cu noi metode.

Însă acum o să-ți vorbesc despre un lucru care mă preocupă mult. Îți cer din nou să nu vinzi fata pe piața de sclave. A fost curajoasă şi unele dintre faptele ei ți-au asigurat supraviețuirea. Dar pentru primejdia pe care o reprezentai pentru cele două fete, nu ți-aş fi împrumutat pumnalul pe care l-ai folosit ca să înfrângi asasinul.

— E adevărat ce spui, am recunoscut eu, dar trebuie să-ți refuz cererea. Nu ți-am explicat deja

situația mea? Uiți atât de repede? Nu e vorba că aş avea nevoie de bani, dar, potrivit unei legi Kobalos numită Bindos, la fiecare patruzeci de ani, cetățenii trebuie să vândă cel puțin o purra pe piețele de sclave. Vânzările acestea sunt consemnate cu grijă. În caz contrar, suntem lipsiți de cetățenie şi surghiuniți din Valkarky, pentru a nu ne mai întoarce niciodată. Prin urmare, devenim proscrişi şi putem fi ucişi pe loc.

— Aşadar, prin lege, eşti silit să iei parte la negoțul cu sclavi care stă în miezul societății voastre. Este o prevedere isteață a legislației, desemnată să vă țină legați laolaltă prin valorile voastre comune.

— Adevărat, am răspuns. Fără negoțul acesta, nu ne-am putea înmulți şi supraviețui. Am dispărea.

— Nu există adversari?

Am dat din cap.

— Există un grup în interiorul cetății, care se autointitulează *Skapien.* Unii spun că nu au nicio organizație centrală, ci lucrează independent, în celule mici, izolate. Ceea ce urmăresc sau încearcă să facă nu ştie nimeni. Câteodată, vreunul se declară public opozant; după un proces sumar, este executat ca trădător care încearcă să distrugă statul.

— Ai cunoscut personal pe vreunul care a fost executat astfel?

— Nu, am răspuns. Eu vizitez cetatea foarte rar

şi, în afară de servitorii haizda de acolo, precum Hom, care îmi aduc ştirile, nu am prieteni sau cunoştințe.

— Dar ceilalți magi haizda – cu ei comunici?

— Doar dacă ne întâlnim din întâmplare, i-am spus eu vrăjitoarei.

— Atunci ai într-adevăr o viață singuratică.

— Este cea pe care am ales-o, am răspuns. Nu-mi doresc alta. Acum trebuie să-ți pun eu o întrebare *ție*... Ai promis să nu mă împiedici. O să-ți ții cuvântul?

— Da, o să-mi țin cuvântul, a răspuns vrăjitoarea. Poți intra mâine în kulad şi să vinzi o sclavă – ceea ce înseamnă că îți vei îndeplini obligația de cetățean. Însă, după aceea, târgul nostru s-a încheiat. Înțelegi?

— Vrei să spui că după aceea vom fi duşmani?

— Poate vom fi ceva între aliați şi duşmani. Dar, deocamdată, vom merge pe drumuri separate.

La scurt timp după aceea ne-am retras pentru noapte, dar mai târziu m-am trezit la murmurul vocilor. Vrăjitoarea şi Nessa îşi şopteau una alteia. Am încercat să-mi potrivesc auzul ca să le ascult conversația, dar ele au tăcut imediat. Mi s-a părut că puneau ceva la cale – deşi nu eram foarte îngrijorat. Indiferent despre ce o fi fost vorba, credeam că vrăjitoarea umană era onorabilă – o persoană care avea să se țină de cuvânt. Mâine, fără piedici, aveam s-o vând pe Nessa şi, astfel, să-mi îndeplinesc datoriile de cetățean pentru alte

patru decenii.

Restul nopții am dormit bine. La un moment dat totuşi, am început să visez şi a fost unul dintre cele mai ciudate vise pe care le-am avut vreodată. În el, o salvam pe Nessa de o amenințare cu moartea. Părea atât de real. L-am ținut minte foarte bine, mai puțin sfârşitul; a fost cel mai plăcut vis – şi, indiferent cum s-a sfârşit, a fost extrem de plăcut.

M-am trezit în zori şi am descoperit că vrăjitoarea deja părăsise tabăra. Fără îndoială că nu voise să vadă cum cineva din rasa ei este vândut în sclavie. Dar cel puțin se ținuse de cuvânt să nu mă împiedice. Aşadar, fără să mai pierdem timpul cu micul dejun, Nessa şi cu mine ne-am suit pe cai, în tăcere, şi am condus-o spre kulad.

Părea tristă, aşa că, pe drum, i-am oferit câteva sfaturi care speram c-o să-i prindă bine în noua ei viața de sclavă.

— Odată ce n-ai să mai fi în posesia mea, Nessa, să te arăți supusă şi respectuoasă tot timpul. Niciodată să nu te uiți în ochii noilor tăi stăpâni. Acesta e cel mai important lucru. Iar când începe licitația, sa stai dreaptă pe platformă, cu capul sus, dar cu privirea întotdeauna la scândurile de sub picioarele tale. Să le mulțumeşti pentru fiecare lovitură de bici pe piele şi pentru fiecare tăietură de cuțit în carnea ta. Asta se aşteaptă din partea ta. Prin purtările astea, nu doar că vei

impune un preț mai mare şi vei plăcea tuturor care te vor privi, ci vor fi şi mijloacele pentru a duce o viață lungă, atât cât poate fi rezonabil de aşteptat pentru o purra.

— Cât *anume* trăiesc sclavele? A întrebat Nessa.

— Odată ce ating maturitatea, unele sclave purrai trăiesc şi zece sau doisprezece ani, dar când carnea lor nu mai e tânără şi gustul sângelui lor devine mai puțin dulce, sunt ucise, iar corpurile lor îmbătrânite sunt consumate de whoskor, constructorii miriapozi ai cetății Valkarky.

— Atunci nu am prea mult viitor, a observat ea, cu tristețe. Nu poate fi drept să tratezi oamenii în felul ăsta.

Nu i-am mai răspuns, pentru că tocmai văzusem zidul exterior de piatră neagră a kuladului înălțându-se în fața noastră; era timpul să trecem la treabă. Dinspre nord-est, copitele cailor şi picioarele încătuşate ale sclavelor frământaseră pământul drumului spre fortăreață prefăcându-l într-un râu de noroi şi zloată. M-am prezentat la poartă, mi-am declarat scopul şi mi s-a permis să intru. După aceasta, n-am zăbovit, silind-o pe fată să înainteze. Adevărul era că încă mă simțeam uşor nelalocul meu la ideea de a mă dispensa de Nessa în felul acesta şi voiam să termin odată cu asta.

În pofida orei matinale, curtea interioară a kuladului fremăta de activitate. Pe cele trei platforme de lemn ale licitației fuseseră deja aduse

purrai în lanțuri şi în jurul lor se strânseseră grupuri mari de negustori Kobalos. Cel puțin zece gardieni Oussa erau prezenți. Păreau ursuzi şi în mod cert considerau supravegherea procedurilor de aici o sarcină sub demnitatea lor. Fără îndoială, credeau că ar fi fost mai bine dacă ar fi fost trimişi să vâneze vrăjitoarea – se zvonea că fugise spre sud. Încă mai resimțeau ruşinea de a fi văzut patru dintre ai lor uciși de ea, când o capturaseră.

Am observat că unii m-au recunoscut şi mi-au aruncat priviri aproape de respect. Fără îndoială, asistaseră la duelul în care îl învinsesem pe Haggenbrood.

Am descălecat, am tras-o jos din şa fără ceremonie pe Nessa şi am târât-o până la cea mai apropiată plat formă. Mi-ar fi plăcut să mă port mai blând, dar de față cu atâta lume nu aveam de ales, trebuia să mă conformez normelor acestei societăți. Mi-a luat mai puțin de un minut să închei tranzacția cu un negustor.

— Dau o sută de valeroni pentru purra, a zis el, frecându-şi palmele.

Un valeron este simbria zilnică a unui soldat Kobalos infanterist de rând şi ştiam că el avea să obțină pe puțin dublul acestei sume când o va scoate la licitație. Cu toate acestea, nu aveam deloc chef să mă târguiesc şi voiam pur şi simplu să închei tranzacția cât mai repede cu putință. Nu banii mă interesau; trebuia doar să-mi îndeplinesc obligațiile legale. Aşadar, am dat din cap

acceptând oferta, iar el mi-a numărat monedele într-o pungă.

— Cât îmi dai pe calul ăsta? Am întrebat, arătând spre iapa pe care călărise Nessa.

— Două sute douăzeci de valeroni, a zis el cu un zâmbet şi a început să-şi frece iarăşi palmele în acel mod enervant, pe care negustorii îl cred potrivit când se ocupă de afaceri.

A adăugat monedele în pungă, mi-a întins-o şi târgul s-a încheiat.

Obținusem mai mulți bani pe cal decât pe Nessa. Asta pentru că era atât de slăbuță. O astfel de purra nu atrage niciodată prețuri mari.

Cu toate acestea, importantă era tranzacția, care a fost înregistrată pe numele meri, şi acum avea să intre în arhivele Bindos. Mă achitasem de îndatorirea de cetățean.

Servitorii negustorului au târât-o pe Nessa în fața lui şi am fost bucuros să văd că ea îmi urma sfatul, ținându-şi ochii în pământ, respectuos, în loc de a se uita la el. Întotdeauna mă uimise când îmi susținuse privirea atât de fățiş. O purra dresată nu face niciodată asta. Ea trebuie să-şi accepte noua stare sau să sufere îngrozitor.

Neguțătorul şi-a scos cuțitul de la brâu şi a făcut iute două crestături pe antebrațele Nessei. Ea nici măcar n-a tresărit. Apoi, am auzit-o limpede spunând:

— Îți mulțumesc, stăpâne.

Ceva din mine s-a revoltat atunci. Căci, în ciuda

faptului că Nessa fusese proprietatea mea, eu n-o tăiasem niciodată.

Însă nu mai puteam face nimic în privința asta. Mi-am mânat calul şi am plecat de acolo, străduindu-mă să nu mă uit în urmă în timp ce mă apropiam de poartă. Ştiam că trebuia să lupt împotriva instalării skaiiumului până la ultima fărâmă de energie. Era greu, dar eram puternic şi n-am cedat.

CAPITOLUL 27
UN STRIGĂT ÎN NOAPTE

Odată ieşit pe poartă, mi-am ridicat privirea spre cer şi m-am încruntat. Dinspre nord se strângeau nori negri. Furtuni din acestea erau rare la începutul primăverii, dar puteau lovi cu o extraordinară putere.

M-aş fi putut întoarce la kulad şi să aştept acolo până trecea, dar ceva din mine nu voia să fie martor la noua situație a Nessei. Cu toate acestea, avea să-mi fie curând imposibil să mai înaintez, aşa că am dat pinteni calului până la adăpostul stâncilor unde ne petrecuserăm noaptea dinainte.

Între timp, vântul se înteţise şi nici n-am apucat bine să mă adăpostesc sub o streaşină de stâncă ieşită în afară, că primii fulgi mari de zăpadă au şi început să se învârtejească spre pământ din cerul plumburiu. În câteva minute, viscolul s-a dezlănțuit dinspre nord.

Cum se întâmpla de obicei în cazul acestor furtuni de zăpadă de la începutul primăverii, deşi foarte puternică, furtuna a durat relativ puțin. După vreo şase ore a început să se domolească şi, pe la asfințit, cerul se înseninase. Apropierea nopții m-a făcut să îmi amân plecarea până în zori: chiar dacă eram obişnuit să călătoresc în timpul nopții, aveau să fie troiene înalte la poalele munților, făcând traseul înşelător.

Aşadar, după ce mi-am hrănit calul, m-am instalat pentru noapte. Neavând nicio grabă şi cu încântătoarea perspectivă a întoarcerii la haizda mea, mintea îmi era foarte liniştită, limpede şi ageră şi am început să rememorez evenimentele ultimelor săptămâni şi să-mi reevaluez rolul în cele ce se petrecuseră.

Mi se părea că mă purtasem cu onoare şi curaj şi mă achitasem pe deplin de obligația mea față de bătrânul Rowler. Nu fusese vina mea că Susan murise. Eu făcusem tot ce putusem s-o salvez. Singur, învinsesem un Mare Mag, un asasin Shaiksa şi un periculos războinic hyb. E drept că, după aceea, lucrasem în tovărăşie cu o vrăjitoare umană, dar asta fusese o necesitate din pricina sorților potrivnici. Împreună cu Grimalkin, o învinsesem pe creatura Haggenbrood, o realizare extraordinară. Apoi, folosind pumnalul skelt de împrumut, îl pusesem pe Eblis în genunchi. Şi atunci de ce mă mai temusem de skaiium? Acum, cu mintea liniştită, vedeam că un astfel de gând

era absurd. Ca mag războinic, aproape că atinsesem perfecțiunea.

Aşadar, la adăpost de skaiium, îmi puteam permite să fiu generos. M-am gândit din nou la mica Nessa şi am recunoscut că ea mă ajutase de fiecare dată. Era adevărat că o făcuse ca să le asigure supraviețuirea surorilor ei, însă ajutorul ei fusese la timp şi decisiv. Deodată, am văzut cum aş fi putut s-o răsplătesc.

Nu era posibil s-o răscumpăr direct de la negustorul cu care făcusem târgul. Un astfel de lucru era interzis. Chiar dacă, pentru o mită, el ar fi fost de acord, vânzarea mea inițială ar fi fost socotită nulă şi ar fi însemnat că nu mi-am îndeplinit datoria. Dar mai exista o cale.

Odată ce Nessa avea să fie vândută mai departe, aş fi putut s-o cumpăr de la noul ei proprietar fără repercusiuni. De bună seamă că avea să mă coste cel puțin de două ori mai mult decât primisem pentru ea, dar banii nu erau chiar o problemă pentru mine. Puteam oricând să iau ce aveam nevoie din haizda mea. Nici n-avea să fie prea mare bătaie de cap. Din cauza viscolului, noul ei stăpân sigur nu plecase încă din Karpotha.

M-am hotărât să mă întorc la kulad de cum avea să se crape de ziuă şi s-o cumpăr înapoi pe Nessa. Apoi aveam s-o duc în sud, să stea cu sora ei. Bineînțeles, aveam să gust puțin din sângele ei, pe drum. Nu prea mult, cât să nu-i fac prea mare rău. N-ar fi putut obiecta la asta, nu-i aşa?

M-am trezit cam cu o oră înainte de răsărit cu vaga impresie că tocmai auzisem un animal strigând în noapte. Mi-am ascuțit simțurile şi am ascultat cu atenție.

Peste câteva clipe s-a auzit din nou – într-adevăr era un strigăt înalt, subțire. Dar nu venea de la vreun animal, ci de la vreo ființă umană sau de la vreun Kobalos. Mi-am ridicat coada, dar, din nefericire, vântul dinspre nord era încă puternic şi nu purta niciun miros spre mine.

Curând s-au auzit şi alte strigăte şi țipete, dar am căscat şi nu le-am dat atenție. Fără îndoială, nişte purrai erau pedepsite, probabil cele care nu reuşiseră să atragă vreun cumpărător. Era o lecție pentru că nu se purtaseră cum se cuvenea. Drept pedeapsă, stăpânii lor probabil le biciuiau sau le crestau pielea cu ascuțişul cuțitelor în locurile ce puteau fi ascunse sub hainele lor.

În zori am suit în şa şi am lua-o direct spre Karpotha. Trebuia să ajung la kulad mai înainte ca noul stăpân al Nessei să plece.

De îndată ce am ajuns în vârful muntelui şi m-am uitat în vale, spre kulad, mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Porțile erau larg deschise.

Am dat pinteni calului prin zăpada proaspăt aşternută. Atunci am văzut urmele de multe picioare care se îndreptau spre sud, unde zăpada fusese frământată bine şi îşi pierduse albul imaculat. Se părea că un mare grup de sclave călătoriseră în direcția aceea. Dar de ce? Nu avea

niciun sens. Ar fi trebuit să se îndrepte fie spre est, fie spre vest, către alte piețe de sclave, sau spre nord-est, către Valkarky – oriunde în altă parte decât spre sud.

Apoi am observat primul cadavru. Era unul din mica trupă a gărzilor Oussa care escortase sclavele în Karpotha. Războinicul zăcea cu fața în jos. Sub trupul lui, zăpada se prefăcuse în zloată şi era pătată roşu-aprins cu sânge – avea gâtul tăiat.

Alți doi războinici Oussa morți se aflau lângă porți, apoi am văzut urme însângerate de picioare îndepărtându-se de oraş – majoritatea spre nord. Şi caii fuseseră duşi în aceeaşi direcție.

Ce se întâmplase? De ce fugiseră?

În kulad erau leşuri pretutindeni – neguțători Kobalos şi gărzi Oussa. Platformele de lemn erau năclăite de sânge. Nimic nu trăia. Nimic nu mişca.

Dar nu se vedea nici urmă de sclave – unde puteau fi?

Atunci, pentru prima oară, am observat semnul crestat în stâlpul porții:

Era desenul foarfecilor pe care vrăjitoarea asasină le purta într-o teacă de piele. Cum se putea să fi fost scrijelit aici, pe stâlp? Vasăzică se întorsese?

Nu! Nu se întorsese. Fusese aici tot timpul. Într-o străfulgerare, am înțeles ce se întâmplase.

Nu o vândusem pe Nessa pe piața de sclave.

O vândusem pe Grimalkin!

CAPITOLUL 28
O SĂ NE MAI VEDEM

Ce prost fusesem să am încredere în vrăjitoarea umană!

Nessa o ştersese din tabără mai înainte de a mă trezi eu, iar Grimalkin, cu înfățișarea perfect copiată a fetei, îi luase locul, la fel cum o făcuse şi în arenă. După uciderea multor războinici Oussa şi negustori, vrăjitoarea le condusese pe sclave spre sud, către pământurile oamenilor şi către libertate.

Însă mai trebuia să treacă şi de mine. Îşi încălcase promisiunea de a nu mă împiedica şi acum trebuia s-o găsesc şi să-i cer socoteală.

Mi-a luat mai puțin de o oră ca să le prind din urmă pe vrăjitoare şi pe sclavele purrai evadate.

Ea călărea în capul coloanei de sclave şi, lângă ea, mai călărea cineva – cu siguranță era Nessa. Cele vreo sută de purrai le urmau, mergând două câte două, că rând saci cu provizii; erau îmbrăcate în haine potrivite de purrai şi bine apărate de frig.

Am dat năvală spre vrăjitoare, trecând pe lângă coloană pe partea stângă, şi atunci, spre uluirea mea, sclavele purrai au rupt formația şi s-au

aşezat între mine şi vrăjmaşa mea. Apoi, urlând şi strigând, au început să arunce cu bulgări de zăpadă în mine, făcându-mi calul să se cabreze de spaimă. Era un comportament stupefiant şi fără precedent din partea unor purrai, iar calul meu, întărit de magie să facă față chiar şi năvalei unui asasin Shaiksa, n-a putut rezista bombardamentului cu bulgări reci şi uzi.

Am fost silit să mă retrag ca să readuc animalul sub control. Până să-l calmez eu, Grimalkin deja venea în goană spre mine, cu două pumnale lungi ridicate, scânteind şi reflectând lumina soarelui de dimineață. Însă am avut timp să-mi scot sabia şi mi-am îmboldit calul înainte, aşa că ne-am ciocnit unul de altul repede şi cu forță.

Niciunul n-a reuşit să-i provoace vreo rană celuilalt şi ne-am întors rapid pentru un al doilea atac. Vrăjitoarea a trecut foarte aproape prin stânga mea şi a împuns sălbatic un pumnal spre mine. Cu toate acestea, folosind ultimele mele rezerve de magie shakamure, deja îmi făcusem un scut magic care, poziționat perfect, i-a deviat lovitura, în acelaşi timp în care eu mă repezeam spre capul ei.

Ea s-a ferit, aplecându-se în şa, şi eu mi-am ratat ținta, însă vârful sabiei mele i-a nimerit umărul, însângerându-l. La aceasta, inima mi-a tresăltat de bucurie. Data viitoare când o să trecem unul pe lângă celălalt, o s-o termin!

Însă, când m-am întors din nou cu fața spre

adversara mea, am văzut că acum mânuia doar un pumnal. Celălalt pumnal nu se spărsese lovindu-se de scut, aşadar de ce renunțase la el? Probabil că rana pe care i-o făcusem în umărul stâng însemna că nu mai putea ține un pumnal în mâna aceea? Nu, singurul pumnal pe care-l avea acum era în mâna ei stângă.

Atunci m-am concentrat şi mi-am ascuțit vederea, observând că în mâna dreaptă avea acum pumnalul skelt – acela care frânsese lancea Kangadon. Avea să facă acelaşi lucru şi cu scutul meu. Nu-mi pica bine nici faptul că luptam contra unui pumnal al cărui mâner era lucrat cu efigia lui Talkus, zeul care, odată ce avea să se nască pe lumea aceasta, avea să fie cel mai puternic dintre toți zeii Kobalos.

Era de rău-augur. Oare semnifica moartea mea? M-am întrebat.

N-avea rost să mă gândesc la astfel de lucruri acum; aşa că, îndârjindu-mă, mi-am îmboldit calul încă o dată înainte. Ne apropiam din ce în ce mai mult, copitele cailor noştri ridicând un nor de zăpadă în aer. Sângele şiroia din umărul stâng al lui Grimalkin, dar ea zâmbea.

Sabia mea avea să-i şteargă zâmbetul de pe față! Am gândit eu.

Apoi un alt cal a intrat deodată între noi, silindu-mă să schimb direcția, cârmind în stânga. Era Nessa. A venit în galop după mine şi ne-am oprit la o oarecare distanță.

M-am uitat înapoi şi am văzut că vrăjitoarea trăsese de frâu, oprindu-şi calul, şi ne privea.

— Prostule! A strigat Nessa. Încetează imediat lupta sau ea te va ucide. Nu trebuie să mori aici. Întoarce-te la haizda ta şi lasă-ne să ne vedem de drum.

Eram scandalizat de cuvintele ei. Mă făcuse „prost”! Cine era ea să vorbească aşa cu mine? Dar, înainte de a-mi putea revărsa mânia, Grimalkin şi-a adus calul lângă al Nessei.

— Nu te apropia! M-a prevenit ea, îndreptând vârful pumnalului skelt spre mine. Târgul nostru s-a terminat, micule mag, şi nu mai eşti în siguranță!

— *Tu* ai pretins că te ții de cuvânt! I-am răspuns eu, mânios.

— M-am ținut de cuvânt! A stăruit vrăjitoarea. Nu mi-am ținut promisiunea că o să te ajut să-l ucizi pe Haggenbrood? Şi, odată ce am părăsit oroarea aceea de cetate a ta, n-am făcut nimic ca să împiedic ceea ce considerai tu c-ar fi fost datoria ta legală.

— Te-ai jucat doar cu cuvintele! Am răcnit eu. Ți-am spus că voiam s-o vând pe Nessa pe piața de sclavi, cum era dreptul meu. Ea era posesiunea mea. Iar tu mi-ai răspuns că nu aveai să mă stânjeneşti în acțiunea asta.

— Ai vândut o sclavă în Karpotha şi astfel te-ai achitat de îndatoririle tale potrivit legii Bindos. Asta era cu adevărat important. Faptul că eu am

fost sclava aceea nu contează. Vânzarea s-a făcut şi, odată ce târgul nostru s-a încheiat, eu am fost liberă să scot sclavele din kulad. Iar acum, ascultă bine şi ține minte: nu pot îngădui semenilor tăi să continue să țină sclavi umani! Declar război tuturor Kobalos. O să mă duc să făuresc Sabia Stea, dar, odată ce treburile mele cu ăsta se încheie – a strigat ea, ridicând sacul de piele –, o să mă întorc cu surorile mele, o să dărâmăm zidurile cetății Valkarky şi o să-i ucidem pe toți Kobalos dinăuntru! Aşa că rămâi la haizda ta, magule! Stai departe de cetatea aceea blestemată şi s-ar putea să trăieşti ceva mai mult! Dar acum, cel puțin dacă nu ne luptăm până la moarte prematură, vreau să te întreb ceva. De ce te-ai întors la Karpotha ca să vezi ce am făcut?

— Am ajuns până la stânci, unde m-am adăpostit de viscol, i-am răspuns eu.

— Asta explică întârzierea ta, dar nu era nevoie să te întorci la kulad. Eu ştiu de ce te-ai întors. Aveai de gând să-i cumperi libertatea Nessei. Nu-i aşa?

Am rămas şocat la cuvintele lui Grimalkin. De unde ştia asta?

Am dat din cap.

Ea a zâmbit.

— Deci, dac-aşa au stat lucrurile, ce ai pierdut? Nessa are libertatea pe care intenționai s-o obții pentru ea şi a dobândit-o fără niciun cost bănesc sau legal pentru tine. Acum eu o să duc câteva

dintre femeile acestea înapoi, în ținuturile lor. Celelalte, chiar dacă s-au născut în țarcurile skleech, o să-şi găsească adăpost printre oameni. Cât despre Nessa, o duc să fie alături de sora ei. Până atunci, tu du-te acasă şi prosperă. Eşti nerăbdător să ajungi la haizda ta – nu-i aşa?

Am dat din nou din cap; apoi, regăsindu-mi în sfârşit glasul, mi-am ridicat sabia şi am îndreptat-o spre ea.

— Într-o bună zi o să fie o răfuială între noi – ți-o jur!

— Şi eu îți jur la fel, aşa că mergi în pace, Slither. Într-o bună zi cu siguranță o să ne întâlnim din nou, dar astăzi nu e nevoie să vărsăm mai mult sânge. O să plec să-mi văd de treburile mele. Între timp, tu pregăteşte-te de întoarcerea mea. Refă-ți resursele, îmbunătățeşte-ți abilitățile de luptă şi întăreşte-ți magia. Apoi ne vom întâlni şi ne vom lupta pe viață şi pe moarte, dovedind astfel o dată pentru totdeauna care dintre noi doi e mai puternic. O să-mi facă deosebită plăcere să învingun războinic atât de grozav. E un târg?

— Da! E un târg! Am strigat, ridicând sabia în salut.

Cuvintele ei fuseseră înțelepte. Magia mea se epuizase şi trebuia refăcută cu sânge. Era mai bine s-o înfrunt când aş fi fost încă o dată în culmea puterilor mele. Aşteptam cu nerăbdare acel moment.

Ea a zâmbit, arătându-şi dinții ascuțiți, apoi şi-

a întors calul în capul coloanei.

Nessa a rămas pe loc.

— E adevărat? Chiar ai vrut să mă cumperi înapoi şi să-mi redai libertatea? A întrebat ea.

— E adevărat, micuță Nessa. Grimalkin nu minte, deşi consider că îşi ia prea multă libertate în privința termenilor unui târg. Eu sunt mai preocupat cu respectarea strictă a învoielii.

Nessa a zâmbit.

— Dar mi se pare că rămâne aproape de spiritul înțelegerii. Nu-i aşa?

Mi-a luat aproape o săptămână să ajung din nou la haizda mea. Călătoria mi-a fost oarecum întârziată, pentru că, în seara celei de-a treia zile, mi s-a făcut deodată extraordinar de sete. Atât de mare şi de urgentă era nevoia mea încât am fost silit să-mi înfig colții în gâtul calului şi să-l golesc de sânge.

De regulă, sunt în stare să rezist la astfel de impulsuri, dar lungile zile şi nopți de abținere – când făcusem eforturi să nu mă reped la vreuna dintre surorile grăsuțe al Nessei şi să beau până murea – dintr-odată şi-au spus cuvântul. După o asemenea disciplină prelungită, trebuie să fie şi o eliberare. E absolut firesc pentru un Kobalos.

Iarna se apropie din nou şi mă pregătesc pentru obişnuita mea hibernare. Mi-am petrecut scurta vară în haizda mea, bând sânge, recoltând suflete, perfecționându-mi abilitățile ca războinic şi întărindu-mi magia. Acum, stadiul final al pregătirilor mele se va petrece în timp ce dorm.

O să fiu gata pentru întoarcerea vrăjitoarei. Indiferent de rezultat, aştept cu nerăbdare lupta cu Grimalkin. O să fie desăvârşirea eforturilor mele ca mag războinic. Ea a amenințat cetatea Valkarky. Deşi nu prea îi am la inimă pe unii dintre locuitorii săi, am o datorie de credință față de poporul meu.

Probabil eu voi însemna mijlocul de a pune capăt acelei amenințări.

Slither

În fiecare zi, soarele străbate cerul puțin mai jos la orizont; curând, scurta vară o să se încheie.

Acum, unchiul meu cunoaşte întreaga poveste despre cum a murit Susan şi cum am fost eu dusă în sclavie. Povestea l-a mâniat, dar l-a şi speriat. A spus că lumea se răceşte şi asta îl face să se teamă. Îşi aminteşte poveştile bunicilor săi; străvechi poveşti de groază, trecute din generație în generație.

Când Golgoth, Stăpânul Iernii, s-a trezit data trecută, gheața s-a întins şi bestiile Kobalos au coborât în sud, odată cu ea, ucigând bărbații şi băieții, dar cruțând femeile şi fiicele lor pe care le-au luat cu ei, ca să le fie sclave. Unchiul meu crede că asta o să se întâmple din nou, dar se roagă să nu se întâmple în timpul vieții lui.

Mătuşa şi unchiul meu sunt buni la suflet şi ne-au dat adăpost, lui Bryony şi mie; aceasta este casa mea acum. Muncim din greu, dar şi la ferma tatălui meu munceam mult. Nu s-a schimbat mare lucru în această privință.

Perioada de după moartea bietului meu tată a fost îngrozitoare şi m-a zdruncinat, dar mi-a şi deschis ochii la cât de mare este lumea şi mi-a arătat că există atât de multe lucruri nebănuite, atâtea lucruri noi de învățat.

Într-un fel, mi-a sădit în mine un neastâmpăr şi o nemulțumire cu rutina vieții. Mi-ar plăcea să călătoresc şi să văd mai mult din lume.

Poate că n-a fost ultima oară când i-am văzut pe

Grimalkin sau pe Slither. E doar o presimțire, dar am impresia că într-o bună zi drumurile ni se vor încrucişa din nou. Eu aşa sper...

Nessa

Visul lui Slither

Micuța Nessa-mi face semn să vin la ea,
Bătând uşor în genunchiu-i de catifea.
E-ntemnițată, după gratii încuiată,
Deci mă gândesc să-ndoi barele-ndată.
Zăbrelele-s de fier şi-nalte,
Închid celula pe o parte,
De sus şi până jos, dintr-un perete-n celălalt,
Iar eu, deşi în clipa asta nu-s înalt,
Îmi simt forța magiei gata de asalt;
Magia se-nfăşoară, se-mpleteşte,
Zăbrelele pe dinăuntru şfichiuieşte,
Pân' ce metalul tremură şi barele se frâng,
Ca firele de maci pe câmp -
Grilajul tot se-nsuflețeşte într-o clipă,
E sprinten şi mlădiu ca o pisică.
Acum, deschizătura e lărgită bine
Şi-i fac eu semn micuței să vină lângă mine.
Şi cum urcăm tunelul, pe scara nesfârşită,
Nessa mă ține de mână şi toarce fericită.
Deodată, o umbră apare şi creşte, se-ncolăceşte,
Ca şarpele ce de venin otrăvitor musteşte,
Ca suflul atotpustietor al unui mare demon,
Ca un duh rău ce-ți bate noaptea în oblon.
Dar sabia-mi de argint e foarte ascuțită
Croieşte linii stranii prin beznă când se agită.
Vârfu-i e-ncovoiat, tăios şi lung,
Mai însetat ca limba cu care la sânge îți pătrund.
Unul mai slab de inimă aici s-ar fi rugat,
Dar eu, cu sabia în mână, viteaz l-am înfruntat!
Era un shatek care, când urla în noapte,
Punea pe fugă armii, de moarte speriate.
Puieții shatek au un singur suflet şi-astfel
Îmbracă multe forme cu un singur țel,

Întreaga creatură şi djinn mai e numită,
O entitate desemnată şi prăsită
Zăbranic gros să țească peste soare
Şi să-ți înțepe cu ace îngrozitoare
Toate plăcerile-nvelite-n pielea-ți muritoare;
Invidia-şi hrăneşte în întunericul opac
Nădejdea îşi ascunde sub o leproasă coajă de copac
Ca întunecatul Jibberdee din Vechiul Combersarke!
De-ndată ce pe mica Nessa o zăreşte
O-nhață şi-o răpeşte, deşi se-mpotriveşte,
Şi-n temnița-i adâncă din nou o zăvorăşte.
Prin asta vrea, viclean, să mă provoace
La luptă pe viață şi pe moarte,
Chiar la copacul peste care-i suveran.
Căci lângă puțul ăsta se înalță ca acoperământ
Un arbore gigant ce aruncă umbră deasă pe pământ;
Deasupra bârlogului fiarei el creşte
Chiar în capul scării cu o mie de trepte
Şi e-ncărcat de fructe de-un verde atât de-abject
Că ar putea-ntina şi-un pântec virginal perfect.
Frunzele lui se sucesc, feroce în jos se-ndreaptă
Şi cad, primăvara, în ploaie blestemată,
Ca s-otrăvească suflet, sân să secătuiască,
Să răscolească lutul, morții să trezească.
Dar sabia-mi de argint e foarte ascuțită,
Croieşte linii stranii prin beznă când se agită.
Vârfu-i e-ncovoiat, tăios şi lung,
Mai însetat ca limba cu care la sânge îți pătrund.
Atunci, prin aer îmi învârt sabia cruntă
Şi vâjâitul ei e cântecu-mi de luptă!
Şase picioare se-aud călcând pe piatră, toate
Cu un pocnet şi un trosnet de oase înviorate,
Tripleții cu trupuri agile şi căutături piezişe
Ar vrea să-mi înmulțească frica de-asalturile fățişe.

Dar eu sabia-mi agit înverşunat, cu un vâjâit şi un şuierat,
Căci mi-este cunoscut acest atac, duşmani de-aceştia am mai înfruntat.
Am văzut nisipul ce acoperă arenele pătate
Şi leşurile sfârtecate, în lanțuri aninate,
L-am văzut pe neînvinsul demon „Hob" numit,
Şi am auzit plânsul virginelor murind.
Eu ştiu unde-a fost stârvul mumă-sii îngropat,
Sângele l-am adulmecat, zumzetul muştelor am ascultat,
Vulturii lacomi am privit rotindu-se-n înalt.
Şi cunosc dansul ăsta, l-am învățat cum se cuvine,
Chiar şi decât calea spre Iad îl ştiu mai bine!
Aşa că-mi ridic sabia şi-mi ling buzele sălbatic,
Până ce şase ochi sar ca tăciunii-n jăratic.
Şi lovesc în stânga, şi lovesc în dreapta, sfâşii
Pânza nopții în ciudate linii argintii.
Începutul crâncenei lupte îl semnez
Când iute ca groaza primul cap retez,
Apoi, cât ai zice peşte,
Al doilea cap tăiat îl însoțeşte
Şi amândouă sar din treaptă în treaptă, vijelios,
În bârlogul shatekului, până jos.
O, lăudăros stăpân de străvechi copac,
Nesocotit ai fost să mă stârneşti la atac!
Căci eu rechini am torturat în străfundul mărilor
Şi i-am făcut de au vărsat cheotorile duhurilor;
Am stârpit pajurile în cuiburile lor
Şi am muşcat oase din pieptul căpcăunilor;
În răsăritu-ndepărtat, vampiri eu am vânat,
De preoții lui Satan am râs, nu mi-a păsat.
O, al acestui copac stăpân turbat,
Află ce Nessa mie mi-a jurat:

Că dragostea noastră va fi un pom înflorit;
Astfel, înduioşat, eu m-am gândit
Să-i redau libertatea la asfinţit!
Dar shatekul a încercat din nou să mă răpună
Cu o răsucire, o privire vicleană şi-o încruntătură.
Iar eu în lături m-am ferit,
Şi apoi năprasnic l-am lovit.
Prin coiful lui, prin scut şi zale,
Sabia mea şi-a croit cale.
Mai iute ca şoimul săgetând spre pradă
Tăişul meu pe vrăjmaş îl omoară.
O, lăudăros stăpân de străvechi copac,
Nesocotit ai fost să mă stârneşti la atac!
Şi-n moarte sunt sortit să fiu victorios,
În pofida păcatului meu sângeros,
Căci eu mă duc în lumea numită Kinderquest,
Sfera în care şi damnaţii se-odihnesc.
O mie de ani ei petrec tihniţi
Într-un somn adânc, cald şi fără griji,
Până când sătui de-atâta pace şi siguranţă
Îşi deschid aripi noi, cu ciocârlia se înalţă
În tăria cerului de un albastru-ameţitor,
Unde li se-mplinesc toate visele lor.
Cu asta, lupta s-a sfârşit, victoria s-a dobândit,
Doar isprava finală mai e de săvârşit.
Căci micuţa Nessa încă mă ademenea
Bătând uşurel pe genunchiu-i de catifea!
Atunci, îi tai în fleici carnea-i suculentă,
Şi adaug un pic de mirodenii şi de mentă.
O fierb în cazan, fac o supă picantă,
Cu care să-mi sting arsura sufocantă.
Căci, deşi mi-a plăcut patul nostru de puf,
Mai fericit sunt ghiftuit la burduf!

Un fragment din *Însemnările lui Nicholas Browne,* un vraci din timpurile vechi

GLOSAR AL LUMII KOBALOS

Anchiette: Un mamifer care îşi sapă vizuina în pământ, în pădurile nordice, la marginea zonei zăpezilor veşnice. Kobalos îl consideră o delicatesă, mâncat crud. Animalul are puțină carne, dar oasele picioarelor sunt roase cu mare plăcere.

Askana: Este sălaşul zeilor Kobalos. Probabil doar o altă denumire pentru întuneric.

Baelică: Limba vorbită a poporului Kobalos, folosită doar în situații familiare, între rude sau pentru a arăta prietenie. Adevărata limbă Kobalos este losta, vorbită de asemenea şi de oamenii de la hotarele teritoriului lor. Faptul că un Kobalos străin îi vorbeşte altuia în baelică arată căldură şi prietenie; uneori este folosită şi înainte de a încheia un „târg".

Balkai: Primul şi cel mai puternic dintre cei trei Mari Magi Kobalos din alcătuirea Triumviratului care, după uciderea regelui, cârmuieşte acum în Valkarky.

Berserkers: Aceştia sunt războinici Kobalos legați prin jurământ să moară în bătălie.

Boska: Este respirația unui mag Kobalos care poate fi folosită pentru a induce o subită pierdere a cunoştinței, paralizia sau groaza într-o victimă

omenească. Magul variază efectele boska schimbând compoziția chimică a răsuflării sale. Este folosită, uneori, şi pentru a schimba starea de dispoziție a animalelor.

Bindos: Bindos este legea Kobalos care prevede ca fiecare cetățean să vândă cel puțin o purra pe piețele de sclave la fiecare patruzeci de ani. Nerespectarea acestei legi îl face pe vinovat un proscris, evitat de semenii săi.

Bychon: Acesta este numele Kobalos pentru ceea ce este cunoscut în Comitat ca duh rău.

Camera Prăzilor: Aceasta este vistieria unde Triumviratul depozitează bunurile pe care le-au confiscat fie prin puterea magiei, fie prin forța armelor, fie prin procesele legale. Este cel mai bine apărat loc din Valkarky.

Chaal: O substanță folosită de un mag haizda pentru a controla reacțiile victimei sale umane.

Cougis: Zeul cu cap de câine, a cărui stea roşie poate fi văzută pe cer.

Cumular: Un lanț de munți înalți, care marchează hotarul nord-vestic al Peninsulei Sudice.

Dendar: Cel mai înalt lanț muntos, aflat la vreo şaptezeci de leghe sud-vest de Valkarky. La poalele sale se află marele kulad numit Karpotha. Aici se cumpără şi se vând mai multe sclave decât în toate celelalte fortărețe la un loc.

Dexturai: Odraslele Kobalos născute din femei umane. Aceste creaturi, deşi având înfățişare

absolut omenească în aparență, sunt uşor de supus voinței oricărui Kobalos. Sunt extraordinar de puternici şi rezistenți şi au însuşirile necesare pentru a deveni mari războinici.

Eblis: Acesta este cel mai iscusit shaiksa, Frăția de asasini Kobalos. El l-a ucis pe ultimul rege din Valkarky folosind o lance magica numită Kangadon. Se crede că are peste două mii de ani şi este sigur că n-a fost niciodată învins în luptă. Frăția se referă la el cu două alte supranume: Cel Care Nu Poate Fi Învins şi Cel Care Nu Poate Muri Niciodată.

Erestaba: Câmpia Erestaba se întinde la nord de râul Shanna, în interiorul teritoriului Kobalos.

Falia Fittzanda: Aceasta este cunoscută şi ca Marea Falie. Este o zonă de cutremure şi instabilitate ce marchează hotarul sudic al teritoriilor Kobalos.

Galena: Marea de la sud-est de Combesarke. Se află între regat şi Pennade.

Gannar (gheţarul): Râul de gheață a cărui sursă este în munții Cumular.

Ghanbala: Arborele foios care secretă răşină şi pe care îl preferă un mag haizda Kobalos pentru a-şi face sălaş în el.

Ghanbalsam: O răşină extrasă din arborele ghanbala de către magul haizda şi folosită ca bază pentru alifii precum chaal.

Haggenbrood: O creatură războinică, crescută din carnea unei femele umane. Funcția sa este

aceea de luptă ritualică. Are trei întrupări care împărtăşesc o minte comună; toate trei sunt, de fapt, o singură ființă.

Haizda: Numele domeniului unui mag; aici vânează el şi cultivă ființele omeneşti pe care le deține. De la acestea ia sânge şi, ocazional, sufletele.

Homunculus: O creatură micuță, crescută din purrai, în țarcurile skleech. Adesea au mai multe întrupări care, ca şi la Haggenbrood, în loc să fie identice, fiecare are o funcție specializată şi numai una dintre ele este capabilă să vorbească losta.

Hubris: Păcatul mândriei împotriva zeilor. Mânia tuturor zeilor este foarte probabil îndreptată asupra celui care stăruie în acest păcat, în ciuda avertismentelor repetate. Însuşi faptul de a deveni un mag este, în sine, un hubris, şi puțini trăiesc ca să progreseze dincolo de perioada de noviciat.

Hybuski: Hybuski (în mod obişnuit cunoscut ca hyb) este un tip special de războinic creat şi folosit în bătălii de Kobalos. Este un hibrid între Kobalos şi cal, dar posedă şi alte atribute destinate luptei. Partea superioară a corpului este păroasă şi musculoasă şi combină puterea extraordinară cu viteza. Sunt capabili să-şi sfâşie adversarul, făcându-l bucăți. Mâinile lor sunt, de asemenea, adaptate pentru luptă.

Kangadon: Aceasta este Lancea Care Nu Se Poate Frânge, cunoscută şi ca Ucigaşa Regelui, o

lance de putere, făurită de Marii Magi Kobalos – deşi unii cred că a fost făurită de zeul lor fierar, Olkie.

Karpotha: Kuladul de la poalele munților Dendar, care conține cea mai mare piață de sclave purrai. Cele mai multe târguri sunt organizate primăvara.

Kashilowa: Paznicul porții din Valkarky, care este responsabil cu admiterea sau respingerea accesului în cetate. Este o creatură uriaşă, cu o mie de picioare, şi a fost creată de magia magilor pentru a-şi îndeplini această funcție.

Kastarand: Aceasta este denumirea pentru Războiul sfânt Kobalos. Kobalosii cred cu sfințenie că vor scăpa pământul de oameni, pe care îi consideră urmaşii sclavilor evadați. Războiul nu poate începe până când Talkus, zeul Kobalos, nu se naşte.

Kirrhos: Aceasta este „moartea prin argăsire”, de care au parte victimele creaturii Haggenbrood.

Kulad: Un turn de apărare construit de Kobalos, care marchează pozițiile strategice la granița teritoriilor lor. Altele, aflate în interiorul teritoriilor, sunt folosite ca piețe de sclave.

Leghe: Distanța pe care un cal în galop o poate străbate în cinci minute.

Lenklewth: Al doilea dintre cei trei Mari Magi Kobalos care alcătuiesc Triumviratul.

Losta: Aceasta este limba vorbită de toți cei care locuiesc în Peninsula de Sud, inclusiv de Kobalos,

care susțin că limba a fost furată şi degradată de ființele omeneşti. Dialectul Kobalos de losta conține un vocabular aproape cu o treime mai bogat decât cel folosit de oameni, ceea ce conferă probabil o oarecare veridicitate revendicării lor. În mod cert, este o anomalie lingvistică ca două specii diferite să aibă o limbă comună.

Mag haizda: Un tip rar de mag Kobalos, care locuieşte pe propriul domeniu, departe de Valkarky, şi acumulează înțelepciune din teritoriul pe care şi l-a marcat ca al lui.

Magi: Există multe tipuri de oameni care folosesc magia; acelaşi lucru este valabil şi pentru Kobalos. Dar pentru un străin e dificil să-i descrie şi să-i împartă pe categorii. Cu toate acestea, cel mai înalt rang este acela de Mare Mag. Există şi un tip, magul haizda, care nu se potriveşte în ierarhie, căci aceştia sunt din afara cetății Valkarky, trăiesc departe de ea, în propriile teritorii. Puterile lor sunt greu de cuantificat.

Mătrăgună: Uneori numită mandragoră, această rădăcină are o formă asemănătoare corpului uman şi este folosită, uneori, de magii Kobalos pentru a-şi îmbunătăți concentrarea puterii din mintea lor.

Meljann: Al treilea Mare Mag Kobalos din Triumvirat.

Noviciat: Acesta este primul stadiu al procesului de învățare prin care trece un mag haizda şi care durează aproximativ treizeci de ani.

Candidatul studiază sub îndrumarea unuia dintre magii bătrâni cei mai puternici. Dacă noviciatul este încheiat satisfăcător, magul trebuie să plece apoi să studieze şi să-şi dezvolte meşteşugul de unul singur.

Oscher: O substanță care poate fi folosită ca hrană de urgență pentru cai; este făcută din ovăz cu aditivi chimici speciali, care pot susține forțele unui animal de povară pe durata unei călătorii lungi. Din nefericire, conduce la scurtarea severă a vieții animalului.

Olkie: Acesta este zeul Kobalos al fierarilor. Are patru brațe şi dinți făcuți din bronz. Se crede că el a făurit Kangadon, lancea magică, aceea care nu poate fi abătută de la ținta ei.

Oussa: Garda de elită care serveşte şi apără Triumviratul; de asemenea, este folosită pentru a păzi grupurile de sclave duse din Valkarky în kuladuri, pentru a fi cumpărate şi vândute.

Purra (pl. Purrai): Termenul desemnează de regulă un exemplar din stocul de femei umane de rasă pură, crescute în sclavie de către Kobalos. Termenul se aplică, de asemenea, acelor femei care trăiesc într-o haizda.

Regatele Nordice: Acesta este numele colectiv cu care sunt desemnate, uneori, micile regate, precum Pwodente şi Wayaland, aflate la sud de Marea Falie. Cel mai adesea se referă la toate regatele de la nord de Shalotte şi Serwentia.

Salamandră: Un dragon tulpa de foc.

Shaiksa: Acesta este cel mai înalt ordin al asasinilor Kobalos. Dacă unul este ucis, restul Frăției are o datorie de onoare să-l răzbune, urmărindu-l şi ucigându-i pe ucigaş.

Shakamure: Arta magiei magilor haizda, a cărei putere este extrasă din băutul sângelui de om şi din împrumutarea sufletelor.

Shanna: Este un râu care marchează vechea graniță dintre regatele umane nordice şi teritoriul Kobalos.

Astăzi, se întâlnesc adesea Kobalos şi la sud de această graniță. Tratatul care a stabilit acest hotar a fost de mult desconsiderat de ambele părți.

Shatek (cunoscut şi ca djinn): Acesta este o creatură războinică cu trei întrupări şi o singură minte coordonatoare. Se deosebeşte de Haggenbrood prin aceea că a fost creat să acționeze în bătălie. Mai mulți shatek s-au răzvrătit şi nu mai sunt sub autoritatea Kobalos. Ei locuiesc foarte departe de Valkarky, semănând moarte şi groază prin teritoriile din jurul bârlogurilor lor.

Shudru: Termenul Kobalos pentru iarna aspră din Regatele Nordice.

Skaiium: O perioadă când un mag haizda trece prin pericolul îmblânzirii naturii sale de prădător.

Skapien: Un mic grup secret de Kobalos din interiorul cetății Valkarky, care se opune negoțului cu purrai.

Skelt: Aceasta este o creatură care trăieşte pe

lângă ape şi îşi ucide victimele înfigându-şi botul lung în corpurile lor şi sugându-le sângele. Kobalos cred că este înfățișarea pe care o va lua la naştere zeul lor, Talkus.

Skleech (ţarcurile): Țarcuri din Valkarky unde Kobalos țin sclavele femei, folosindu-le pentru hrană sau pentru a cultiva alte noi specii şi forme hibride care să le îndeplinească ordinele.

Sklutch: Acesta este un tip de creatură folosit de Kobalos ca servitor. Specialitatea sa este curățarea pereților şi a tavanelor locuințelor din Valkarky de mucegaiul care creşte rapid.

Skoya: Materialul format în corpurile creaturilor whoskor, din care este construită cetatea Valkarky.

Skulka: Un şarpe de apă veninos, a cărui muşcătură induce instantaneu paralizia. Este foarte apreciat de asasinii Kobalos, care îl folosesc pentru a-şi face victimele neajutorate înainte de a le ucide. După moarte, toxinele sunt cu neputință de detectat în sângele victimei.

Slarinda: Acestea sunt femelele Kobalos. Ele au dispărut de mai bine de trei mii de ani. Au fost ucise – măcelărite de un cult de Kobalos masculi care ura femelele. Acum masculii kobalos se nasc din purrai, femelele umane care sunt ținute prizoniere în țarcurile skleech.

Talkus: Zeul Kobalos care nu s-a născut încă. La înfățișare va semăna cu creatura numită *skelt.* Talkus înseamnă Zeul Care Va Să Fie. I se mai

spune uneori şi Nenăscutul.

Târg: Deşi moneda curentă este *valeron,* mulți Kobalos, în special magii haizda, se bizuie pe ceea ce numesc ei „târg”. Acesta implică un schimb de bunuri sau servicii, dar este mai mult de atât. E o chestiune de onoare şi fiecare parte trebuie să-şi țină cuvântul, chiar dacă a face asta înseamnă moarte.

Therskold: Un prag asupra căruia s-a pus un ordin de interdicție sau pedeapsă. Acesta este o arie de intensă putere haizda şi este periculos – chiar şi pentru un mag uman – să calce un asemenea portal.

Triumvirat: Autoritatea care conduce în Valkarky, reprezentată de trei dintre cei mai puternici Mari Magi din cetate. A fost prima oară alcătuit după uciderea regelui din Valkarky de către Eblis, asasinul Shaiksa. Este, în esență, o dictatură care foloseşte mijloace fără scrupule de a se menține la putere. Întotdeauna există alții în culise care aşteaptă momentul prielnic să le ia locul celor trei magi.

Tulpa: O creatură născută în mintea unui mag şi, ocazional, luând formă în lumea exterioară.

Ulska: O otravă Kobalos rară, dar mortală, care arde victima pe dinăuntru. Este secretată, de asemenea, de glandele de la baza ghearelor lui Haggenbrood.

Rezultatul este kirrhos, cunoscută şi ca „moartea prin argăsire”.

Unktus: O divinitate Kobalos venerată numai de slujitorii din pătura de os a cetății. Înfățişarea ei are nişte coarne foarte mici în creştetul capului, arcuite pe spate.

Valeron: O mică monedă, adesea numită şi *vale,* acceptată în întreaga Peninsulă de Sud. Făcută dintr-un aliaj cu o treime argint, un valeron reprezintă simbria zilnică a unui soldat infanterist Kobalos.

Valkarky: Principala cetate Kobalos, care se află imediat dincolo de Cercul Polar. Valkarky înseamnă Cetatea Copacului Pietrificat.

Whalakai: Cunoscută ca viziunea a ceea ce este, aceasta este o stare a percepției pe care o poate avea fie un Mare Mag, fie un mag haizda. Este o epifanie, un moment de revelație, când totalitatea unei situații, cu toate complexitățile care au condus la ea, îi sunt cunoscute într-o strălucire de înțelegere. Kobalos cred că această viziune îi este dată magului de Talkus, Zeul lor Care Va Să Fie, scopul fiind să-i înlesnească, astfel, calea naşterii lui.

Whoskor: Numele colectiv pentru creaturile slujitoare ale războincilor Kobalos, care sunt angajate în sarcina fără sfârşit a extinderii cetății Valkarky. Ei au şaizeci de picioare, opt dintre care funcționează şi ca brațe şi sunt folosite pentru a plămădi skoya, piatra moale pe care o secretă din gurile lor.

Widdershins: O mişcare contrară acelor

ceasornicului sau soarelui. Văzută ca fiind împotriva ordinii naturale a lucrurilor, este uneori folosită de un mag Kobalos pentru a-şi impune voința asupra cosmosului. Mustind de hubris, include în sine un mare risc.

Iată ce spune Joseph despre Povestea lui Slither…

***Povestea lui Slither* ne poartă departe de Comitat, iar Tom şi Vraciul nu apar în ea. De ce ai vrut să scrii o carte atât de diferită în seria *Cronicilor Wardstone*?**

Îmi place să încerc alte lucruri şi a fost plăcut să scriu despre un loc complet nou, cu personaje noi.
Cu toate acestea, uneori personajele preiau controlul! Grimalkin şi-a croit drum în carte şi joacă un rol important, consacrându-l şi pe Slither ca o parte din *Cronicile Wardstone!*

*

Cartea ne prezintă multe locuri noi şi o mulţime de creaturi noi. Cum le-ai născocit numele?

Am un caiet de însemnări şi le stabilesc numele prin încercări şi erori în ocazionalele momente de subită inspirație. Există atât de multe noi creaturi în această carte încât am decis să includ şi un glosar. Cine ştie, poate că, la un moment dat, toate acestea vor fi încorporate într-un Bestiar extins al Vraciului!

*

Despre care personaje din seria Vraciului îţi

place cel mai mult să scrii?

Îmi place să scriu despre Tom, Alice şi Vraci, dar, în momentul de față, Grimalkin este preferata mea.

*

Cărţile tale sunt atât de înfricoşătoare încât fiecare exemplar vine cu avertismentul „A nu se citi după miezul nopţii!" Care scriitori sau cărţi te-au speriat atât de tare încât să dormi cu lumina aprinsă?

Nicio carte şi niciun scriitor nu mi-a făcut aşa ceva – deocamdată! Cu toate acestea, când eram copil, dormeam cu o lumânare aprinsă (casa veche în care locuiam pe atunci nu avea încă lumină electrică) din cauza coşmarurilor!

*

O să fie mai multe volume despre Slither şi lumea Kobalos?

Da, sunt încredințat că Slither o să se întoarcă. Între Grimalkin şi Kobalos sunt multe lucruri neterminate!
Poate că, data viitoare, povestea poate fi spusă din punctul ei de vedere. Cine ştie – s-ar putea chiar s-o însoțească şi Tom! Vom vedea.

*

De curând, după *Ucenicul Vraciului,* a fost făcut un film, *Al Şaptelea Fiu* (apărut deja la

cinema în 2014 – n.r.). Eşti bucuros să-ţi vezi lucrarea pe marele ecran?

Da, sunt pur şi simplu încântat! (…) Cu toate acestea, fiecare persoană care citeşte o carte are un film interior, imaginativ, generat de cuvintele de pe pagină.

Marele ecran nu poate niciodată să fie pe măsura acestuia şi, de aceea, unii cititori sunt dezamăgiți de viziunea cinematografică a unei cărți preferate. Dar sunt optimist! Când am vizitat studiourile din Vancouver, l-am văzut pe Jeff Bridges în acțiune şi este un Vraci foarte convingător!

*

E dificil să laşi creaţia ta pe mâna unei companii producătoare de film? Simţi c-ai fi vrut să fii pe platou, regizând tu însuţi totul, sau eşti curios să vezi varianta lor?

Cred că trebuie să laşi de la tine şi să ai încredere că vor produce un film frumos. Să fiu scriitor este meseria mea preferată, dar a doua preferință ar fi regizor de film! Sunt foarte curios să văd adaptarea pe care au făcut-o *Ucenicului Vraciului.* O să fie deosebiri față de carte, dar sunt încrezător că o să fie un film bun şi de mare succes comercial.

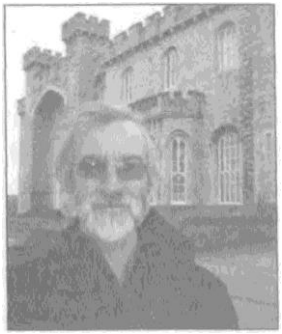

Joseph Delaney este profesor de limba engleză pensionar şi trăieşte în Lancashire. Are trei copii şi nouă nepoți şi ia cuvântul adesea la conferințe şi la alte evenimente din librării şi biblioteci. Casa sa se află în mijlocul ținutului spiriduşilor, iar satul său are un spiriduş numit Hall Knoker, al cărui trup se odihneşte sub o lespede de la temelia unei case din apropierea bisericii.

Majoritatea locurilor din cărțile Vraciului au corespondent real în ținutul Lancashire, iar inspirația care stă la baza istorisirilor vine adesea din poveştile cu stafii ale locului şi din legende.

Poți vizita site-ul *Cronicilor Wardstone* la adresa www.spooksbooks.com, unde vei găsi şi blogul lui Joseph, precum şi alte informații despre cărțile sale.